

๑

ท่านพี่

ข้าน้อยมีนามว่าตงฟางเม่ย เป็นบุตรสาวของ
อัศรมหาเสนาบดีได้ก่อนชีวิต ส่วนช่วงชีวิตที่เหลือเป็นนางคนิก้าอันดับหนึ่ง
ประจำหอนางโลม รวมแล้วมีชีวิตอยู่ยี่สิบกว่าปี แต่แล้วชีวิตก็ต้องมาจบลงบนเรือ
ที่กำลังเคลื่อนไปในคืนลมโหมอันมืดมิด หลังจากสิ้นชีพแล้ว ข้าคิดอยู่เสมอว่า
อย่างไรเสียข้าก็เป็นหญิงงามอันดับหนึ่งแห่งเมืองหลวง* แต่กลับต้องมาตายบนแม่น้ำ
เปลี่ยวร้างนอกเมือง กลายเป็นวิญญาณเร่ร่อน ช่างน่าอัปยศเสียจริง ก่อนหน้านั้น
ไม่นาน ข้าได้รู้จักกับคุณชายน้อย บุตรชายคนเล็กของท่านผู้ตรวจการแผ่นดิน
ฝ่ายขวา ตั้งแต่นั้นมาก็เกิดเรื่องวุ่นวายราวไฟลุกไหม้พื้นแห่งนี้อาจดับมอด ท่านแม่
ของคุณชายน้อยซึ่งเป็นคนฉลาดอ่านใจคนออกครนทนไม่ได้ เมื่อได้ยินว่าลูกชายมา
ถูกตาต้องใจข้า ก็ชูงะเจียนคอตัวเองถึงสามครั้งสามคราภายในหนึ่งเดือน แต่ในที่สุด
คุณชายน้อยก็ตัดสินใจเด็ดขาด หอบทรัพย์สินเงินทองหนีไปกับข้า เราได้พบกัน
อีกครั้งที่ริมแม่น้ำ ลงเรือไม้ที่มืพิงหลังคาไปด้วยกัน เมื่อไม้พายเริ่มพายไป ผ้าเพิง
หลังคาสะบัดไหวก็บังเกิดตำนานนางโลมนามตู้สือเหนียง* ขึ้นอีกครา คุณชายน้อย

* ตู้สือเหนียงเป็นนางเอกในเรื่องสั้นเรื่องหนึ่งในหนังสือรวมเรื่องสั้น จิ้งซือทงเหยียน (警世通言)
ซึ่งแต่งโดยฝิงเม้งหลง ในช่วงปลายราชวงศ์หมิง ตู้สือเหนียงเป็นหญิงนางโลมผู้หยิ่งในศักดิ์ศรี นางพยายาม
ต่อสู้ดิ้นรนให้หลุดพ้นจากการเป็นหญิงนางโลม ต่อมานางถูกคุณชายตระกูลร่ำรวยที่ได้ฝากฝังชีวิตไว้หักหลัง
จนต้องเจ็บช้ำและจบชีวิตด้วยการกระโดดน้ำตายในที่สุด

ผู้กำลังดื่มด่ำในความรักกำลังจะทอดและจุ่มพิตข้ำ แต่ข้าผู้ตกอยู่ในห้วงรักกลับมีอาจตอบสนองและลื่นไถลไปเสียอย่างนั้น

แท้จริงแล้ว ความผิดของข้าเป็นผลจากการที่ท่านพ่อกับท่านแม่ของคุณชายน้อยขัดขวางเรา หากนับการไหว้ฟ้าดินในเรือไม้ที่มีเพลิงหลังคาครั้งนั้น คุณชายน้อยก็มีฐานะเป็นสามีคนที่สามของข้า ส่วนสามีสองคนแรกล้วนเสียชีวิตไปเพราะดวงพิฆาตสามีของข้าตามความเชื่อของชาวบ้าน ที่ข้าร้ายกว่านั้นคือคุณชายน้อยจุ่มพิตข้าอยู่นานสองนานกว่าจะรู้ว่ากำลังจุ่มพิตอยู่กับศพ เขาตกใจสุดขีดและลื่นไถลไปในตอนนั้น และนี่ก็คือชะตาของข้า แค่ดวงพิฆาตสามียังไม่หนำใจ แม้แต่ชีวิตของข้าเองก็ต้องจบลงด้วยเช่นกัน

แล้วข้าตายอย่างไรหรือ เรื่องนี้พิสดารยิ่งนัก ที่เขาว่ากันว่า นางโลมไรรักนางรำไร้คุณธรรมนั้นคงจริง ที่ข้าไปร้องเพลงขับกล่อมประจำอยู่ที่หอนางโลมก็เพราะตั้งใจจะไร้รักไร้คุณธรรม ข้าจึงใจจะไม่รักษาความเป็นหม้าย แล้วก็ไม่มีใครมาบังคับกะเกณฑ์ข้าด้วย ทว่าขณะที่มนุษย์กำลังทำการใด ภูตผีวิญญาณก็กำลังมองดูอยู่เช่นกัน ตอนที่ข้ากำลังหวานชื่นกับคุณชายน้อยอยู่ในเรือ ข้าเห็นเงาดำจากช่องเพิงเรือ แต่ตึกสัดเช่นนั้น ข้าย่อมมองเห็นไม่ชัด แค่เห็นเป็นเงารางๆ ลอยผ่านไปบนผิวน้ำ พอกำลังจะเบี่ยงตามองให้ชัด เงานั้นก็พุ่งตรงลอยเข้ามาผ่านทางช่องเพิงเรือ ช่องแคบๆ นั้นปรือออกและมีดวงตาคู่งามปรากฏขึ้น ดวงตาคู่นั้นสวยได้รูป แต่นัยน์ตาเป็นสีเขียวเข้มแบบสียหยก ถ้าคนทั่วไปได้เห็นดวงตาเช่นนี้ ผิดที่ขาวซีดเช่นนั้น ส่วนใหญ่ก็คงจะหวาดกลัว แต่ข้ากลับรู้สึกคุ้นตายิ่งนัก ยังไม่ทันจะได้นึกต่อ เงามืดหน้าของคนตายก็ลอดผ่านช่องเพิงเรือเข้ามา ข้าจ้องตากับคนตายอยู่นาน จนถอนหายใจ และตัดพ้อออกมาอย่างไม่รู้ตัวว่า ข้านี้ช่างเคราะห์ที่ซ้ำกรรมซัดจริงๆ สามีคนก่อนตายไปเมื่อสองปีที่แล้ว ข้าเพิ่งจะได้เป็นอิสระปีที่สาม เขาก็ทนรอไม่ไหว มาทวงคืนชีวิตจากข้าเสียแล้ว

ในเวลาเดียวกันนั้นเอง คุณชายน้อยซึ่งกำลังโอบเอวข้าอยู่ นัยน์ตาเปี่ยมไปด้วยความเสนาหา เขยคางข้าแล้วถามว่า “เมเยเหนียง ทำไมเจ้าถึงไม่มองหน้าข้า” ขณะที่คุณชายน้อยยื่นปากจะจุ่มพิตข้า ทันใดนั้น เงามืดนั้นก็พุ่งลอดเพิงเรือเข้ามาหยุดอยู่ที่ข้างตัวข้า คุณชายน้อยมองไม่เห็นอะไรเลย แต่ข้ากลับถูกตรึงไว้กับที่

เหมือนกับถูกผีตบนั้นกดทับอยู่ “ท่านพี่เห็นอะไรไหม”

“เห็น เมย์เหินยง เจ้า...” คุณชายน้อยตอบด้วยน้ำเสียงห่วงใยยิ่งนัก แล้วเงาดำนั้นก็ห้อยหัวลงมา เป่าลมเข้าที่ใบหน้าข้า

ตอนที่พินขึ้น ข้าไม่ได้อยู่ในเรือไม้ที่มีเพิงหลังคาแล้ว แต่ลอยอยู่บนผิวน้ำ ไม่แน่ว่าเป็นเพราะไม่ได้สติไปนานหรืออย่างไร พอพินขึ้นสภาพแม่น้ำจึงไม่ค่อยเหมือนเดิม บนผิวน้ำมีแสงสีขาวสว่างโพลนลอยเต็มไปหมด แล้วยังมีเงาร่างโปร่งแสงนับร้อยนับพันลอยล่องอยู่ พวกเขาต่างถือโคมหลิวหวงลอยอยู่บนผิวน้ำ บางครั้งก็ทะลุผ่านเรือที่ลอยผ่านมา ทุกครั้งที่เงาร่างโปร่งแสงทะลุผ่านเรือไป คนในเรือจะบ่นว่าอากาศหนาวลมแรงเสียจริง แล้วคนเรือก็ปิดเพิงเรือจนมืดซิด เริงฝีพายให้เร็วขึ้น มีเพียงเรือไม้ของข้าเท่านั้นที่ลอยไปตามน้ำเหมือนศพท่ามกลางแสงสลัวและบรรยากาศวังเวง

ภาพที่ข้าเห็นทั้งหมดนี้แปลกประหลาดดุจดอกท้อผลิบานในฤดูหนาว จนข้าสงสัยว่าตัวเองกำลังอยู่ในความฝัน แต่พอหันหลังกลับไปก็เห็นคุณชายชุดขาวคนหนึ่งอยู่ข้างๆ สองฝั่งแม่น้ำเต็มไปด้วยทิวไม้เขียวขจี ดอกไม้ผลิบาน คุณชายรูปงามอยู่ในชุดขาวบริสุทธิ์ราวหิมะ แต่ร่างกลับโอนเอนราวกับลำไผ่ต้องสายฝน ข้าอึ้งอยู่นาน ในที่สุดก็พูดออกไปว่า “ท่านเป็นคนหรือผี”

เขาเสียหน้า จ้องข้าแล้วถาม “แล้วเจ้าคิดเช่นไรเล่า”

ถ้าเทียบกับครั้งสุดท้ายที่เห็นหน้า ร่างที่ปรากฏตรงหน้าข้าตอนนี้ดูมีชีวิตชีวากว่ามาก ดูแล้วไม่น่าจะเป็นผี แต่ข้าเป็นคนช่วยนำศพของเขาเอง ฝั่งเอง ร่างนี้ก็ไม่น่าจะใช่คน แต่ไม่ว่าจะอย่างไร สามภรรยาจากกันมาสองปี ข้าย่อมคิดถึงเขาอยู่บ้าง จึงเอ่ยถามด้วยน้ำตาเอ่อเต็มดวงตา “ท่านพี่ สองปีมานี้ท่านไม่เคยมาให้ข้าเห็นในฝัน ในที่สุดวันนี้ท่านก็มาหาข้าจนได้”

ใครจะคาดคิดว่าท่านพี่ที่เคยผอมซูบซีดเขียวตอนป่วยหนัก ท่านพี่ที่น่าสงสารของข้าจะตอบกลับมาแบบไม่ไว้หน้าว่า “ตอนนั้นเจ้าบอกว่า หากข้าตายไปเจ้าจะผูกคอตายตามทันทีแล้วตามข้าไปอยู่ในปรโลก แล้วตอนนี้เจ้ามาไม่ไหนอีกเล่า”

ข้ากลืนน้ำตาไว้ คิดทบทวนอยู่ครู่หนึ่ง จึงกล่าวทั้งน้ำตาคลอเบ้า “ท่านพี่

เคยบอกเองมีใช้หรือว่า อย่าได้ทำเรื่องโง่ๆเด็ดขาด”

“เจ้าไม่อาจทำเรื่องโง่ๆก็จริงอยู่ แต่ข้าเพิ่งตายได้ไม่นาน เจ้าก็เริ่ม...เจ้าทำให้ข้าอยู่ในปรโลกอย่างน่าอับอาย”

ข้าข่มอารมณ์โกรธและผินยิ้ม คิดทบทวนเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อสองปีก่อน หลายครั้ง คิดแล้วก็มิโห่เลือดขึ้นหน้า ตอบกลับไปว่า “เจ้าคนเซ่งซ้ง เจ้าหยุดพูดได้แล้ว”

ท่านพินังนโป สีน้าคล้ายไม่เชื่อในสิ่งที่ได้ยิน “เจ้า...เจ้าพูดว่าอะไรนะ”

“ใช่ ข้ารักษาความเป็นหม้ายอยู่แค่สองปี แต่ข้าแต่งงานกับท่านไม่ถึงชั่วสองกัณฐะ ยังไม่ได้เข้าหอกันด้วยซ้ำ ท่านก็ชิงไปเกิดใหม่เสียก่อน ถ้าไม่ใช่เพราะความสัมพันธ์ของท่านพ่อของเรา ท่านคิดว่าข้าจะอยากแต่งงานกับคนป่วยปางตายอย่างท่าน ข้ายังถูกตราหน้าว่ามี‘ดวงพิฆาตสามิ’อย่างนั้นหรือ นี่นับว่าข้าเมตตากับท่านถึงที่สุดแล้ว”

“ตงฟางเม่ย เจ้าหน้าไม่อายุสิ้นดี จนปานนี้เจ้ายังไม่สำนึกอีก เจ้าหน้าไม่อายุสิ้นดี”

ข้ารู้สึกผิดอยู่บ้างเมื่อเห็นสีหน้าของเขาซีดกว่าเดิม ข้ายังพูดว่าเจ้าหน้าไม่อายุสิ้นดีถึงสองครั้ง ในเมื่อเขาก็ตายไปแล้ว และตอนที่ยังมีชีวิตอยู่ก็ติดกับข้าไม่น้อย เรียกว่าตามใจข้าทุกอย่างก็ว่าได้ ระหว่างที่ข้ากำลังใคร่ครวญว่าจะแสดงท่าทีอ่อนลงหรือไม่ เขาพลันเลิกคิ้วขึ้นแล้วพูดอย่างอ่อนโยนว่า “ไม่เป็นไร เม่ยเหนียง เจ้าเอาแต่ใจแบบนี้มาแต่ไหนแต่ไรแล้ว บังเอิญข้าชอบที่เจ้าเป็นแบบนี้ด้วยสิ ไม่มีปัญหา ถ้าเจ้าจะชอบบุตรชายของท่านผู้ตรวจการ ช่วงชีวิตในโลกมนุษย์ของเจ้าเป็นของคุณชายผู้นั้น แต่เมื่อตายแล้ว เจ้าก็กลับมาอยู่ข้างกายข้า ข้าให้ออกาสเจ้ากลับตัวอีกครั้ง”

“เมื่อเป็นเช่นนั้น ก็ขอให้ข้าตายก่อนค่อยว่ากันเถอะ” ข้าประสานมือคารวะพร้อมพูดว่า “ท่านพี่...วันเวลายังอีกยาวไกลนัก แล้วเราคงได้พบกัน”

“นี่เจ้าก็ตายแล้ว เหตุใดจึงพูดจาอ้อมค้อมเช่นนั้น”

“ท่านว่าอะไรนะ”

ท่านพี่ถอนใจเบาๆ ครั้งหนึ่ง หันไปทางเรือลำที่ข้าโดยสารมากับคุณชายน้อย

แล้วยื่นแขนไปยั้งเพิงหลังคาเรือ จากนั้นยกมือดันขึ้น เพิงหลังคาเรือถูกลมหยีน^๒ พัดขึ้น เผยให้เห็นศพที่แข็งเป็นท่อนไม้นอนอยู่ในเรือสองศพตรงมุมหนึ่ง

ข้ามองศพของตัวเองกับศพบุตรชายของท่านผู้ตรวจการ พลันนั่งงับกับภาพตรงหน้า ขณะนั้นเองก็มีผีสาวตนหนึ่งลอยมา หมุนศีรษะรอบหนึ่ง ใช้มือที่เหมือนกิ่งไม้แห้งสาธยาย ยิ้มพริ้มแล้วพูดว่า “ท่านอ่องทัง ไม่ได้พบเสียนาน ไม่บ่อยนักที่ท่านจะมาเที่ยวเล่นบนนี้”

“ข้ามารับคน” ท่านพี่โอบไหล่เข้าเบาๆ ทำท่าทางมีความสุขราวกับคู่รักที่เพิ่งแต่งงาน “นี่คือภรรยาของข้า ตงฟางเม่ยที่ข้าเคยกล่าวถึง”

ข้ายังคงจ้องศพของตัวเอง ปีศาจนักบวชตนหนึ่งซึ่งกำลังนับประคำลอยผ่านข้างตัวเข้าไปพร้อมพูดว่า “สรรพสัตว์เวียนว่ายในสังสารวัฏ ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว บาปกรรมตามสนองในระยะยาวย่อมตกอยู่ที่ลูกหลาน บาปกรรมตามสนองในระยะสั้นย่อมตกอยู่กับตัวเอง ปีศาจตนนี้มีดวงพิฆาตสามี่ ปลั่งอัปมงคลแผ่ปกคลุมนับว่าถูกกรรมสนองในชาตินี้ ตอนนี้ต้องมาชดใช้กรรมในปรโลก อมิตาพุทธ”

“หลวงพ่อบรรพตกล่าววาทะให้เหมาะสม ระวังท่านอ่องของข้าจะสั่งให้ท่านพญามลงโทษท่านไม่ได้เกิดเป็นคน ปีศาจก็ไม่ใช่ ผีก็ไม่เชิง ไม่ได้ผุดไม่ได้เกิดตลอดไป” ท่านพี่จึงปีศาจนักบวชอย่างจะเอาเรื่อง ทำเอาปีศาจนักบวชตกใจจนต้องหลบสายตาและทำลูกประคำตกน้ำ จากนั้นท่านพี่ก็หันมาสบตาข้า นัยน์ตานั้นหวานซึ่งยิ่งกว่าบุตรชายของผู้ตรวจการเป็นร้อยเท่า

แม่น้ำมีดมีด ลมหยีนพัดมาเป็นระยะ ไผ่เสียดกอสองฝั่งน้ำ ภูตผีร่วงเขียวเข้มลอยล่องไปมา ท่านพี่ยื่นมือมาทางข้า ทำทาทันนามสง่า ใบหน้านามดุจภาพวาด รูปร่างไม่เปลี่ยนไปจากเมื่อก่อน เขาเอ่ยขึ้นว่า “สุหยีนของข้า ก่อนนี้เราไม่ได้เข้าหาต่อกันก็ไม่ใช่ไร มาเถอะ ข้าจะพาเจ้าไปเข้าหาอีกคนที่ปรโลก”

เมื่อมองไปรอบๆ นอกจากปีศาจนักบวชกับผีสาวหัวขาด บนแม่น้ำสายนี้ยังมีภูตผีอีกมากมาย ไม่ว่าจะเป็นวิญญาณชุดขาวที่มีมือแต่ไม่มีขา ผีไม่มีหัว

^๒ ลมที่เกิดจากพลังวิญญาณ หรือภูตผีปีศาจ

แต่มีผมดำพลีว ผมหกขาที่ใช้แขนคลานอยู่บนผิวน้ำ ผีที่แขวนคอตายลั่นห้อยมาถึงเข้า...พวกเขาเคลื่อนที่ไปมาจนเกิดเป็นลมหนาวพัดหวัดหวิว เมื่อภูตผีเหล่านี้เคลื่อนห่างจากตัวเข้าไป ร่างก็กลายเป็นสีเขียวเข้มมันวาว เมื่อห่างออกไปอีกหน่อย ร่างก็จะกลายเป็นสีน้ำเงิน และหายไปในหมอกยามค่ำคืน ผีสาวกระโปรงแดงตนหนึ่งลอยผ่านไปกลางอากาศ ผมยาวพลีว แขนขายังอยู่ครบ รูปร่างงดงาม ข้าคิดว่าศพของนางคงไม่ค่อยน่ากลัวนัก จึงตะโกนทักจากด้านหลังว่า “น้องสาวท่านนี้...” ผีสาวหยุดยืนแล้วหันกลับมา ด้านหน้าของผีสาวตนนี้เหมือนด้านหลัง ไม่มีผิด และมีผมยาวพลีวเช่นเดิม

หากว่าผีตายได้ ข้าคงต้องตายอีกรอบ

“อะไร ว่าไงนะ...” ข้าได้ยินเสียงพูดลั่นๆ ของตัวเอง หันกลับไปมองท่านผีที่ดูปกติอยู่ผู้เดียว แล้วรำพึง “นี่ข้าตายแล้วจริงหรือ”

“คนที่เพิ่งตายมักไม่คุ้นเคยกับพวกเดียวกันอย่างนี้ทุกคน ข้าชอบท่าทางเช่นนี้ของเจ้าเสียจริง เลยรักษารูปลักษณ์เดิมของเจ้าไว้ เจ้าดูสิ พอใจหรือไม่”

ในกระจกทองแดงที่ท่านพี่ย่านมาให้มีใบหน้าผีสีฟ้า หน้าตาตื่นตลกใจ ผมเผ้ายุ่งเหยิงปรากฏอยู่ ข้าลูบคลำใบหน้าตัวเอง ผีในกระจกก็ลูบคลำใบหน้าตัวเอง ข้ายกมืออีกข้างวางทาบบนหน้า ผีในกระจกก็เอามืออีกข้างวางทาบบนใบหน้าตามอย่างว่าง่าย ข้าปิดตาแล้วขว้างกระจกทิ้ง รวบรวมลมหายใจอีกเฮือกเหือกหันกลับมาพูดเสียงลั่นกับท่านผี “ข้า...”

ท่านพี่กล่าวอย่างอ่อนโยนว่า “เมย์เหนียง เจ้าโมโหตีโพยตีพายอีกแล้วเฮ้อ เจ้าตายในแม่น้ำ สภาพศพก็สมบูรณ์ดี ข้าทำได้เพียงทำให้เจ้ากลายเป็นพรายน้ำ เจ้าจึงมองเห็นอะไรไม่ชัดนัก หน่ออีกหน่อยนะ กลับไปข้าจะหาคนมาเลื่อนขึ้นภูตให้เจ้า”

“เจ้า...” ข้าขึ้นไปหา เขาก็มั่นหน้าลงมา ไม่รู้ว่าผมเผ้าเปลี่ยนเป็นสีแดงตั้งแต่เมื่อไร สีหน้าซีดเผือด ขอบตาดำคล้ำเป็นวง ตาทั้งสองข้างสีเขียวคล้ำ ยามยืมพันแหลมยาวจะโผล่ออกมา ใบหน้าที่แต่งเหมือนหน้าศพกล่าวกับข้าว่า “ฮูหยินมีอะไรให้รับใช้ก็เชิญสั่งได้เลย”

อารมณ์โกรธจุกอยู่ในอกข้า เมื่อเวลาผ่านไปครู่หนึ่ง อารมณ์โกรธนั้น

แปรเปลี่ยนเป็นเสียงกรีดร้องโหยหวนดังก้องไปทั่ว “เจ้าปีศาจเอ๋ย...”

คงเป็นเพราะตอนที่ข้ากรีดร้องเสียงแรงมากเกินไป ข้าจึงรู้สึกหน้ามืด

เจ้าคนแซ่ทั้งพวกคางคกคอกคราบ! ตอนมีชีวิตอยู่ก็ทำให้คนอื่นลำบาก พอตายแล้วยังมาหลอกลอนคนอื่น

“ตาเฒ่าอย่างข้าเป็นขุนนางมาหลายปี เพิ่งเคยเห็นผีเป็นลมไม่ได้สติก็คราวนี้แหละ”

ลมหายใจยังคงพัดโชย ตอนที่ข้าฟื้นขึ้น ข้าได้ยินเสียงคนแก่ ตามด้วยเสียงของท่านพี่ว่า “เมย์เหนียงกำลังพักผ่อน ท่านเบาเสียงหน่อย อย่าทำเสียงดังรบกวน ว่าแต่...ท่านแก้ไขสมุดดวงชะตาเรียบร้อยหรือยัง”

“สมุดดวงชะตาก็เป็นเพียงสิ่งของตั้งโต๊ะชิ้นหนึ่ง ข้าแค่อกปาก ผีทั่วไปก็แก้ไขได้ พักนี้ยมทูตเสยอุ้งฉางออกจะเลอะเลือนไปบ้าง ผืนกลางวันทั้งวัน เพราะฉะนั้นไม่ใช่ตัวปัญหา แต่ยมทูตไปอุ้งฉางเจ้าเล่ห์เกรี้ยวกราด ถ้าไม่ใช้วิญญาณที่ตัวเองหรือสมุนของตัวเองนำพามา เกินกว่าครึ่งก็จะถูกขึ้นบัญชีดำไว้ ท่านต้องหว่านล้อมเขาให้ดี แล้วยิ่งคราวนี้เป็นกรณีพิเศษ ท่านพยายามก้าบไวก้นหาว่า ผิดคนใดที่มีชื่อที่ออกเสียงว่า ‘เมย์’ ท่านจะเป็นคนสอบบปากตัวเอง ท่านอย่าลืมหว่านพยามไปละ หากเกิดเรื่องขึ้นมา จักรพรรดิแห่งเพิงตุ๊กก็ช่วยแบ่งนางตงฟางไม่ได้”

“อะไรวะ...แม่ นางตงฟางนี้เป็นสุหยินของข้า จะเรียกแม่ นางเหมือนหญิงสาวที่ยังไม่แต่งงานได้อย่างไร”

“ท่านอ๋อง ท่านก็ตายมาสองปีแล้ว ถ้าจะว่าตามกฎหมายปรโลก ถือว่าได้...”

“หา?”

“ขอรับ ขอรับท่าน ข้าผิดไปแล้ว เอาเป็นว่าท่านยังต้องปกปิดได้เท่านี้จริงอีกท่าน หากได้เท่ารู้ว่าสุหยินของท่านตายแล้ว คงไม่หยุดราวี้ท่านแน่” น้ำเสียงของตาเฒ่าเป็นกังวลมาก แต่ข้ารู้จักนิสัยของท่านพี่ดี คำพูดที่ตาเฒ่าพูดมาทั้งหมด ท่านพี่คงฟังเข้าหูแต่ไม่ก่คำ ข้าลืมหาขึ้นเล็กน้อย พบว่าตัวเองอยู่ในอ้อมแขนของท่านพี่ พวกเราอยู่บนเรือไม้ลำหนึ่ง คนเรือหัวขาดในชุดดำพายเรือไปช้าๆ ทีแรกข้าว่าจะดูสถานการณ์สักพักแล้วค่อยพูด แต่ท่านพี่ซึ่งพูดขึ้นก่อน “เมย์เหนียงเจ้าพี่นั่นแล้ว”

ข้าแกล้งสลับต่อ ท่านพี่ยืมหน้าบานพร้อมพูดว่า “ท่านผู้พิพากษาชุย ท่านคูลี สุหยินของข้าซึ่งอนจริง ๆ ฟันแล้วแท้ ๆ ยังจะแกล้งหลับ...”

ข้าลุกขึ้นนั่งก่อนที่ท่านพี่จะพูดจบ มองร่างที่ไร้เงาของท่านพี่ มองคนเรือที่ไม่มีหัว แล้วก็ยังมีตาเฒ่าสวมชุดขุนนางถือพู่กันขนกระต่ายในมือ “...หรือว่าข้าจะอยู่บนทางสู่ปรโลกแล้วจริง ๆ”

“ทางสู่ปรโลกอยู่ข้างหน้า ตอนนี้เราอยู่บนแม่น้ำซานญู” ใกล้กับแม่น้ำลือมอดีต^๓ ท่านพี่จับตัวข้าให้หันไปอีกด้าน แล้วชี้ไปยังทางสายหนึ่งที่อยู่ไกล ๆ ทางสายนั้นคดเคี้ยวเลี้ยวลด มีดอกไม้แดงผลิบานเต็มไปหมด “นั่นต่างหากเล่าทางสู่ปรโลกที่แรกก็ว่าจะให้เจ้าได้ดูสักหน่อย แต่วันนี้เวลาค่อนข้างกระชั้น จึงไม่ได้หยุดให้ดู”

ถึงตอนนี้หากยังไม่ยอมรับความจริง ข้าก็คงโง่เง่าเต็มที ท่านพี่มีนามว่า หังเล่าซิง ตั้งแต่เกิดมามีความสัมพันธ์กับบรรดาเชื้อพระวงศ์และขุนนางชั้นสูง เมื่อคิดย้อนถึงพฤติกรรมต่าง ๆ ตลอดทางที่ผ่านมาของท่านพี่ ก็ดูออกไม่ยากว่าเขาเริ่มก่อเรื่องบางอย่างในปรโลกแล้ว เนื้อแท้ของท่านพี่ไม่ได้เลวร้ายอะไร แต่ด้วยความที่เป็นทายาทชนชั้นสูง จึงชอบกดหัวใครให้กินน้ำ^๔ ฟังจากที่พวกเขาคุยกันเหมือนว่าสมุดดวงชะตาของข้าจะถูกแก้ไข ทำให้ข้าตายแบบมีข้อกังขา แต่ข้าไม่คุ้นเคยกับที่นั่นเลย ตอนนี้นี้จึงทำได้แค่ดูความเป็นไปต่างๆ เยิบๆ ขณะนั้นเองท่านพี่ก็เอ่ยขึ้น “ดูเหมือนว่าสุหยินของข้าจะชอบทางสู่ปรโลกไม่น้อย กลับไปถึงข้าหน้อยก็ไม่ใช่ไร คนเรือ ช่วยพายกลับไปหน่อย”

“ไม่ได้ ไม่ได้” ผู้พิพากษาชุยส่ายพู่กันมือไปมา “ท่านอ๋อง ท่านอย่าทำเรื่องที่ขัดกับกฎเกณฑ์เลย”

“แต่ว่าสุหยินของข้าชอบ”

ข้าโบกมือปฏิเสธด้วย “ไม่ต้อง ไม่ต้อง ข้าเพียงแค่คิดอยู่ว่า อีกนานแค่ไหนกว่าจะถึงด่านประตูดี้”

^๓ 三途河 ระดับความเร็วของสายน้ำมีสามระดับ เร็ว ปานกลาง ช้า ความเร็วจะขึ้นอยู่กับบาปกรรมที่คนตายผู้นั้นได้ก่อไว้

^๔ สำนวนจีน หมายถึง ใช้วิธีการบางอย่างบังคับผู้อื่นทำในสิ่งที่ตนเองต้องการ

“ที่แท้ก็เป็นอย่างนี้เอง ไหน ข้าดูซิ”

ทั้งเส้าชิงลุกขึ้นยืน มองไปที่สุดปลายน้ำของแม่น้ำลิมอดิต เรือในสายหมอก แสงตะเกียงติดๆดับๆ ชูดปกปลายดินทองของท่านพี่ลี้ไปทางเดียวกับผมสีดำ งามดุจเทพบุตร สง่าดุจต้นหยกต้องลม น่าเสียดายที่ข้าแต่งงานกับท่านพี่ไม่ถึง ชั่วโมงกันรูป ไม่ว่าท่านพี่จะสง่ามเพียงใดก็ไม่อาจทำให้ข้าคิดถึง แต่กระนั้น ข้าได้เข้าพิธีแต่งงานเป็นสามีมรรยากับเขาแล้ว อย่างไรก็ตามเสียก็อดเป็นห่วงไม่ได้ แต่ก็อย่างที่ข้าได้พูดไปแล้วนั่นแหละว่า ถึงแม้ว่าท่านพี่จะตายไปกว่าสองปีแล้ว ด้วยดวงพิฆาตสามิของข้า แต่ท่านพี่ไม่มีทางเลือก ไม่มีที่ไป ต้องอยู่ในปรโลก ยังไม่ยอมไปผุดไปเกิด ข้าต้องบอกเป็นนัยให้ท่านพี่รู้ว่า หากข้ายังพัวพันกับเขา หลังจากที่เขาตายแล้วคงไม่สู้ดีแน่ ข้าจึงกระแอมขึ้นแล้วกล่าว “เส้าชิง ข้าว่าข้าควร ไปตามขั้นตอนที่ถูกต้องจะเหมาะกว่า”

ทั้งเส้าชิงพูดว่า “เราจะไปตามขั้นตอนที่ถูกต้องไม่ได้หรอก ถ้าทำแบบนั้น เจ้าจะต้องลงนรกสืบแปดชุมทันทีเหมือนบุตรชายของท่านผู้ตรวจการ”

“ทำไมเล่า” ข้าถามด้วยความตกใจ

ท่านพี่มองข้า “ข้านี้กลัวเจ้าจะถามถึงชะตาของบุตรชายท่านผู้ตรวจการก่อน เสียอีก ถึงอย่างไรพวกเจ้าก็เพิ่งแต่งงานกัน”

ข้ารีบแก้ตัว “ก็ข้าจะถามนี้ไปเล่าว่า เหตุใดเขาถึงได้ตกนรกสืบแปดชุม”

ทั้งเส้าชิงจ้องข้าอยู่นาน แล้วก็หันไปพยักพยัดกับผู้พิพากษาชุยที่อยู่ข้างๆ

ผู้พิพากษาชุยพลิกสมุดวงชะตาแล้วกล่าวซ้ำๆ “ก่อนหน้าที่เขาจะอยู่กับ เจ้าสองเดือน เขาเพิ่งฆ่าชายสองคนและหญิงสองคนเพื่อค้ำกามล่องประเวณี ต้องโทษลงกระทะน้ำมัน เขาไม่ทำตามประสงค์ของบิดามารดา หนีไปอยู่กับเจ้า ถือว่าอกตัญญู ต้องโทษจุ่มบ่อโลหิต ก่อนหน้านั้นพวกเจ้าจัดงานเลี้ยงใหญ่โต ที่บ้านเพื่อนของบุตรชายผู้ตรวจการ กินอาหารทิ้งขว้างไปหนึ่งโต๊ะ ถือว่ายำยิ ธัญญาหารทั้งห้า ต้องโทษลงครกตำข้าว เมื่ออายุสิบเอ็ดขวบ ตอนเขาออกไป ล่าสัตว์ได้ฆ่ากระต่ายที่กำลังท้องตายไปตัวหนึ่ง ต้องโทษลงปลักว่ว...”

“พอได้แล้ว” ทั้งเส้าชิงโบกมือให้หยุด “ไหนอ่านโทษทัณฑ์ของเมย์เหนียง ให้นางฟังซิ”

“ขอรับ ท่านอ๋อง”

ผู้พิพากษาชวยยังไม่ทันได้อ่าน ข้าก็ชิงพูดขึ้นก่อน “ท่านพี่ ท่านช่างดีกับข้า ถึงเพียงนี้ ท่านมิต้องเอ่ยปากขอข้าเป็นนรธาอีกครั้งหรือก โภราณว่าไว้ แต่งกับไก่อ ก็ต้องอยู่กับไก่อ แต่งกับสุนัขก็ต้องอยู่กับสุนัข นี่ข้าก็มาอยู่ในปรโลกแล้ว อย่างไรเสีย ตงฟางเมย์คนนี้ก็ต้องเป็นคนของท่าน”

ไม่ว่าตอนมีชีวิตอยู่หรือตายแล้ว ถ้าไม่อดทนกับเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ก็อาจต้องตายอย่างน่าอนาถ ข้าไม่มีต้นทุนพอที่จะเอาชีวิตเป็นเดิมพันหรือก ข้ารู้เรื่องที่สามี คนที่สามเจ้าซู่เสเฟล แต่นึกไม่ถึงว่าเขาจะเล่นงานผู้ชายด้วย ทั้งยังเล่นงานจนถึง แก่ชีวิตทีเดียว ส่วนทั้งเล่าซิงเป็นผู้ลากมากดี ผิวพรรณเนียนละเอียด ใบหน้าหล่อเหลา ทว่าก็มีนิสัยไม่มีเหตุผลเอาแต่ใจตั้งแต่อายุได้สามสี่ขวบ ใครบ้างจะไม่เคยทำผิดเลยตอนยังมีชีวิต แต่จะมีคนเห็นตอนเราทำผิดหรือไม่ก็เท่านั้น นับประสาอะไรกับคนไร้ศีลธรรมอย่างสามีคนที่สามของข้า ตอนนีเขาดองรับเคราะห์กรรม ที่ก่อไว้ ทั้งเล่าซิงยอมกัดไม่ปล่อยแน่นอน แต่ไหนแต่ไรมาข้าก็ไม่ใช้คนที่แยกแยะ ผิดชอบชั่วดีอยู่แล้ว ไม่ว่าสามีคนที่สามจะเล่นกับชีวิตคน หรือสามีคนที่สองจะฆ่า สามีคนที่สามตายก็ตาม ทั้งคู่ก็ไม่ใช้คนดีอะไร ดังนั้นข้าจะไม่สุมสี้สุมห้าเข้าไปยุ่ง ด้วย

ทั้งเล่าซิงกับผู้พิพากษาชวยวางแผนกันว่าจะทำตามขั้นตอนที่ถูกต้องก่อน จากนั้นค่อยติดสินบน เมื่อผ่านไปครู่หนึ่ง แม่น้ำซานถ้วนมีดมืดก็แยกสาขายออกไป เป็นแม่น้ำลีมอดิต^๕ สองฝั่งแม่น้ำลีมอดิตเต็มไปด้วยดอกไม้สีแดงเพลิงบานสะพรั่ง ดอกไม้เหล่านี้ทอดยาวมาตั้งแต่ทางสู่ปรโลก เนื่องจากสีของดอกไม้มันร้อนแรง เมื่อมาอยู่รวมกันมากๆ พอมองไปก็เหมือนกับเปลวเพลิงที่กำลังลุกไหม้อยู่สองฝั่ง แม่น้ำ พอผ่านไปอีกสักระยะก็เห็นดอกไม้เชื่อมไปกับบสายน้ำ ทำให้น้ำกลายเป็นสีแดง กลิ่นคาวเลือดตลบอบอวลดั่งเลือดชั้นที่กำลังไหล ข้าอุจจมุมปิดปากไว้ มองเห็น

^๕ มีบันทึกกล่าวถึงความสัมพันธ์ของแม่น้ำลีมอดิต (忘川) กับแม่น้ำซานถู (三途河) ไว้สองแบบ แบบแรกคือ แม่น้ำลีมอดิตกับแม่น้ำซานถูเป็นแม่น้ำสายเดียวกัน ในต่างประเทศใช้ชื่อว่า Three Passers-by river หรือ Three-Way River ส่วนในประเทศจีนจะเรียกว่าแม่น้ำลีมอดิต (หรือ Lethe River) แบบที่สองคือ แม่น้ำลีมอดิตเป็นสาขาของแม่น้ำซานถูสายที่ยาวที่สุด ในเรื่องนี้อ้างอิงตามความสัมพันธ์แบบที่สอง

อะไรไม่ค่อยชัดจึงถาม “นั่นอะไร”

“ถ้าตกลงไปในแม่น้ำไนเหอ วิญญาณจะแตกสลายทันที” ทั้งเล่าซึ่งชี้ไปที่สะพานบนแม่น้ำสีแดง “นั่นคือสะพานใหญ่สะพานหนึ่งในปรโลก สะพานไนเหอ”

บนแม่น้ำไนเหอมีสะพานสามลืออยู่สะพานหนึ่ง เป็นสีแดง เหลือง และดำ ด้านบนมีเมฆสีแดงลอยคดเคี้ยว พลังหยินปกคลุมไปทั่ว มีวิญญาณหลายตนมองลงมาจากด้านบน แล้วจู่ๆ ผีสาวตนหนึ่งที่กำลังก้มมองมายังเบื้องล่างก็กระโดดลงมาจากสะพาน คลื่นน้ำสีแดงด้านล่างยกตัวสูงขึ้น กลิ่นกินร่างผีสาวตนนั้นลงไปทันที ขาชนลุกชูไปทั้งตัว “นี่นางทำอะไรของนางนะ”

“กระโดดน้ำตาย”

“ผีก็ฆ่าตัวตายได้ด้วยหรือ”

ผู้พิพากษาชยุลูปเคราพาลงกล่าว “ทำไมจะไม่ได้ ที่นี้มีผีฆ่าตัวตายทุกวัน เกินกว่าครึ่งฆ่าตัวตายเพราะรอคนบนสะพานไนเหอ แต่คนที่รอก็ไม่มาเสียที รอจนทนทุกข์ไม่ไหวก็กระโดดน้ำตาย ดูนั่นสิ นั่นก็กระโดดลงไปอีกตนแล้วจริงๆ ถ้าเทียบกับคนที่ฆ่าตัวตาย ผีที่ฆ่าตัวตายต้องใช้ความกล้าหาญมากกว่า เพราะเมื่อกระโดดลงไปแม่น้ำไนเหอ วิญญาณก็จะแตกสลาย ผีพวกนี้นับว่าเป็นผู้กล้าจริงๆ”

“ถ้าฆ่าตัวตายแบบนี้ไปเรื่อยๆ วิญญาณก็ลดลงไปเรื่อยๆ สิ”

“ไม่หรอก หกภพภูมิในสังสารวัฏล้วนเชื่อมต่อกัน เมื่อภพผีมีผีน้อย ภพเทพก็จะตั้งเขียนขึ้นมาอยู่ในภพเทพ เมื่อเขียนทำผิดก็จะถูกลดชั้นให้กลายเป็นคน และเมื่อคนตาย ผีก็เพิ่มขึ้นอย่างไรละ อย่าได้ดูถูกบรรดาผีหัวขาด แขนด้วนแฉนี้เชียว หากลองสุ่มเลือกมาสักตน ดีไม่ดีชาติที่แล้วอาจจะเป็น

^๖ 奈何桥 หรือสะพานโหล่งสสาร เป็นสะพานที่เชื่อมต่อระหว่างปรโลกกับโลกมนุษย์ตามความเชื่อในพุทธศาสนาฝ่ายมหายานของจีน ดวงวิญญาณที่จะไปเกิดในภพชาติใหม่จะต้องข้ามสะพานนี้ไป ก่อนไปเกิดใหม่จะต้องดื่มน้ำแกงลิ้มอดีตของยายเม้ง ซึ่งประจำอยู่ที่สะพานแห่งนี้ เพื่อให้ดวงวิญญาณที่จะไปเกิดใหม่ลิ้มอดีตชาติของตน ชื่อสะพานไนเหอพ้องเสียงกับชื่อแม่น้ำไนเหอ (奈何) และเป็นคำคำเดียวกับชื่อนวนิยายชื่อสะพานมีความหมายว่า อย่างเสียไม่ได้ หรือจำใจต้องทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

คนใหญ่คนโตก็ได้ ยกตัวอย่างให้ฟังสักคนแล้วกัน อย่างจักรพรรดิแห่งเพ็งตงค์ปัจจุบันได้ชื่อว่าเป็นเจ้าแห่งผีหม่นหมองคน^๑ ระดับ ‘สุดยอด’ ซาติก่อนเคยเป็นเซียนที่ลอยล่องหลุดพ้นจากภพภูมิมนุษย์ ตอนนี้อาจเอาผิวหม่นหมองที่คลุมร่างไว้ออกก็จะกลายเป็นแค่โครงกระดูกผีแห้งๆ ทุกวันนี้ท่านยังต้องคอยทาสีแต่งแต้มผิวหม่นที่คลุมร่างอยู่ทุกคืน คิดแล้วก็น่าเหน็ดเหนื่อยยิ่งกว่าถูกพันธนาการด้วยโซ่ตรวนเสียอีก”

เมื่อได้ฟังเรื่องที่ผู้พิพากษาชุยเล่า ข้าก๊ก็ลั่นจนตัวสั่น จะว่าไปแล้วก็ต้องขอบคุณทั้งเล่าซิง เพราะแม้ว่าข้าจะตายแล้วก็จริง แต่แค่มีใบหน้าเปลี่ยนเป็นสีฟ้า แขนขายังอยู่ครบ แล้วก็ไม่ต้องมาคอยเติมสีให้ผิวหม่นที่คลุมร่างด้วย

เมื่อข้ามแม่น้ำไฉ่เหอมาถึงฝั่ง ก็พบประตูบานใหญ่ใต้ต้นไม้โบราณสีดำที่สูงเสียดฟ้า บนประตุมีดาวอักษรสีทึบๆ สามตัวเขียนอยู่ว่า ‘ด่านประตูผี’ บนต้นไม้โบราณมีอีกาเกาะอยู่ น้ำค้างเย็นเยือกเกาะอยู่บนดอกไม้แดง ภูตผีนับร้อยเข้าๆ ออกๆ ประตุนั้น ที่หน้าประตูมีร่างสีดำและสีขาวคู่หนึ่งยืนอยู่ ด้านหลังร่างขาวและดำคู่นั้นมีทหารติดตาม แต่ละตนนำพาวิญญาณที่เพิ่งจับได้สื้ให้ตุน เมื่อเห็นพวกเราเข้าไปใกล้ ร่างขาวก็ตื่นตัวบินมาหยุดตรงหน้าเราแล้วกล่าว “ท่านอ๋องทั้งไม่ได้เจอกันเสียนาน” ชายผู้นั้นอายุราวยี่สิบหกยี่สิบเจ็ดปี สวมชุดยาวสีขาว สวมหมวกขุนนางทรงสูง ทั้งชุดและหมวกเดินด้วยสีแดง ดวงตาเรียวยาว หางตาเฉียงขึ้น ใบหน้าเรียวแหลม ดูแล้วเย็นชาดั่งต้นสนไปซัง ในมือถือไม้ไคกา^๒ และป้ายกวักวิญญาณกุมไว้ที่หน้าอกด้วยความระแวดระวัง

ทั้งเล่าซิงกล่าว “ท่านไปอยู่ฉาง”

ผู้พิพากษาชุยปาดเหงื่ออยู่เย็บๆ ทั้งเล่าซิงไม่ใช่คนที่จะเรียกคนอื่นว่า ‘ท่าน’ พอพูดไปเช่นนั้น ผลก็เป็นไปตามคาด สายตาที่ไม่ค่อยสนใจอะไรของไปอยู่ฉางก็พุ่งตรงมาที่ข้าทันที เขาหรีดตาเล็กน้อยขณะถาม “แม่นางท่านนี่คือ...”

^๑ ตามตำนานจีนเล่าว่า ผีประเภทนี้จะเอาหนังของร่างคนมาวาดเป็นรูปลักษณะที่ต้องการ แล้วสวมหนังนั้นปกปิดรูปลักษณะเดิม ซึ่งก็คือร่างที่เป็นศพของตนเอาไว้

^๒ เครื่องมือประจำกายของมทูตเสยอู่ฉางและไปอยู่ฉาง บ้างก็เรียกว่า ‘ไม้จับวิญญาณ’ (勾魂棍) หรือ ‘ไม้ดับวิญญาณ’ (喪魂棒) ในเรื่องนี้เลือกใช้คำว่า ‘ไม้ไคกา’ (哭喪棒) เป็นไม้ที่ลูกหลานถือไว้ในพิธีเคลื่อนศพ

“นางคือ...” ทั้งเส้าชิงยังพูดไม่ทันจบ ข้ากึ่งซึ้งค้อมตัวตอบ “ข้าน้อยเป็นคนรับใช้ใหม่ของท่านอ๋อง เพิ่งจะย้ายมารับใช้ท่านเจ้าค่ะ”

ดวงตาดำลึบของไ่ป๋อู่ฉางมองกลับไปที่ทั้งเส้าชิง “เป็นเรื่องจริงหรือท่าน”

ทั้งเส้าชิงกล่าวด้วยแวตาทปดร้า “เมย์เหินยง เจ้าบอกว่าเจ้าเป็นคนรับใช้ได้อย่างไร จริงๆแล้วเจ้ากับข้าเป็น...”

ข้าเส้าโงธร ปิดปากทั้งเส้าชิงด้วยความลำบากใจลงกล่าว “ข้า ข้าน้อยไม่อาจเอื้อมจะคิดเกินเลยกับท่านอ๋อง ท่านอ๋องอย่ากล่าวเช่นนั้นต่อหน้าคนอื่น...” ข้านี้แยะลัันดี ไม่คิดก่อนพูด อยากระโดดลงแม่น้ำโน้เหอเสียให้รู้แล้วรู้รอดไป

โชคดีที่ไ่ป๋อู่ฉางดูเห็ญล้า แวตาดแสดงความเป็นอ๋องน้อยเต็มทน “ในเมื่อท่านอ๋องกำลังอารมณ์ดี ข้ากับคนอื่นก็คงไม่ว่าอะไร แต่ถ้าจะเข้าเมืองก็ต้องแจ้งชื่อไว้ วันหลังหากท่านอ๋องเกิดเบื่อนางขึ้นมา แล้วนางก่อเรื่องขึ้น ถ้ามีหลักฐานบันทึกไว้จะจัดการได้ง่ายกว่า”

“กับนาง...ข้าไม่มีวันเบื่อหรือก” ทั้งเส้าชิงหยิกแก้มข้า “เจ้าไปลัันยาว เจ้ารีบไปเถอะ”

ไ่ป๋อู่ฉางหรีตามองแล้วถาม “ท่านอ๋อง ท่านเรียกข้าว่าอะไรนะ”

เป็นอย่างที่ข้าคาดไว้ ทั้งเส้าชิงลั้มเรื่องที่ผู้พิพากษาชุยกำซัปไปเสียแล้ว ข้ามองไปที่ผู้พิพากษาชุยแวบหนึ่ง เขากำลังปาดเหงื่อที่ผุดขึ้นเต็มหน้า “ท่านไ่ป๋อู่ฉาง พวกเรามีเรื่องด่วนต้องรีบไปหาใต้เท้าเนี้ยจั้ง ตอนนั้นท่านอยู่ที่ตำหนักเหยียนหลั้วหรือไม่”

“ไปดูเองสิ” ไ่ป๋อู่ฉางลอยถอยไปด้านหลังเล็กน้อย เผยให้เห็นตัวอักษรบนป้ายกัวักวิญญานที่เขียนว่า ‘เจ้าก็มาแล้ว’ เขามองทั้งเส้าชิงด้วยสายตาที่เปี่ยมไปด้วยพลังหยิน “ท่านอ๋อง พวกมนุษย์มีคำกล่าวว่า ‘เดินทางยามมืดมิดมากเข้า ย่อมต้องพบเจอผี’^{๑๑} ท่านเองก็เป็นผี น่าจะเข้าใจความหมายนี้ดีถึงจะถูก”

ใต้เท้าเนี้ยจั้งผู้นี้ได้ชื่อว่าเป็นกุญแจสำคัญในการติดสินบน แม้แต่ไ่ป๋อู่ฉาง

^{๑๑}ตำหนักของท่านพญายม

^{๑๒}หมายถึง การทำผิดหรือทำเรื่องไม่ดีบ่อยครั้งเข้าก็อาจจะถูกเปิดโปงหรือถูกล้างแค้นได้สักวันหนึ่ง

ก็ยังต้องยอมลงให้ถึงสามส่วน ต้องเป็นผู้มากบารมีผู้หนึ่ง ระหว่างที่นั่งรถม้าเข้าเมืองเพิงตู ผู้พิพากษาชุลเล่เรื่องต่างๆ ให้ฟัง ทำให้ข้าคลายความสงสัยลงบ้าง และได้ทราบว่า ภพผีในปรโลกปกครองโดยจักรพรรดิแห่งเพิงตู หรือจักรพรรดิแดนปรโลก พระองค์ทรงเป็นผู้บังคับบัญชาโดยตรงของภูตฮ่องเต้ประจำดินแดนทั้งห้า ท่านอ่องแห่งตำหนักทั้งสิบ และท่านพญายมซึ่งเป็นผู้พิพากษาความเป็นความตาย ท่านอ่องควบคุมดูแลตำหนักทั้งสิบ ส่วนท่านพญายมควบคุมดูแลนรกทั้ง ๑๘ ขุม ในนรกแต่ละขุมมีผู้พิพากษาประจำอยู่ ได้เท่านี้จึงเป็นผู้พิพากษาประจำนรกขุมกระจะสะท้อนบาป แต่สถานะที่แท้จริงเป็นถึงภูตฮ่องเต้แห่งแดนบูรพา ปกครองหนึ่งในห้าส่วนของเขตชายแดนภพผี

ข้าถามขึ้นว่า “ผู้พิพากษากับภูตฮ่องเต้ สถานะช่างต่างกันมากนัก เหตุใดเขาต้องมาเป็นผู้พิพากษาด้วยเล่า”

ผู้พิพากษาชุลตอบ “ทำสองตำแหน่ง เพราะผู้พิพากษาได้เบี้ยหวัดสูง”

“เขาจะเอาเบี้ยหวัดมากมายขนาดนั้นไปทำอะไร”

“ผีเฒ่าตนนี้โหล่มาก ชอบการพนันจนเสียพนันไปมาก ตอนนี้นำกำลังพยายามหาเงินหาทองเตรียมไว้แก้มือ ปีที่แล้วภรรยาตายก็ไปพนันกับท่านพญายมว่า ภรรยาจะทิ้งเขาไว้แล้วไปเกิดใหม่เองผู้เดียวหรือไม่ พอภรรยาได้ยินเข้าก็โกรธมาก ตีมน้ำแกงยายเม็งรวดเดียวหมด ไปเกิดใหม่โดยไม่เหลือวหลังกลับมามองเลย เขาหมดอาลัยตายอยากอยู่พักหนึ่ง จนเมื่อสองเดือนก่อนถึงกระป๋กระเปร่ากลับเข้าบ่อนอีกรอบ”

ครั้นได้ฟังเรื่องทั้งหมด ข้ามีลางสังหรณ์ว่าจะเกิดเรื่อง แล้วก็ไปทำตามลางสังหรณ์นั้นจริงๆ พอเข้าไปในตำหนักเหียนหลัว นอกจากท่านพญายม ยมทูตหัววักกับยมทูตหน้าม้าซึ่งข้ามองออกตั้งแต่แวบแรกแล้ว ข้ายังเห็นคนคุ้นเคยอีกคน

“เมย์เมย์ ในที่สุดเจ้าก็มา” ได้เท่านี้จึงกล่าวขณะกำลังจะลุกขึ้น แต่พอมองเห็นไฟนกระจอกในมือกลับนั่งลง เรียงไฟเป็นแนว หงายไฟทั้งแนว แล้วร้องว่า “ชนะแล้ว”

สีหน้าของข้าไร้อารมณ์ แต่มุมปากสั่นเล็กน้อย ได้เท่านี้จึงกำลังนับเงินพลางเดินออกมาทางด้านข้างของยมทูตหัววักกับยมทูตหน้าม้า ลูบผมข้าแล้วกล่าว

ทั้งน้ำตา “เมย์เมย์ ไม่เจอกันหลายปี เจ้าผอมไปเยอะเลย”

“ข้าได้ยินว่าท่านแม่ไปเกิดใหม่แล้ว จึงคิดว่าท่านก็ไปเกิดแล้ว ท่านพ่อ”
ตัวข้าล้นเทา ผู้ที่อยู่รอบๆ พลอยยิ้มเจื่อนไปตามๆ กัน

“ทำไมพ่อจะไม่อยากไปเกิดใหม่ แต่ท่าหนักของท่านพญายมนี่สิ เหลือกิน อยู่แค่สามคน ขาดข้าไปหนึ่ง เพราะฉะนั้นพ่อเลยตัดสินใจอยู่รอเจ้าที่นี่ แล้ว ถือโอกาสแก้เหงาให้พวกเขาไปด้วย” ท่านพ่อต้องไม่รู้ตัวแน่นอนว่าที่ตนเองพูดอยู่นั้น ตรงข้ามกับความจริง แล้วท่านพ่อก็หันไปมองทั้งเส้าซิงที่อยู่ข้างหลังข้า สีหน้าท่าน เปลี่ยนไปทันที “ทั้งเส้าซิง เจ้ามานี่ซิ”

ทั้งเส้าซิงเดินตัวลีบไปหาท่านพ่อ “ท่านพ่อ”

“ใครอนุญาตให้เจ้าเรียกข้าว่าท่านพ่อ เมื่อก่อนข้าเคยลั่นวาจาไว้แล้วว่าไม่ให้ เจ้ากับเมย์เมย์อยู่ด้วยกัน เจ้าฉวยโอกาสตอนที่ข้าตายแล้วหลอกลูกสาวข้าไปยัง พอหน แต่ยังเป็นต้นเหตุให้นางต้องไปอยู่หอนางโลมอีก แล้วนี่ถึงขนาดตึงนางมา ตายเป็นเพื่อนด้วย เจ้าคนบาป ตายหมื่นครั้งก็ชดใช้สิ่งที่เจ้าทำไว้ไม่หมด”

ตอนที่ท่านพ่อยังมีชีวิตเคยเป็นขุนนางนามตงฟางโม่ ท่านมาจากครอบครัว ยากจนและไฝฝืนอยากจะเป็นคุณชายอย่างสามี่ของข้า จึงหมั้นไล่ทั้งเส้าซิงสามี่ ของข้าผู้มกลิ่นอายคุณชายสูงศักดิ์มาตลอด ตัวข้าเองก็หมั้นไล่เขาเช่นกัน แต่เมื่อ เห็นทั้งเส้าซิงถูกใส่ความ ข้าใคร่ครวญอยู่นานก่อนเอ่ยว่า “ที่จริงหลังจากที่ท่านพ่อ เสียได้ไม่นาน ข้าก็ไปขับบพทละครแล้ว ไม่อย่างนั้นก็ไม่มีการใช้หนี้คืนได้ ทั้งเส้าซิง ยังเคยไถ่ตัวข้าครั้งหนึ่ง ดังนั้นท่านไม่ควรกล่าวโทษเขาเช่นนี้”

“ท่านพ่อ ข้าผิดไปแล้ว ข้าจะดื้อต่อเมย์เหนียงให้มาก” ทั้งเส้าซิงกล่าวด้วย ท่าทีของลูกเขยคนเล็ก

“ก็บอกแล้วมิใช่รึว่าห้ามเรียกข้าว่าพ่อ” ท่านพ่อหันมาพูดกับข้า “เมย์เมย์ หลายปีมานี้เจ้าลำบากนัก เป็นเพราะพ่อไม่ดีเอง แต่ว่าเจ้าคนแซ่ทั้งผู้นี้คิดไม่ซื่อ คอยคิดเล่ห์เหลี่ยมหลอกล่อเจ้าอยู่ทั้งวันทั้งคืน พ่อตัดสินใจแล้วว่าหาสามี่ดี ๆ ให้เจ้าใหม่”

ทั้งเส้าซิงรีบพูด “ท่านพ่อ เมย์เหนียงเป็นภรรยาของข้า หากท่านหาสามี่ ให้นางใหม่แบบนี้ ย่อมทำให้นางเสื่อมเสียชื่อเสียงไม่มากนักน้อย”

“พอที่ๆ ท่านอ่องน้อย คำพูดของท่านเอาไว้หลอกเมย์เมย์นั้นพอได้ เจ้าคิดว่าตาแก่อย่างข้าโง่หรือ ตามกฎปรโลกบัญญัติเอาไว้ชัดเจนว่า สามภรรยาคือตายจากกันและอยู่คนละภพภูมิเกินกว่าสองปี ถือว่าความสัมพันธ์ฉันสามภรรยานั้นหมดลง เจ้าตายมาสองปีแล้วมิใช่หรือ”

เมื่อเห็นทั้งเล่าซิงอ้าอึ้ง แม้ว่าข้าจะไม่แสดงอารมณ์ออกมาทางสีหน้า แต่ในใจกลับรู้สึกโง่สบายอย่างที่สุด ท่านพ่อกล่าวต่อ “พอรู้ว่าเจ้าชอบบุรุษหน้าตาดี นอกจากภูตย่องตัวกับจักรพรรดิแห่งเพิงตูที่พ่อไม่อาจจัดการให้เจ้าได้ ภูตผีตนอื่นไม่ว่าตนใด เจ้าเลือกตามใจชอบได้เลย”

ข้าลอบมองท่านพญายมที่อยู่ข้างท่านพ่อครู่หนึ่ง ท่านพญายมยิ้มแฉ่งราวกับจะพูดอะไรบางอย่าง แต่พอเห็นท่านพ่อมองมาด้วยสายตาไม่เป็นมิตรก็รีบโบกมือพลางกล่าว “ยายหนูตงฟางเมย์ ข้าอายุมากกว่าพ่อเจ้าหลายร้อยเท่า เรื่องนี้ข้าคงไม่กล้าทำผิดธรรมเนียม”

ท่านพ่อตอบมือสองสามครั้งโดยไม่พูดอะไร แล้วสั่งให้ทหารผีอุ้มกล่องใบใหญ่ที่ทำจากทองคำเปิดออกตรงหน้าพวกเรา ในกล่องนั้นมีป้ายที่ทำจากแผ่นไม้เต็มไปหมด ท่านพ่อเอามือคนป้ายในกล่องเหมือนตอนล้างโพนกระຈок “พ่อคิดแทนเจ้าเรียบร้อยแล้ว เพื่อให้เจ้ามีความสุขตลอดชีวิต สามคนเดียวยกไม่พอแน่นอน ผีชายในกล่องนี้เป็นคนใหญ่คนโตทั้งนั้น เจ้าเลือกมาสักสามคนสิ”

“ท่านพ่อ ลูกเพิ่งมาถึงที่นี่ ยังไม่ได้ตอบแทนบุญคุณท่านเฉกเช่นบุตรสาวกตัญญูอย่างฉินหนี่ว์กับจ้าวจี^{๑๑} ท่านไม่จำเป็นต้องรีบร้อนหาคู่ให้ข้าขนาดนี้ก็ได้...”

ยังไม่ทันพูดจบ ท่านพ่อก็จ้องมาที่ข้า แล้วหันไปมองทั้งเล่าซิงที่อยู่ข้างๆ วูบหนึ่ง ท่านพ่อกับข้า เราสองพ่อลูกต่างรู้ใจกัน ข้าพอดูออกว่าท่านพ่อจงใจทำให้

^{๑๑} มาจากคำว่า ‘ความกตัญญูของฉินหนี่ว์และจ้าวจี คุณธรรมของฉุนอวี่และเฉาเอ๋อ---ฉินหนี่ว์ (齐女) เป็นขุนนางหญิงในราชสำนักแห่งแคว้นฉีในยุคชุนชิวที่มีนามว่า ‘เหยียน’ (衍) และมีฉายาว่า ‘ฉิงหยา’ (齐伤槐) จ้าวจี (赵姬) เป็นบุตรสาวของเจ้าเหอจิน (赵河津) ขุนนางแห่งแคว้นฉีในยุคชุนชิว ฉุนอวี่ (淳于) เป็นบุตรสาวของฉุนอวี่กง ขุนนางตำแหน่งไท่ซางลิ่งในสมัยจักรพรรดิอันเหวิน และเฉาเอ๋อ (曹娥) เป็นบุตรสาวของเฉาชีซึ่งเป็นคนในสมัยราชวงศ์ฮั่นตะวันออก อาศัยอยู่ที่ตำบลซ่งอวี่ ทุกคนที่กล่าวถึงล้วนเป็นบุตรสาวที่เป็นตัวอย่างด้านความกตัญญู

ไม่พอใจทั้งเล้าชิง ข้าถอนหายใจครั้งหนึ่ง ก่อนล้วงป้ายชื่อไม้ไผ่กล่องขึ้นมาสามอัน อย่างขอไปที ป้ายชื่อไม้อันแรกเขียนว่า ‘เหยียนจิ’ ท่านพ่อขมวดคิ้วแล้วเอ่ย “เจ้าเลือกใครไม่เลือก ดันเลือกปีศาจจิ้งจอก...แต่ช่างเถอะ ในเมื่อเลือกได้ป้ายนี้ ก็ลองดูก่อน ถ้าไม่ดีค่อยเปลี่ยน”

ป้ายชื่อไม้อันที่สองเขียนว่า ‘เซี่ยป้ออัน’ ท่านพ่อเอ่ยด้วยสีหน้าที่พอใจขึ้น เล็กน้อย “คุณชายเซี่ยดีมาก แม้ว่าจะปากร้าย แต่เป็นคนซื่อตรง ก่อนจะหย่ากับภรรยาเก่าหน้าว่าเป็นสามีที่ดีคนหนึ่งเลย”

ป้ายชื่อไม้อันที่สามเขียนว่า ‘ฮว้าจื่อเซียว’ ท่านพ่อมองชื่อนี้อยู่นานสองนาน ก่อนจะกล่าว “เล้าชิง”

“ขอรับ” ทั้งเล้าชิงขานรับหน้าคร่ำ

“คราวนี้ข้าให้โอกาสเจ้าอีกครั้งหนึ่ง อนุโลมให้เจ้าเป็นสามีน้อยก็แล้วกัน”

ทั้งเล้าชิงยังตะลึงมองท่านพ่ออยู่นาน แต่ไม่ได้พูดอะไร ท่านพ่อทำตาขวางใส่เขา เอาป้ายชื่อฮว้าจื่อเซียวโยนไว้นอกกล่อง หันมาพูดกับข้าว่า “ทำไม เจ้าไม่เห็นด้วยหรือเมย์เมย์ ถ้าอย่างนั้นเจ้าเลือกใหม่อีกอัน”

ฮว้าจื่อเซียว...ชื่อนี้ฟังดูไพเราะสูงศักดิ์ การที่ท่านพ่อไม่ต้องการเขาทำให้ข้าสงสัยมากขึ้น ข้ามองท่านพ่อขณะที่กำลังป้ายชื่อไม้ไว้ในมือแล้วบอกข้าว่า “ชื่อนั้นอาจลวงคน จงอย่าเชื่อ ฮว้าจื่อเซียวเป็นผีตายโหง รูปร่างหน้าตาเหมือนปีศาจเจ้าต้องกลัวแน่นอน”

“ที่แท้เป็นอย่างนั้นเอง” แต่ที่ข้าไม่เข้าใจคือ ท่านพ่อก็เป็นผีตนหนึ่ง มีสิทธิ์อะไรถึงได้ดูหมิ่นดูแคลนผีตนอื่นเช่นนี้

ในที่สุดทั้งเล้าชิงก็ตั้งสติได้ “ขอบคุณท่านพ่อ ข้าจะดูแลเมย์เหิงอย่างดี”

คำสัญญาเมื่อครู่ของทั้งเล้าชิง ท่านพ่อไม่ได้ฟังสัณนิท ท่านเริ่มร่างหนังสือขอหมั้นหมายอย่างตึงอกตึงใจ จัดของหมั้น แล้วเจาะจงให้ว่านให้ยมทูตหิ้ววากับยมทูตหน้าม้าส่งไปให้ด้วยตัวเอง ข้าคิดว่าท่านพ่อก็สั่งสอนทั้งเล้าชิงพอสมควรแล้ว จึงให้เขาไปรอข้าข้างนอกประตู พอทั้งเล้าชิงเดินออกไป ข้าจึงถาม “ท่านพ่อแล้วต่อไปข้าจะอยู่ที่ใด”

“หอยังเมมาที่อยู่ข้างหอสามเซียน ที่นั่นสิ่งแวดล้อมดีมาก ต่อไปเจ้าให้สาม

ทั้งสามคนของเจ้าเข้าไปอยู่ด้วยกันได้เลย”

ข้ามองดูด้านนอกประตูเล็กน้อย “ตอนนี้เส้าชิงคงเดินไปไกลแล้ว”

ท่านพ่อพยักหน้าสองสามครั้ง ครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งแล้วกล่าว “ใช่แล้ว อีกเจ็ดวันจะเป็นวันวิญญานคืนร่างของเจ้า วันนั้นจะเป็นวันสารทจีนพอดี พอตกกลางคืน ผีทุกคนจะกลับมาจากโลกมนุษย์ ในเมืองผีจะตึกคักมาก ถึงตอนนั้น เจ้าจะออกไปเดินเที่ยวก็ได้นะ เจ้าอยากไปกับพ่อ หรือว่าอยากไปกับบรรดาสามีละ”

“ท่านพ่อ เส้าชิงไม่ได้ยินหรอก ท่านมีอะไรก็พูดมาตรงๆเถอะ”

“เมย์เมย์ พ่อไม่ค่อยเข้าใจ เจ้าหมายความว่าอย่างไร”

“ข้าหมายความว่า เส้าชิงเดินไปไกลแล้ว ท่านพ่อไม่ต้องแก้งทำเป็นว่าจะหาสามีให้ข้าหรอก”

“พ่อพูดตอนไหนว่าพ่อแก้งหาสามีให้เจ้า”

“...”

“ลูกเอ๊ย พ่อส่งหนังสือขอหมั้นหมายออกไปแล้ว หากเจ้าไม่ยอมแต่งงาน อย่างไม่เสียตัวก่อนแล้วค่อยตัดสินใจอีกครั้งเถอะ ส่วนเจ้าคนแซ่ทัง เจ้าอยากจะเลิกกับเขาเมื่อไหร่ก็เลิกได้เลย เมื่อครู่พ่อเลอะเลือนเอง อาจเข้าใจความต้องการของเจ้าผิดไป”

“...”

ท่านพ่อไม่ได้เลอะเลือน แต่เป็นข้าต่างหากที่เลอะเลือน หลุมพรางที่เห็นชัดขนาดนี้ยังตกลงไปได้ เมื่อนับดูแล้ว ก่อนตายข้าแต่งงานสามครั้ง หลังตายก็ต้องมาแต่งงานครั้งเดียวกับสามีสามคน กลายเป็นหญิงที่แต่งงานมากที่สุดในสมัยนี้ ไม่นะ ผีสาวตอนนี้ก็ข้าหรือนี่

ข้าคุยกับท่านพ่อสักพัก เห็นสายตาอันคมกริบของท่านจับจ้องไปยังไฟนกกะจอกที่วางเต็มโต๊ะตลอดเวลา ข้าจึงอ้างว่าต้องไปจัดที่พักให้ข้าที่เข้าทางแล้ว ปลีกตัวออกมา

ทั้งเส้าชิงสีหน้าไม่ติดตามคาด ข้าหยุดเดินสักครู่ แล้วค่อยๆเดินไปหยุดตรงหน้าเขา “เส้าชิง ไปดูบ้านเป็นเพื่อนข้าหน่อยเถอะ ข้ายังไม่คุ้นเคยกับที่นี่”

ทั้งเส้าชิงกล่าว หน้านิ่งยิ้มพริ้มด้วยความกังวล “เรื่องสามีสามคน เจ้า

วางแผนว่าจะจัดการอย่างไร เจ้าจะแต่งงานกับปีศาจจิ้งจอกแล้วก็เจ้าเซี่ยลันยว่นั้นหรือ”

“ข้าให้ความสำคัญกับท่านมาตลอด แต่คำสั่งของบิดามารดา คำกล่าวของพ่อสื่อแม่ชักนั้นยากจะขัดขึ้น เรื่องของเราไว้อีกสักพักค่อยว่ากันเถอะ”

“เจ้าให้ความสำคัญกับข้ามาตลอดงั้นหรือ” ทั้งเส้าชิงกล่าวด้วยท่าทางน้อยใจ “...เจ้าเคยให้ความสำคัญกับข้าตอนไหน”

“ท่านช่างไร้สำนึกนัก หลังจากที่ท่านตายข้าก็เศร้าเสียใจมาตลอด และยังรักษาความเป็นหม้ายอยู่สองปี แต่เอาเถอะ แม้ว่าข้าจะต้องตายตามท่านมา แต่ก็ทำให้ข้าได้พบท่านพ่ออีกครั้ง อย่างไรก็ตามต้องขอบคุณท่านมาก”

ใครจะรู้ว่าเมื่อทั้งเส้าชิงได้ฟังดังนั้นกลับไม่พอใจ ข้ายังพูดด้วยความน้อยใจ “เมย์เหินยง ข้าชอบเจ้าทุกอย่าง ยกเว้นอยู่อย่างเดียวกันก็คือคำพูดที่ทวนของเจ้า เจ้าคิดดูสิว่า ตั้งแต่เกิดจนถึงตอนนี้ มีคำพูดประโยคไหนบ้างที่เจ้าไม่ได้เสกสรรค์ปั้นแต่งอยู่ในใจก่อนพูดออกมา”

“ท่านคิดมากเกินไปแล้ว” ข้าพูดพลางตบแขนทั้งเส้าชิงเบาๆ “พอเถอะท่านเราไปดูหอยังเมฆากัน”

ทั้งเส้าชิงนั่งอึ้งอยู่ครู่หนึ่ง มองมือข้าที่กำลังตบแขนเขา ที่จริงแล้วการตบแขนเช่นนี้เป็นเรื่องธรรมดามาก ไม่ว่าจะตบแขนบุรุษผู้ใดก็ตาม คนผู้นั้นคงไม่คิดเลยเถิด แต่ไม่รู้ว่าเหตุใดทั้งเส้าชิงถึงได้คิดไปไกลขนาดนั้น ข้าจึงรีบหัดมือกลับมา “ไปกันเถอะ”

“สูญยินของข้า นี่เรากำลังจะไปเข้าหอกันใช่ไหม”

“...”

โชคดีที่ทั้งเส้าชิงมีชะตาเป็นถึงท่านอ่อง ตอนยังมีชีวิตอยู่เป็นท่านอ่องน้อย พอตายแล้วก็ยังเป็นหนึ่งในท่านอ่องที่ประจำตำแหน่งทั้งสิบ^{๑๒} ไม่มีเวลาอยู่กับข้าเท่าใดนัก ถึงแม้ว่าทั้งเส้าชิงจะไม่ค่อยยินดีกับสภาพเช่นนี้นัก แต่ช่วงนี้ใกล้ถึง

^{๑๒} ตามความเชื่อเรื่องปรโลกของจีน ‘ตำแหน่งทั้งสิบ’ ก็คือ ‘ตำแหน่งเหียนหลวทั้งสิบ’ แต่เนื่องจากในเรื่องนี้กำหนดให้ท่านพญายม (เหียนหลวหัวง) ประจำตำแหน่งเหียนหลวซึ่งเป็นอีกตำแหน่งหนึ่ง ไม่ใช่หนึ่งในตำแหน่งทั้งสิบ ดังนั้นเพื่อไม่ให้เกิดความสับสน ในที่นี้จึงใช้คำว่า ‘ตำแหน่งทั้งสิบ’ แทน ส่วนตำแหน่งของทั้งเส้าชิงคือ ท่านอ่องที่ดูแลการข้ามภพภูมิแห่งตำแหน่งทั้งสิบ (ผู้เขียน)

สารทจีนแล้ว ย่อมมีภูตผีปีศาจออกไปก่อเรื่องในโลกมนุษย์ ตำแหน่งทั้งสิบ จึงมีเรื่องให้ต้องสะสางมากมาย ทั้งเล่าซิงกับซำนั้งรถม้าไปยังหอยังเมฆาด้วยกัน ระหว่างทางทั้งเล่าซิงก็ถูกตามให้ไปทำงาน ก่อนถึงวันวิญญานคืนร่าง ข้าได้แต่ประคองวิญญานพรายน้ำโทรมๆ ของตนเอาไว้ ตอนนี้ยังมองไกลๆ ไม่เห็น ยังดีที่ท่านพ่อตระเตรียมที่พักให้เอาไว้แล้ว และยังส่งสาวใช้ผีสองตนมาคอยรับใช้ สาวใช้ผีผิวขาวซีดจนดูเหมือนศพ แต่ก็ไม่ได้มีท่าทางเศร้าหมองนัก สาวใช้ผีตนแรกมองหน้าข้าอย่างตกตะลึงแล้วเอ่ย “คุณหนูช่างงามยิ่งนัก ตอนนี้ยังงามขนาดนี้ หลังจากวิญญานคืนร่างแล้วจะต้องงามกว่านี้แน่นอน” หากสุนทรีย์ะด้านความงามของคนกับผีไม่ต่างกัน คำประจบประแจงของสาวใช้ผีตนนี้ถือว่าพลาดเสียแล้ว

สาวใช้ผีตนที่สองพูดว่า “อยากจะเห็นร่างของคุณหนูจริงๆ เอาไว้ให้ถึงตอนนั้นขอเชิญท่านไปประชันความงามกับคนงามอันดับหนึ่งแห่งเมืองโยวตู เมืองหลวงแห่งปรโลก จะได้ว่าใครงามกว่ากัน”

ข้าถามกลับ “คนงามอันดับหนึ่งนั่นหรือ”

สาวใช้ผีตนที่สองตอบ “คุณหนูเพิ่งตายก็เลยไม่รู้จัก คนงามอันดับหนึ่งแห่งเมืองโยวตูวาดภาพสวย ดิตพิณเก่ง นิ่งสงบ อบอุ่นนุ่มนวลเหมือนหยก รูปร่างหน้าตางดงามยิ่งนัก แต่ละปีคนงามจะได้รับของขวัญอันหมายจากคนหลายคน แต่ไม่ว่าจะมีผู้ตามเกี้ยวพาราสีมากเพียงไร ก็ถูกปฏิเสธหมดทุกราย บางครั้งเมื่อคนงามรำคาญใจขึ้นมาก็ถึงกับฉีกวิญญานคู่กรณีจนขาดเป็นเสี่ยงๆ เลยเจ้าค่ะ”

พอพูดถึงพิณ ข้าก็ค้นไม้คันทันมือขึ้นมา บอกให้สาวใช้นำกู๋เจิงมาหลังหนึ่ง แล้วให้สาวใช้ทั้งสองตนออกไป จากนั้นก็นั่งตีคันทันหลังพิงหน้าต่าง ตอนเด็กๆ ข้าฝึนเลื่อนรางอยู่หลายครั้งว่า ข้าแต่งทำนองเพลงสั้นๆ เพลงหนึ่ง เหตุการณ์ในฝันนั้นไม่ปะติดปะต่อ ทำนองเพลงก็ขาดๆ หายๆ ไม่เต็มเพลง โดยมากทุกครั้งเมื่อติดไปถึงช่วงสำคัญแล้วก็ติดต่อไปไม่ได้ ข้ารู้ว่าทำนองเพลงนั้นอ่อนโยนพลีไหว ผู้แต่งทำนองเพลงกำลังจมอยู่ในห้วงรักจนยากจะถอนตัว เดิมทีข้าคิดว่าพอข้ามสะพานโน้หนือได้กลายเป็นผีเต็มตัวแล้วจะมีญาณหยั่งรู้มากขึ้น แต่พอติดเพลงมาถึงช่วงสำคัญก็ต้องหยุดลงเหมือนเดิม

ขณะนั้นเอง ทางตาของข้าก็มองเห็นเงาสีขาวลอยผ่านไปในกระจกทองแดง ข้าละมือจากกุญแจครู่หนึ่ง แล้วค่อยติดต่อไป นึกในใจว่าที่นี่มีพลังหยินมาก มองเห็นเงาผีได้ตลอดเวลา ข้าติดกุญแจอีกสองครั้ง เงานั้นก็ปรากฏเคลื่อนไหวในกระจกทองแดงอีกครั้ง ข้าจึงรวบรวมความกล้ามองเข้าไปในกระจกบานนั้น ภาพที่เห็นเป็นภาพหัวกลับของผีชุดขาวที่ลอยอยู่นอกหน้าต่าง ข้ามองเห็นไม่ชัดเจน เนื่องจากตอนที่ข้าลื่นล้ม ดวงตาถูกกระแทกกระเทือน อีกทั้งผีตนนั้นอยู่ไกล ขอบหน้าต่างที่สลักลวดลายบังเงาผีตนนั้นอยู่ครึ่งหนึ่ง เงาผีตนนั้นทะลุหน้าต่างไม้ บินตรงเข้ามาพร้อมกับเสียงฮูๆ ในที่สุดร่างนั้นก็ค่อยๆ ปรากฏชัดขึ้น ข้าเห็นผีตนนั้นอยู่ในชุดขาว สวมหมวกทรงสูงสีขาว ในมือถือป้ายกวักวิญญาณที่มีข้อความเขียนว่า ‘เจ้าก็มาแล้ว’ ลิ่นสีแดงห้อยยาวออกมาจนถึงท้อง ดวงตากกลมโตของผีตนนั้นเป็นจุดดำสองจุด เพ่งมองมาที่ข้าโดยไม่กะพริบตา สายกุญแจที่อยู่ใต้มือข้าติดตัวส่งเสียงแหลมครั้งหนึ่ง จากนั้นข้าก็หมดสติไปเป็นครั้งที่สอง ลำตัวพาดหมอบอยู่บนกุญแจ...

เมื่อข้าฟื้นขึ้น ยมทูตไป๋อู่ฉางก็ปรากฏตัวในร่างที่ข้าพบเขาครั้งแรก เขานั่งอยู่ข้างตัวข้า ตม่น้ำชาอย่างไม่สนใจผู้ใด แล้วกล่าวด้วยน้ำเสียงดูแคลน “ตัวเองก็เป็นผี ยังจะถูกผีหลอกเสียจนเป็นลม ความสามารถระดับนี้ ข้ากับลูกน้องต้องนับถือจริงๆ”

ข้าเอ่ยด้วยสีหน้าเศร้าหมอง “ท่านไป๋อู่ฉาง ข้าเพิ่งตายได้ไม่นาน อย่าดูถูกข้าเช่นนั้นเลย”

“ร่างผีกับร่างคนของข้าแทบจะไม่ต่างกัน นี่ถ้าเจ้าเห็นร่างผีของผีตนอื่นจะไม่หวาดกลัวกว่านี้หรือ”

ข้ามองด้านข้างของใบหน้าไป๋อู่ฉางซึ่งครึ่งหนึ่งถูกถ้วยชาบังอยู่ จมูกของเขาแหลมเหมือนยอดเขาหิมะ ดวงตาเรียวแหลมเฉียงขึ้น นี่หรือที่ว่า ‘แทบจะไม่ต่างกัน’ ข้าหัวเสียจนแทบจะยกกุญแจกระแทกกับโต๊ะ ทว่าแทบจะไม่ต่าง ก็แค่ลื่นยาวกว่าเดิมหลายเท่า ตาถลึงโปนจนแทบจะหลุดออกจากเบ้าอย่างนั้นหรือ ข้าเซ็ดเหงื่อบนหน้าผาก “ผีทุกคนจะมีร่างผีเป็นของตัวเองงั้นหรือ”

“อืม ผีทุกคนจะมีร่างผี แต่ไม่ได้มีร่างคนทุกคน ผีที่มีร่างคนมักเป็นผีที่เคยเป็นคนหรือเซียน มีฐานะสูงกว่าผีที่ไม่มีร่างคน อย่างเช่นทังเล่าซิง ได้ทำเนี้ยจิ้ง ท่านพญายม ท่านผู้พิพากษาชุย...ที่เจ้าเห็นนั่นที่จริงเป็นร่างคนของพวกเขาทั้งหมด”

เมื่อเป็นเช่นนี้ ข้าพลันคิดถึงร่างผีของทังเล่าซิงขึ้นมา “เล่าซิงเป็นผีอะไร รูปร่างหน้าตาแปลกๆ”

“ผีหลัวซ่า” ไปอยู่ฉางเลี่ยนเปิดฝาคกรอบถั่วชา “ท่านอ่องแห่งตำหนักทั้งสิบล้วนเป็นผีหลัวซ่า นับว่าเป็นผีที่มีฤทธิ์มากที่สุดในหกประเภทหนึ่ง”

“ท่านไปอยู่ฉาง แล้วท่านเป็นผีอะไร”

“ผีจับวิญญาณ”

ที่แท้ก็เป็นผีจับวิญญาณ นึกว่าเป็นผีแขวนคอตายเสียอีก ข้าถามต่อ “แล้วท่านพญายมเป็นผีประเภทใด”

“ผู้พิพากษา ท่านกับผู้พิพากษาชุยต่างก็เป็นผีผู้พิพากษา แต่ฐานะของท่านพญายมสูงกว่าเล็กน้อย”

“พ่อของข้าก็เป็นผู้พิพากษาใช่ไหม”

“ไม่ใช่ เขาเป็นผีพันธุ์ต่างหาก”

ข้าเหวี่ยงชุดเต็มหน้า “...ถ้าเช่นนี้ ข้าก็มีร่างผีแล้วเหมือนกันใช่ไหม”

ไปอยู่ฉางก้มหน้าลง ต้มชาอีกอีกแล้วตอบ “ตอนนี้เจ้าก็อยู่ในร่างผีแล้ว หลังวันวิญญาณคืนร่างถึงจะมีอิทธิฤทธิ์แปลงเป็นคนได้”

ข้าถอนหายใจยาวกล่าวว่า “ก็ยังมีดี เมื่อครูยังคิดอยู่ว่าร่างข้าจะเปลี่ยนเป็นร่างที่น่าเกลียดน่ากลัว”

“แล้วเจ้าคิดว่าร่างของเจ้าตอนนี้ไม่น่ากลัวขึ้นหรือ”

ไปอยู่ฉางเอาระจกทองแดงบนโต๊ะยื่นมาตรงหน้าข้า พอข้าเห็นใบหน้าผีสีฟ้าคล้ำๆในกระจกก็ยกมือปิดกระจกทันที “ท่านไปอยู่ฉาง ข้ายังไม่ได้ถามท่านเลยว่าที่ท่านมาที่นี่มีธุระอันใด”

“ท่านได้ทำเนี้ยจิ้งให้ข้ามาพาเจ้าไปเดินเที่ยวในเมือง” ไปอยู่ฉางวางถ้วยชาลงกวาดสายตาคมกริบมาที่ข้า “แต่เจ้าขวัญอ่อนขนาดนี้ ยังไม่ทันพ้นถนนคืนวิญญาณ

ก็คงสลับกลับมาแล้วกระมัง”

ท่านพ่อช่างมีবারมีจริง ๆ ถึงกับให้ยมทูตไปอู่ฉางพาข้าไปเดินเที่ยว ขณะที่เดินออกจากหอยังเมฆาพร้อมกับไปอู่ฉาง ข้าก็ถาม “ท่านไปอู่ฉาง ท่านเป็นพี่น้องกับท่านยมทูตเฮยอู่ฉางหรือเปล่า”

“เป็นพี่น้องร่วมสาบาน”

“ชื่อของท่านทั้งสองคล้ายกันมาก เป็นเพราะท่านเป็นพี่น้องร่วมสาบานกันใช่หรือไม่”

“ไม่ใช่ ปกติผีที่ทำหน้าที่จับวิญญาณเรียกว่า ‘ผีจับวิญญาณ’ หรือ ‘โกวหนุ’^{๓๓} แบ่งเป็นหยินกับหยางสองฝ่าย ผีจับวิญญาณฝ่ายหยางซึ่งทำหน้าที่ตอนกลางวันเรียกว่า ‘ไปโกวหนุ’ ผีจับวิญญาณฝ่ายหยินซึ่งทำหน้าที่ตอนกลางคืนเรียกว่า ‘เฮยโกวหนุ’ นายกองของผีจับวิญญาณเรียกว่า ‘อู่ฉาง’ ข้ากับพี่น้องจี้วก็เลยมีตำแหน่งที่เรียกรวมกันว่า เฮยไปอู่ฉาง”

ที่แท้ท่านเฮยอู่ฉางมีนามว่าพี่น้องจี้ว ข้าพยักหน้าเหมือนกำลังคิดอะไรอยู่พลางถาม “ถ้าเช่นนั้น ท่านไปอู่ฉางมีนามว่าอะไร”

“เจ้าไม่รู้ชื่อข้าหรือ”

“ข้ายังไม่ได้เรียนถามท่านเลย”

ไปอู่ฉางมองมาด้วยสายตาตุกฏ แต่ก็ยกมือขึ้นประสานพร้อมค้อมตัวมาทางข้าอย่างสุภาพ ยิ้มและกล่าวซัดถ้อยซัดคำว่า “ข้าเหนื่อยชื่อเสียปี๋อัน”

^{๓๓} ตามตำนานจีนกล่าวว่า ในปรโลกมียมทูตจับวิญญาณสองตน ได้แก่ เฮยอู่ฉาง และไปอู่ฉาง แต่เมื่อคิดแล้วไม่ค่อยสมเหตุสมผลเท่าไร ในโลกมนุษย์มีสิ่งชั่วร้ายมากมาย ยมทูตจับวิญญาณเพียงสองตนย่อมไม่เพียงพอ ดังนั้นในเรื่องนี้จึงเพิ่มตัวละครที่เป็นเจ้าพนักงานในกอง ‘ผีจับวิญญาณ’ ไปด้วย (ผู้เขียน)

๒

วิญญานดินร่ำ

“ที่แท้ท่านคือคุณชายเซีย ขอภัย ขอภัย” ข้ายิ้ม พลังประสานมือค้ำท่านไปอุ้งนาง รู้สึกใจหายใจคว่ำอยู่ในใจ ไม่รู้ว่าท่านไปอุ้งนาง ได้รับหนังสือขอหมั้นหมายจากท่านพ่อหรือยัง ข้างจึงถามหยั่งเชิงดู “คุณชายเซีย-ป้อาน ข้ายื่นๆว่าเคยได้ยื่นชื่อนี้ที่ไหนมาก่อน”

“ถ้าเจ้าเคยได้ยื่นชื่อข้ามาก่อนก็ถือเป็นเรื่องปกติ”

คำตอบคลุมเครือเช่นนี้ยิ่งทำให้ข้าหายใจไม่ทั่วท้อง ข้ากล่าวตอบ “ใช่แล้ว ชื่อเสียงของท่านอุ้งนางข้าเคยได้ยื่นมาก่อน แต่ก็รู้สึกคุ้นหูยิ่งนัก เหมือนว่าเคยได้ยื่นมาจากที่ไหนก่อนหน้านั้น”

ไปอุ้งนางยักคิ้วให้ข้าสองสามที “อย่างนั้นหรือ เคยได้ยื่นจากที่ไหนเล่า”

สมแล้วที่เป็นนายกองพิจับวิญญาน เล่นลั่นหลอกล่อข้าได้ตลอด ข้าลองคิดๆดู ก็ตัดสินใจถอยออกมาดูเชิงหนึ่งก้าวจะดีกว่า ข้ายิ้มกว้าง ชี้ไปที่ประตูแล้วเอ่ย “ข้าคงคิดไม่ออกภายในช่วงเวลาสั้นๆแค่นี้ เชิญท่านเดินนำข้าไปก่อนเถิด”

ไปอุ้งนางหยิบป้ายกวักวิญญาน ลูกขึ้นเดินลงมาจากหอยังเมฆา ตอนนั้นข้าเดินตามเขาลงมานั้น ก็เห็นถนนดินวิญญานอย่างชัดเจน ตึกรามบ้านช่องบนถนนสายนั้นสีแดงเข้ม วางซ้อนตัวกัน มีตะเกียงฉางหม่าน* แว่นอยู่เต็มไปหมด ไฟในตะเกียงสีเหลืองอ่อนแสง ตัวตะเกียงมีงูเหลือมเจ็ดตัวกับตัวเจิ้งห้าตัวพันรอบแสงไฟในตะเกียงส่องจากถนนปากหนึ่ง ทอดยาวไปยังถนนอีกปากหนึ่ง ว่ากันว่านี่คือถนนสายที่คึกคักที่สุดในเมืองโยวตู เงามีขวกไขว้ไปมา ทว่าเสียงบนถนนที่

คึกคักสายนี้ไม่เหมือนกับเสียงในโลกมนุษย์ เพราะเสียงที่ได้ยินตามถนนและตรอกซอยต่างๆ ล้วนเป็นเสียงร้องให้คร่ำครวญและเสียงสะอึกสะอื้น ที่แย่กว่านั้นคือมีผีนับไม่ถ้วนที่พยักหน้าค้อมตัวเคารพไปؤู่ฉางผู้เป็นนายกองฝืจับวิญญาณ มีผีบางตนเพิ่งตาย ตอนที่ค้อมตัวคำนับไม่ทันระวังทำหัวหลุดออกมา ทำเอาข้าตกใจกลัวเสียแทบแย่ ไปؤู่ฉางไม่ได้ส่งสารข้ามแม่น้ำน้อย เมื่อเห็นข้าตกใจกลัวจนวิญญาณเกือบแตกซ่าน เขาก็แค้นองยิ้มๆ อยู่ข้างๆ

พืชพรรณในโลกไม่เหมือนบนโลกมนุษย์ แม้แต่ดอกกุ้ยยังเรืองแสงหม่นเศร้า ดอกไม้บานเต็มต้น หนักจนกดทับกิ่งก้านลงจนโค้งงอ กลิ่นหอมของดอกไม้ประกอบกับรอยยิ้มของไปؤู่ฉาง พลังหยินเต็มเปี่ยมจนข้ารู้สึกหนาวสะท้านไปทั้งร่าง พอเดินไปได้ระยะหนึ่ง เขาก็ใช้ไม้ไคกาซีไปยังฝั่งตรงข้ามของถนน ตรงนั้นมีแผงค้าขายที่มีผีต่อแถวยาว “นั่นคือโรงฝากเงินกระดาษ ช่วงนี้ใกล้ถึงสารทจีนแล้ว ทุกบ้านบนโลกมนุษย์ต่างก็ฝากกระดาษเงินกระดาษทอง กิจการของร้านนี้จึงดีเป็นพิเศษ”

สัตว์ประหลาดที่ลากรถม้าอยู่ร้องขณะวิ่งผ่านไป เกิดลมพัดจนดอกกุ้ยที่บ้านเต็มกิ่งร่วงลงมา แล้วยังพัดเงินกระดาษกับเหรียญทองแดงจนปลิวว่อนไปทั่ว ตอนยังมีชีวิตอยู่ข้าลำบากลำบากเพราะเรื่องเงินทอง ครั้นตายแล้วก็กลายเป็นผีจนๆ ข้าสงสัยว่าผีในโลกได้เงินมาจากไหน “ผีในโลกต้องอาศัยถอนเงินกระดาษมาใช้ดำรงชีพทางเดียวหรือ”

“ไม่ใช่แน่ รอให้วิญญาณของเจ้าคืนร่างเสียก่อน แล้วจะมีโอกาสทางานที่เหมาะสมกับประเภทผีที่เจ้าเป็น อย่างผีตายทั้งกลมคือสตรีที่ตายขณะคลอดบุตร ก็ไปเป็นแม่นมผีเด็กได้ ผีป่าคือผีที่ตายในที่รกร้างหรือในป่า ก็ไปเป็นทหาร

^๑ตามหนังสือรวมเรื่องสั้นโบราณของจีนที่ชื่อว่า ซีจิงจ่าจี (西京杂记) ตะเกียจางหมานเป็นตะเกียงทองแดงที่ประดิษฐ์ขึ้นโดยตึงหยวน ช่วงสมัยราชวงศ์ฮั่นตะวันตก ตะเกียงประดับงดงามประดับลวดลายมังกร ๗ ตัว หงส์ ๕ ตัว เสรี่ยมด้วยดอกบัว รากบัว ฯลฯ เนื่องจากจากในเรื่องนี้อยู่ในโลก ผู้เขียนจึงจินตนาการตะเกียจางหมานชิ้นใหม่ จากเดิมที่ตะเกียงประดับด้วยมังกรและหงส์ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของความมงคล เปลี่ยนเป็นงูเหลือม (蟒) และจิ้ง (狰) “จิ้ง” เป็นสัตว์ปักษีชนิดหนึ่งในตำนานขุนเขาและมหาสมุทร (山海经) มีรูปร่างเหมือนเสือดำสีแดง มีหางกับหนึ่งเขา เสียงร้องเหมือนกับเสียงเคาะก้อนหิน

ลาดตระเวนหรือกว๊ ส่วนผีที่เป็นศพแข็งตาย ปฏิกริยาเชิงซำ ก็ไปทำงานใช้แรงงานหนัก...สรุปคือ สาเหตุการตายจะเป็นสิ่งตัดสินว่าเจ้าจะทำอาชีพอะไรในโลก”

“แล้วพรายน้ำเล่า”

“เกรงว่าจะต้องส่งลงไปไนนรกสิบแปดชุมก่อน แล้วค่อยมาพิจารณาอีกทีตอนกลับขึ้นมา”

“อะไรนะ”

ข้ารู้สึกซาตรงกลางศีรษะอยู่พักหนึ่ง ครั้นเห็นไปอยู่ฉางลอยโอบไปพร้อมรอยยิ้ม ถึงรู้ว่าตัวเองถูกหลอกเสียแล้ว ไปอยู่ฉางเป็นคนฉลาด เวลาคุยกับเขาต้องคอยระวังคำพูด ถ้าไม่คอยระวังก็อาจจะโดนเล่นงานจนหนาว ตรงกันข้าม ยามที่คุยกับทั้งเส้าชิง ไม่ว่าจะถูกตบหรืออะไรก็จะรู้สึกได้ว่าตัวเองฉลาดหลักแหลมไม่มีใครเทียม

หลังจากนั้นไปอยู่ฉางก็พาข้าเดินเล่นบนถนนคืนวิญญาน พร้อมกับแนะนำอาคารผีใหญ่น้อยต่างๆ อย่างกระตือรือร้น “นี่คือสถานที่ซื้อขายแขนขาของเหล่าผีปีศาจ เจ้าอยากจะทำตบซำทั้งสองข้าง หรือต่อขาใหม่สองข้างก็ได้ แต่คนที่กลัวแม้กระทั่งใบไม้ร่วงใส่หัวอย่างเจ้า ถ้าจะให้ดูก็เกรงว่าคงไม่เหมาะ

“นี่คือโรงรับจำนำคืนวิญญาน ไม่เพียงรับจำนำของในโลกมนุษย์ ของในภพภูมิทั้งหกเอามาจำนำที่นี้ได้ทั้งหมด แต่สำหรับคนที่ไม่มีอะไรเลย รู้เรื่องพวกนี้ไปก็คงไม่มีประโยชน์อะไร

“บ่อนพนัน ซำไนมีเลือดเนื้อลอยโอบไปมา อวัยวะต่างๆ กระเด็นกระดอนคนซำฉลาดไม่ควรเข้าไปสังเกตการณ์

“บ้านผีทาร์ก เป็นสถานที่รับเด็กไปเลี้ยง ผีที่ดำรงชีพโดยพึ่งพาอาศัยคนอื่นไม่ควรรับเด็กไปเลี้ยง

“ร้านปีศาจสัตว์เลี้ยง เจ้าซื้อไหมไหวหรร

“อาหารของโรงเตี๊ยมนี้ได้ชื่อว่ารสชาติดีที่สุดในเมืองโยวตู เอาไว้ค่าๆ หน่อยเจ้าค่อยกลับมาชิมเองแล้วกัน” นี่เป็นคำพูดประโยคเดียวของเขาในวันนี้ที่ฟังเข้าหู

ข้าเหลือบมอง ‘โรงเตี๊ยมหมิงฝู’ อยู่ครู่หนึ่ง หลุดปากพูดไปว่า “ท่านอยู่ฉางลั่นยาวขนาดนี้ เกรงว่าจัดอาหารสิบโต๊ะก็คงไม่พอกิน”

ดูเหมือนว่าไปอู่ฉางจะไม่ต้องการให้คนอื่นพูดถึงลีนของเขานัก ครั้งก่อนที่ทั้งเส้าชิงเรียกเขาว่าเจ้าไป่ลั่นยาวก็ถูกเขาพูดจาเป็นนัยข่มขู่มาแล้ว มาตอนนี้สีหน้าของเขาเปลี่ยนไป แสร้งยิ้มอย่างสบายใจพลางเอ่ย “ใช่ อาหารคงไม่พอกินหรอก ดังนั้นบางครั้งก็นึกอยากกินหญิงสาวเพิ่มให้เต็มอ้อมเสียหน่อย”

บางครั้งปฏิกิริยาที่ไวเกินไปก็ไม่ใช่ว่าเรื่องดี ในสมองของข้าปราชญ์ภาพเขาแลบลิ้นยาวออกมาลอกหน้าคนแล้วกินเนื้อลงไป ข้าตัวสั่นเทาโดยไม่รู้ตัว “กินอย่างไร เตะเนื้อเอาหรือ”

“อืม เตะกินแบบนี้แหละ” เขายิ้มทั้งนัยน์ตาปรือ กวาดตามองมาที่ร่างของข้า “นี่เป็นสิ่งเร้ายิ่งใหญ่ในชีวิต แม่นางตงฟาง เจ้าไม่ต้องหวาดกลัวขนาดนั้น”

ข้าตัวสั่นเล็กน้อย แต่ก็รีบตั้งสติกลับมายิ้ม “เป็นเช่นนั้นเอง ท่านอู่ฉางช่างเอาอกเอาใจ หากท่านไม่พูด ข้าคงเข้าใจว่าท่านไม่เคยมีประสบการณ์เรื่องอย่างว่า”

ไปอู่ฉางตกตะลึงไปครู่หนึ่ง พลันกล่าวด้วยสีหน้าจริงจัง “ตงฟางเมียเจ้า...” หน้าของเขาแดงเล็กน้อย “เจ้าเป็นผู้หญิง เหตุใดถึงพูดจาเช่นนั้นออกมาได้”

ข้าแลบลิ้นใส่เขา “ท่านพูดเองไม่ใช่หรือว่า นี่เป็นสิ่งเร้ายิ่งใหญ่ในชีวิต”

ดูท่าไปอู่ฉางคงจะปกปิดใบหน้าสีแดงเรื่อไว้ไม่อยู่ เขาไม่รอให้ข้าไปเดินข้างๆ แต่กลับสะบัดแขนเสื้อแล้วเดินก้าวยาวๆ ไปข้างหน้า จะว่าไปแล้วข้าเข้าใจมาตลอดว่า เรื่องเร้าเร้าที่ว่ามีแต่คนกับปีศาจเท่านั้นที่ทำได้ เหล่าเซียนคงทำไม่ได้ ส่วนบรรดาผีที่ข้าได้รู้จักในเมืองโยวตูคงไม่มีทางทำได้ เมื่อไม่ได้เดินข้างเขา โสตรประสาทของข้าเบาสบายขึ้นมา ข้าเดินตามหลังเขาออกมาจากถนนคันทิวาญญานอย่างสบายอารมณ์ แล้วนั่งรถม้าไปยังด้านตะวันตกของเมือง ถนนและตรอกซอยด้านตะวันตกของเมืองกว้างขวางกว่าด้านตะวันออกของเมืองมาก ตึกรามบ้านช่องที่อยู่ตรงหน้ามีสีสันหลากหลาย ไม่ว่าจะเป็นแดง ดำ เขียว ฟ้า และม่วง ข้างทางยังมีผีป่าตั้งแผงขายของ ของที่ขายล้วนแต่เป็นของที่ข้าไม่เคยเห็นในโลกมนุษย์ ข้ากำลังจะเดินไปดูใกล้ๆ ก็พอดีมีคนกลุ่มหนึ่งเดินสวนมา ผู้ที่เดินนำหน้ามีศีรษะอยู่บนน้ำซึ่งปกคลุมด้วยขนสีทอง ประดับด้วยผ้าจับจิบปักลายดินทองคลุมร่างด้วยผ้าตัวนลี้ด้าที่มีขนนกประดับ ปีกหมวกที่สวมอยู่กดต่ำจนมองเห็นแค่

ใบหน้าครึ่งล่าง เขาสูงโปร่งตัวตั้งตรง มองปราดเดียวก็รู้ว่าเป็นชาย ทว่ากางของเขาแหลมและงอมาด้านหน้าเล็กน้อย มุมปากสีแดงสดบนใบหน้าขาวโพลนเฉียงขึ้นเล็กน้อย ขับคุดด้วยผมสีเงินยาวทิ้งตัวลงมาได้หมวก ดูราวกับดอกเหมยสีแดงบนพื้นหิมะ เมื่อประกอบกับท่วงท่าการเดินที่ออร์ชรอ่อนช้อย ช่างงดงามไม่เหมือนกิริยาของบุรุษ ด้านหลังเขามีหนุ่มสาวกลุ่มหนึ่งติดตามมา แต่ละคนต่างก็มีจิตจะก้านอย่างเขามากบ้างน้อยบ้าง แต่สะโพกของพวกเขาบิดไม่เป็นจังหวะ ท่วงท่าก็เลยไม่งดงามเท่า บุรุษที่เดินนำหน้าตนนี้ไม่เหมือนผี แต่เหมือนปีศาจมากกว่า เมื่อมองทิศทางที่เขากำลังเดินไปข้างหน้า ตรงนั้นมีอาคารโบราณสีแดงหลังใหญ่ตั้งอยู่ ม่านไหมบางสีขาวตรงประตูทางเข้าถูกม้วนเก็บขึ้นหลวมๆ โคมสีเหลืองที่มีแสงไฟหม่นๆ แกว่งไกวไปมา ป้ายชื่อร้านสลิบขอบทองเขียนว่า ‘หอวินเซียว’

ไป๋อู่ฉางกล่าว “หอนี้เป็นหอสลักเสลาอลวดลายที่ใหญ่ที่สุดของด้านตะวันตกของเมือง ที่นี่ขบกล่อมบทเพลงต่างจากบนโลกมนุษย์ อีกทั้งกู่เจิงกับพิณยังเป็นเครื่องดนตรีที่ผิดายโหง ผีห่มหม่นคน และปีศาจจิ้งจอกโปรดปรานที่สุด ผีกับปีศาจสามกลุ่มนี้จึงเป็นแขกประจำของที่นี่”

ปีศาจจิ้งจอกชายในชุดคลุมขนนกตนนั้นหยุดอยู่ข้างหน้าหอวินเซียว ยื่นนิ้วชี้ออกมาดันปีกหมวกขนสัตว์ที่อยู่บนศีรษะขึ้นเบาๆ เผยให้เห็นผมสีเงินเป็นประกาย ท่วงทำนั้ดึงดูดความสนใจของภูตผีที่อยู่บริเวณนั้นทุกตน แต่เขากลับยกมือขึ้นเล็กน้อยอย่างไม่สนใจ ปีศาจหนุ่มที่อยู่ข้างเขาตนหนึ่งรับคำสั่งแล้วเดินไปด้านหน้าสองสามก้าว แล้วตะโกนเข้าไปในหอวินเซียว “ขอเชิญคนงามลงมา”

ตอนนี้แม้แต่ไป๋อู่ฉางก็ยังมองดูพวกเขา ปีศาจชายตะโกนอีกครั้ง “ขอเชิญคนงามแห่งเมืองไยวตุลงมา นายของเราต้องการพบเจ้า”

ปีศาจชายผมสีเงินตนนั้นย่างเท้าที่สวมรองเท้าหนังแพะสีทอง มือหนึ่งกุมแขนอีกข้างหนึ่งไว้ เยื้องย่างมายืนอยู่ด้านข้าง มุมปากเฉียงขึ้น ท่าที่ยียวนดวงตาปีศาจจิ้งจอกคู่้นกาวดมองเข้าไปในหอวินเซียว กลืนอายปีศาจคละคลุ้งทว่ารออยู่นานสองนานก็ไม่มีใครตอบ สมุนปีศาจหนุ่มตนเดิมจึงตะโกนท้าทายอีกครั้ง “คนงามอันดับหนึ่งในภพผีที่เขาร่ำลือ เหตุไฉนวันนี้เจ้าจึงไม่กล้ากริรธอง หรือเจ้ากลัวว่าพอเจอนายข้าแล้วจะละอายจนต้องคิดลั่น”

“นี่มันอะไรกัน” ข้ามีนางสับสนกับภาพเหตุการณ์แปลกประหลาดที่ปรากฏตรงหน้า

“เรื่องแบบนี้เกิดขึ้นเรื่อย ๆ จะว่าแปลกก็ไม่แปลก” ไปอยู่ฉางพุดพลางเชิดคางซีไปทางหออวินเซียว “เจ้าของหออวินเซียวแห่งนี้มีฉายาว่า ‘คนงามแห่งเมืองโยวตู’ รูปร่างหน้าตาใช้ได้ จึงมักจะมีผีหรือปีศาจมาทำประชันความงามอยู่เนือง ๆ เจ้าจึงจอกเก้าทางตนนี้ก็เป็นอย่างนั้นนั่น”

“ผู้ชายก็อยากประชันความงามหรือ” ข้าหันไปมองปีศาจจึงจอกตนนั้นอีกรอบรู้สึกละอายแทน

“มีแต่ปีศาจเท่านั้นที่จะทำเรื่องไม่เป็นเรื่องเช่นนี้ น้อยนักที่ผีจะทำเช่นนั้นแล้วอีกอย่าง เจ้าจึงจอกเก้าทางตนนี้ยังเป็นบุตรคนเล็กแห่งพญาปีศาจจึงจอกด้วยจึงมีเวลาวางมากกว่าปีศาจทั่วไป”

เมื่อมองไปที่ปีศาจจึงจอกยิวนตนนั้นอีกครั้ง ก็จะเห็นเขาเอียงไปทางซ้ายข้างเอนมาทางขวาบ้าง หัวจรดหางไม่เคยอยู่นิ่งในแนวตรง ปีศาจมีพลังหยินน้อยกว่าฝีกิจจริง แต่มีพลังก่อวณมากกว่าไม่น้อย หากเป็นอย่างที่ข้าพบเห็น ปีศาจจึงจอกชื่อเหยียนจิดนนั้นก็คงมีบุคลิกลักษณะไม่ต่างจากนี้ ถ้าเช่นนั้นก็ประเสริฐนักทั้งเล่าซึ่งท่านชนะแล้ว ในบรรดาว่าที่สามทั้งสาม ข้ากล้าเลือกท่านผู้เดียวเท่านั้น

ระหว่างนั้นเอง เจ้าสมุนปีศาจจึงจอกก็ยิ้มอย่างมีเลศนัย “คนงามกลัวเข้าจริง ๆ เสียแล้ว ถ้ากลัวต่อไปก็อย่าได้...” ยังพูดไม่ทันจบประโยคก็มีคนโยนหัวกะโหลกลงมาจากชั้นสองของหออวินเซียวมาแตกอยู่ข้างหน้าเหล่าปีศาจจึงจอกพวกเขาต่างถอยหลบ แล้วแหงนมองขึ้นไปบนหออวินเซียวพร้อมเพรียงกัน ม่านไหมบางเบาสีขาวที่อยู่ชั้นสองพลัวไหว หญิงสาวผู้หนึ่งเดินออกมาจากด้านหลังผ้าม่าน อายุไม่น่าจะเกินยี่สิบต้น ๆ ใบหน้างดงามเกินบรรยาย ข้ากะพริบตาปริบ ๆ แล้วเอ่ย “ช่างเป็นหญิงงามโดยแท้”

ไปอยู่ฉางเอ่ยขัด “นี่เป็นสาวใช้ของคนงามต่างหาก”

“อะไรนะ นี่แค่สาวใช้ใช้อย่างนั้นหรือ”

สาวใช้ยืนกอดแขนพุดด้วยความโกรธ “วันนี้หออวินเซียวไม่เปิด พวกเจ้าตาบอดหรือไร นายข้ามีธุระต้องไปจัดการ จะไม่กลับมาจนกว่าจะถึงวันสารทจีน

ถ้าพวกเจ้าจะประชันความงามก็ไปเข้า...” พูดถึงตรงนี้ สาวใช้ก็สบตากับสายตาอันยืวนของขุนชายปีศาจจึงจอกพอดิ และเขาก็ไม่ปล่อยให้โอกาสได้กลับนี้หลุดลอยไป เขาเจ็ดคางแหลมขึ้น แล้วจ้องตาสาวใช้เขม็ง สาวใช้กลัวจนยืนเซใบหน้าแดงระเรื่อ โวยวายต่อสองสามประโยคแล้วหนีกลับเข้าไปหลังม่าน ข้าก่ลั่นหัวเราะไว้ไม่อยู่ เสียงหัวเราะนี้ทำให้ผีที่เห็นเหตุการณ์แถวนั้นต่างพากันหัวเราะด้วย ขุนชายปีศาจจ่อมก่อกวนล้งเกตเห็นเหตุการณ์นี้ จึงหันมามองข้าวบูบหนึ่ง ข้ามันั่งไปครู่หนึ่ง ขนตาของเขาตกหนาเป็นแผงเหมือนปีกผีเสื้อกะพริบขึ้นลงอยู่หลายครั้ง แล้วก็ส่งสายตามองพุ่งตรงมาที่ข้าครั้งหนึ่ง ท่านแม่ช่วยด้วย! ข้ารู้สึกเสียววาบตรงกลางกระหม่อม ตัวลั่นเทาด้วยความกลัว หันกลับไปบอกไปอู่ฉาง “ท่านไปอู่ฉาง เรา เราไปเดินเที่ยวถนนอื่นกันเถอะ”

ข้ากับไปอู่ฉางเดินเล่นกันอยู่นาน แต่แล้วก็กลับมาที่ถนนคีนวิญญานอีก ข้ารู้สึกหิวขึ้นมา ไปอู่ฉางก็พาเข้าไปที่โรงเตี๊ยมหมิงฝูอย่างรู้ใจทันที ดูเหมือนว่าเรื่อง ‘เพะกินหญิงสาว’ ก่อนหน้านี้จะทำให้ไปอู่ฉางเกรงข้าอยู่บ้าง ในเมื่อเป็นเช่นนั้น ต่อไปถ้าหาก่อวณข้าแม่เพียงเล็กน้อย ข้าจะพูดเรื่องต่างๆ พรรคนี้ขึ้นมาให้เขาอับอายระหว่างที่มองดูเขาสั่งอาหารกับเสี่ยวเออร์” ผู้มีสองหัวอยู่ ข้าได้กลิ่นคาวเลือดแรงมาก แต่ก็ไม่ได้คิดอะไร เพราะข้ารู้สึกเหนื่อยมาก ข้ามันั่งพักเก้าอี้ในท่าสบายๆ “วันนี้เราเดินเที่ยววณผึกันเกินกว่าครึ่งแล้วใช่ไหม”

“ยังไม่ถึงเศษเสี้ยวหนึ่งเลย”

“หา?”

“ที่ที่ข้าพาเจ้าไปเป็นแค่สถานที่ที่ผีพลุกพล่านคึกคักที่สุด ตรงชานเมืองยังมีที่กว้างที่มีผีป่าอยู่เต็มไปหมด อีกอย่างเมืองโยวตูเป็นแค่เมืองหลวงของภพผีสุดแดนตะวันออกของภพผีมีบันไดสู่สวรรค์ สุดแดนตะวันตกก็มีหอเวรกรรมตรงรอยต่อกับโลกมนุษย์มีหอมองบ้านเกิด แต่ละที่อยู่คนละเมือง รอจนเจ้าจะไปเกิดใหม่ก็คงไปดู่ไม่ครบ”

“คิดไม่ถึงจริงๆ ว่าคนตายจะมากมายขนาดนี้ ไม่รู้ว่าถ้าเทียบกับคนเป็น

อย่างไรหนะมากกว่า...พูดถึงเรื่องเกิดใหม่ เมื่อไรข้าจะได้ไปเกิดใหม่เล่า”

“วิญญาณยังไม่ทันคืนร่างก็เริ่มคิดเรื่องไปเกิดใหม่เสียแล้ว สติปัญญาของเจ้านี้ตายไปพร้อมกับร่างกายเลยใช่ไหม”

คำพูดแฉกดันประโยคนี้แสดงให้เห็นว่าเขาไม่เคยคิดดีกับข้าเลย ข้าเลิกคิดแล้วกล่าว “ถึงอย่างไรข้าก็ชอบโลกมนุษย์มากกว่า ในเมื่อการทะเลาะกันหญิงสาวของท่านอู่ฉางนั้นยากที่คนธรรมดาจะเข้าใจ”

ไปอู่ฉางมีท่าทีอึดอัดขัดเขินอีกครั้ง “ตงฟางเม่ย เจ้าเป็นสาวเป็นนาง...”

“ท่านอู่ฉางไม่ต้องเขินอายขนาดนี้ก็ได้ ในเมื่อมันเป็นเรื่องธรรมดาของคนข้าหมายความว่า ภรรยาของท่านก็เป็นผู้หญิงไม่ใช่หรือ หรือว่าท่านไม่ทะเลาะนาง” จำได้ว่าท่านพ่อบอกว่าไปอู่ฉางแต่งงานแล้ว

“ก็จริง” ไปอู่ฉางพยักหน้าเหมือนกำลังคิดอะไรอยู่ ท่าที่ยังคงระแวงระวังอยู่มาก

ไม่นานนั เสียวเออร์ก็ยกอาหารร้อนๆ มาพร้อมกับสุรา ข้ามองเห็นก้อนสีแดงสดมาแต่ไกล ข้าหรีตามองดูอย่างตั้งใจ เสียเวลาทีข้าเห็นอาหารอย่างชัดเจน ก็รู้สึกพะอืดพะอมทันที ข้าปิดปาก นั่งยองๆ ลงกับพื้น อยากจะอาเจียนแต่ก็อาเจียนไม่ออก ไปอู่ฉางตบหลังข้าเบาๆ “วันนี้ข้าได้ยินแม่นางตงฟางพูดถึงเรื่องทะเลาะกันหญิงสาวอยู่หลายครั้ง ก็เลยคิดว่าเจ้าอยากลอง ดูสิ ในงานนี้ใส่หญิงสาวไว้หลายคนเลยทีเดียว” พอได้ยินอย่างนี้ข้ายิ่งพะอืดพะอมมากขึ้น ไปอู่ฉางไม่ได้ว่าอะไร ตบหลังข้าเบาๆ ต่ออย่างอ่อนโยน ผ่านไปนานพอสมควร ข้าถึงได้ลุกขึ้นมานั่ง อยากจะพูดอะไรสักเล็กน้อย แต่พอเห็นอาหารบนโต๊ะก็กลับต้องออดั่วลง เพราะความพะอืดพะอมอีกครั้ง

“เจ้าวางใจได้ เนื้อพวกนี้เป็นเนื้อของพวกใจหายบาปหนาทั้งนั้น ส่งตรงมาจากนรกทั้งสิบแปดชั้น สะอาดสะอ้านปลอดภัย ในเมื่อมาถึงปรโลกแล้ว ถ้ากินเนื้อสดไม่เป็นจะถูกผีตอฉันทอหัวเราะเยาะเอาได้ มา ข้าเอาตะเกียบวางให้เจ้าตองนี้”

“ท่านได้ทำไปอู่ฉาง ท่านได้ทำว ท่าน...” นิ้วมือของข้าสั่นไปหมด ไม่มีแม้แต่แรงจะชี้ไปที่อาหารเหล่านั้น “เก็บอาหารพวกนี้ไปซะ ข้าจะไม่พูดว่าท่านทะเล

กินหญิงสาวอีก จะไม่พูดอีกเลย...”

ในที่สุดอาหารคาวเลือดพวกนั้นก็ถูกยกออกไป เหลือไว้แค่สุราเลือดร้อนๆ หนึ่งถ้วย ข้างนั่งฟังกับขอบหน้าต่างที่สลักลวดลาย ร่างกายอ่อนแรง กิริยาท่าทางของไป๋อู่ฉางกลับไปร้ายกาจเหมือนตอนแรกอีกครั้ง

แค่นี้ข้าต้องชำระ!

ทว่าเรื่องที่เขาพูดนั้นเป็นความจริง ข้ามองดูเขารอบตัวในร้าน ถ้าไม่กินเนื้อคนก็กินเนื้อสัตว์สดๆ ที่มีเลือดติดอยู่ กลิ่นคาวเลือดที่ข้าได้กลิ่นตั้งแต่เข้ามาในร้าน ที่แท้ก็มาจากอาหารเหล่านี้ คาดว่าพ่อครัวของโรงเตี๊ยมนี้คงไม่ได้ทำอาหารจากเนื้อสุกมานาน อาหารที่ส่งมาใหม่แต่ละจานจึงมีรสชาติแย่งทุกจาน ข้ากินได้แต่ผักกาดขาว หูหลัวโป^๓ และเนื้อที่มีลักษณะเหมือนเนื้อกระต่าย ข้าไม่กล้าหันไปมองรอบๆ เพราะเกรงว่าจะพะอืดพะอมขึ้นมาอีก จนกระทั่งมีคนมานั่งลงข้างๆ ข้าถึงได้รู้ว่ามีคนรู้จักอยู่ที่นั่นด้วย ทั้งเส้าชิงที่นั่งข้างข้ากล่าวด้วยสีหน้าไม่สู้ดีนัก “เม่ยเหนียง ข้ามีเรื่องหนึ่งจะบอกเจ้า เจ้าฟังแล้วอย่าเพิ่งตกใจไป ที่จริงเชี่ยป้ออันก็คือผีแขวนคอตายตนนี้นั่นเอง” ทั้งเส้าชิงมองไปอู่ฉางที่อยู่ข้างหน้า

ยังไม่ทันที่ข้าจะถามทั้งเส้าชิงว่าเหตุใดจู่ๆ จึงมาปรากฏตัวที่นี่ ข้าก็ต้องตกอกตกใจเพราะเรื่องที่เขายก ขณะที่ข้ากำลังจะห้ามไม่ให้เขาพูดต่อ ไปอู่ฉางยิ้มเยาะอยู่ในที่ “ในปรโลกนี้ คนที่ไม่รู้ชื่อข้าก็ยังมีแต่แม่นางตงฟางกระมัง”

“เม่ยเหนียง เจ้าได้ยินแล้วใช่ไหม” ทั้งเส้าชิงแส้งทำไม่เห็นไปอู่ฉาง “หรือเจ้าอยากจะ...กับคนพรรค์นี้”

ข้าปิดปากทั้งเส้าชิงไม่ให้หลุดปากพูดอะไรมาไปกว่านี้ ก่อนที่ไปอู่ฉางจะได้รับหนังสือขอหมั้นหมาย ข้าจะต้องคุยเรื่องยกเลิกการแต่งงานกับท่านพ่อให้รู้เรื่อง มิฉะนั้นไปอู่ฉางอาจจะกลายเป็นผีมาจัดการข้าตอนกลางดึก เพื่อยับยั้งงานมงคลที่แสนพิสดารนี้

“ท่านอ๋องน้อย ข้าเคยบอกแล้วอย่างไรว่า เดินทางยามมืดมิดมากเข้า ย่อมต้องพบเจอผี ท่านอ๋องแห่งตำหนักทั้งสิบผู้สง่างามกลับต้องมาเป็นลูกกะจ๊อกของ

^๓ แครอท

นายกองผีจับวิญญาณ หากเป็นข้า ข้าก็คงรับไม่ได้เหมือนกัน” ไป๋อู่ฉางยกถ้วยหยก ขึ้นดื่มเลือดสดไปหนึ่งอีก รอบริมฝีปากมีเลือดสีแดงสดเปรอะเป็นวง พลังยืม เจ้าเล่ห์ ขำมองดูท่าทางของไป๋อู่ฉาง รู้สึกว่าคำพูดของเขาแปลกพิกล เขาละสายตา จากทั้งเส้าชิงแล้วมองมาที่ข้า ใช้ผ้าขาวเช็ดมุมปากจนสะอาด เขากล่าวกับข้า ด้วยท่าทางสุขุมเยือกเย็น “ต่อไปหากคนแซ่เซี่ยบางคนจะมีข้อบกพร่องไปบ้าง อย่างข้อบกพร่องในเรื่องทะเลกินหญิงสาว...” เขาหยุดพูดแล้วยิ้มในที “ก็ขอเมียจำ ได้โปรดชี้แนะด้วย”

“ไม่มีปัญหา ไม่มีปัญหา” ข้าตอบอย่างรวดเร็ว แต่รู้สึกหัวตื้อไปหมด

“พวกเจ้าพูดอะไรกัน เจ้าไป๋ลั่นยาว ‘เมียจำ’ เจ้าเรียกเมียเหินแสมแบบนี้ ได้อย่างไร หรือการที่ผู้หญิงหนึ่งคนปรนนิบัติสามีหลายคนกลายเป็นเรื่องถูกต้อง ไปแล้ว” ทั้งเส้าชิงขยับเข้ามาใกล้ พลังยกแขนโอบตัวข้าไว้

ไป๋อู่ฉางยังคงยิ้มไม่หุบ “ท่านอ๋องไม่เคยเห็นกฎปรโลกอยู่ในสายตาอยู่แล้ว ธรรมเนียมปรโลกกับโลกมนุษย์นั้นต่างกัน ไม่ว่าจะเป็นหนึ่งสามีหลายภรรยา หรือหนึ่งภรรยาหลายสามี ล้วนแต่ถูกต้องตามกฎหมาย ส่วนที่จะยอมรับข้าหรือไม่ นั่น เรื่องนี้คงต้องให้เมียจำกับใต้เท้าเนี่ยจึงเป็นผู้ตัดสินใจ หากพวกเขายอมรับข้า แต่เจ้าไม่พอใจ เจ้าก็หลีกทางไปเสีย”

ทั้งเส้าชิงกล่าว “ท่านจงหยุดคิดเถอะ”

ข้าถาม “เหตุใดในปรโลกถึงอนุญาตให้ภรรยาหนึ่งคนมีสามีหลายคนได้”

“ตอนเดินเที่ยวในเมืองโยวตู เจ้าก็เห็นไม่ใช่หรือว่าคนกับผีไม่เหมือนกัน ผีส่วนใหญ่มิมีแต่โครงกระดูกรูปร่างประหลาด และไม่มีร่างกายอย่างมนุษย์ สามีคนเดียวไม่พอใช้หรือ”

“โครงกระดูกรูปร่างประหลาดเกี่ยวอะไรกับการแต่งงานหรือ” ข้ายกน้ำสะอาด ขึ้นดื่มหนึ่งอีก

“ยกตัวอย่างง่ายๆ เช่น ผีผู้ชายบางตนมีแต่หัวไม่มีตัว ภรรยายอม ไม่พึงพอใจ หรือบางทีบนตัวผีผู้หญิงก็มี...ตั้งห้าสิบคู่ สามีคนเดียวยอมไม่พอ แน่نون”

ข้าเกือบจะพ่นน้ำในปากใส่ทั้งเส้าชิง พุดตดบว่า “พอเถอะๆ ท่านไป๋อู่ฉาง

ในนี้อากาศระบายไม่ค่อยดี เรื่องนี้เอาไว้วันหลังเราค่อยพูดกันข้างนอกเถอะ”

“เมย์เหนียงไม่ใช่ผีที่มีแต่โครงกระดูกรูปร่างประหลาดเสียหน่อย” ทั้งเส้าชิงมองข้าครู่หนึ่ง แล้วพึมพำว่า “ข้าดูแลเจ้าคนเดียวก็เพียงพอแล้ว เหตุใดท่านพ่อจึงต้องให้เจ้าผีแขวนคอสิ้นยาวมายุ่งเกี่ยวกับ”

ไปอยู่ฉางหยิบไม้โศกขึ้นมา มองไปรอบๆ แล้วพูดอย่างไม่รีบร้อน “มีคำกล่าวว่า คนเราเมื่อหมดผลประโยชน์ก็ถูกเขี่ยทิ้ง ท่านอ๋องพูดจาสนุกปากตอนนี้เกรงว่าต่อไปชีวิตคงจะไม่ได้สงบสุข”

“คำพูดของข้าทุกคำล้วนเป็นความจริง”

“หากคนแซ่เซี่ยบางคนเป็นพวกแขวนคอตายแล้วละก็ ท่านอ๋องน้อยก็คงเป็นผีตายทั้งกลม”

“ข้าเป็นผู้ชายซัดๆ จะกลายเป็นผีตายทั้งกลมได้อย่างไร”

“ก็ท่านรอรกรยาเหมือนรอบบุตร วันๆ เอาแต่ปั่นพึมพำละเมอเพื่อพกกถาบอกว่าท่านอ๋องน้อยไม่ใช่ผีตายทั้งกลม เกรงว่าคนอื่นจะไม่เชื่อเสียด้วย”

“ที่แท้ก็เป็นเช่นนั้นเอง ข้าต้องขอภัยท่านอย่างสูงที่เข้าใจผิด ที่จริงแล้วท่านไปอยู่ฉางไม่ใช่ผีแขวนคอตาย แต่เป็นผีแขวนคอตายที่ทิ้งกรรยาด้วย ท่านปากร้ายเลือดเย็น เจ้าคิดเจ้าแค้น”

นานๆ ครั้งไปอยู่ฉางจะโมโห มองทั้งเส้าชิงด้วยสายตาดุดัน คำพูดที่ออกจากปากแต่ละคำไม่มีคำไหนดีเลย เดิมทีข้าตั้งใจว่าจะห้ามปรามไม่ให้พวกเขาทะเลาะกัน แต่คิดไปคิดมา นี่เป็นศึกวิวาทะของผู้ชาย ไม่ว่าข้าจะห้ามปรามหรือไม่พวกเขาก็ทะเลาะกันต่ออยู่ดี ดังนั้นข้าจึงไม่ควรเข้าไปผสมโรงด้วย

หลังจากเหตุการณ์นั้น ข้าได้ไปหาท่านพ่อ คุยเรื่องยกเลิกการแต่งงานกับท่านคร่าวๆ ที่โต๊ะวงไฟนกระจอก ควันลอยฟุ้ง ท่านพ่อคาบกลิ้งยาสูบมวนยาวสูบเคราสองสามครั้ง กล่าวอย่างมีนัยลึกซึ้งว่า “เมย์เมย์ เจ้าก็รู้ว่า การเป็นคนนั้นมันก็หลักการเดียวกับเงินนั่นเอง เจ้าดูเหรียญทองแดงนี้สิ พ่อเพิ่งไปแลกมาจากโรงฝากเงินกระดาศเมื่อครู่” ท่านพ่อโยนเหรียญทองแดงที่ใช้ในปรโลกให้ข้าดูเหรียญหนึ่ง “เงินพวกนี้เป็นเงินที่เพื่อนเก่าของพ่อเผาส่งมาให้ทั้งนั้น ถ้าไม่มี

พี่น้องต่างแซ่ต่างตระกูลเหล่านี้ พ่อก็คงเล่นการพนันไม่ได้มาจนถึงทุกวันนี้”

ข้ามองท่านพ่อด้วยความไม่เข้าใจ ท่านพ่อเอากล่องยาสูบเคาะบนเหรียญทองแดง “เหรียญทองแดงนี้ ตรงกลางมีรูปเป็นรูปสี่เหลี่ยม ส่วนตัวกรอบเหรียญเป็นวงกลม เราเป็นคนก็ควรเป็นแบบนี้ เนื้อในยึดถือความถูกต้องตามกรอบธรรมเนียมจารีต ส่วนรูปลักษณะภายนอกควรจะกลมกลิ้งดงามประณีตไม่มีตำหนิ” ข้าพยกหน้าเหมื่อนกับว่ากำลังคิดอะไรอยู่ ท่านพ่อมีประสบการณ์มากมาย คำพูดของท่านมักมีเหตุมีผล เพียงแต่ข้าไม่เข้าใจว่า มันเกี่ยวอะไรกับเรื่องยกเลิกการแต่งงานด้วย

“ความสัมพันธ์ระหว่างหญิงชายก็มีหลักการเดียวกัน พ่อรู้ว่าในใจเจ้ายังคิดถึงเจ้าหนูหยางอวี่น้อย ข้าก็เสียดายเขา แต่ในเมื่อทางนั้นเราเดินไปไม่ได้ เราก็ต้องเปลี่ยนทางเดินใหม่ มองทางสายใหม่ให้ชัดเจนเสียก่อนแล้วค่อยว่ากัน อย่าเพิ่งด่วนตัดสินใจไปก่อน ตอนนี้ก็เป็นมิดหันเต้าหูที่เรียบทั้งสองด้าน ทำดีกับทุกฝ่ายไปก่อนเป็นดี” ท่านพ่อสูบบุหรี่ที่หนึ่ง ใบหน้าเคลิบเคลิ้มมีความสุข “ชนะแล้ว!”

สีหน้าของท่านพญายม ยมทูตหัววูและยมทูตหน้าม้าเปลี่ยนไปชั่วขณะ

ช่วงวัยชราท่านพ่อมีฉายาในราชสำนักว่า ‘ตาเฒ่าพันรูลาไหล’ สาเหตุที่ได้ฉายานี้ก็เพราะประการแรก ท่านพ่อเจ้าเล่ห์ลื่นไหล ประการที่สองก็เพราะท่านมีความอดทนในการรอคอย เรียกได้ว่าท่านพ่อผ่านวัยหนุ่มด้วยการรอคอยมาตลอด ท่านมีความอดทนสูง แต่กลับไม่เข้าใจความเป็นไปของสังคม จึงแค้นเคืองสังคมที่ไม่เป็นธรรม และผิดพลาดครั้งใหญ่เมื่อได้รับบทเรียน ดังนั้นในช่วงบั้นปลายชีวิต ท่านจึงกะล่อนปลิ้นปล้อน ไม่อยู่ในศีลในธรรม หากท่านพ่อไม่ติดการพนันจนงอมแงมและตายคาโต๊ะไพ่นกกระจอก วงศ์ตระกูลของเราก็คงเจริญรุ่งเรืองแน่นอน ตอนนั้นท่านพ่อเพิ่งอายุได้สี่สิบปีก็เสียลูกชายไปสองคน ท่านจึงรักข้ามาก ชายหนุ่มที่คู่ควรเป็นเขยของท่านมีเพียงไม่กี่คน แม้แต่ชายหนุ่มที่มีคุณธรรมมีความสามารถรอบด้านก็ยิ่งถูกท่านวิจารณ์เสียไม่มีชิ้นดีทุกราย ดังนั้นจึงไม่ใช่เรื่องง่ายเลยที่ท่านพ่อจะนิยมชมชอบเสียปี้อาน ท่านพ่อรอคอยอยู่ทุกวันที่เมื่อไรข้าจะได้เป็นภรรยาของไป๋อู่ฉาง เพราะฉะนั้นเรื่องยกเลิกการแต่งงานจึงถูกถ่วงเวลาไปเรื่อย ๆ

ไม่มีใครสนใจ แต่เมื่อข้าได้มาอยู่ในสถานที่แปลกใหม่ วันเวลาจึงผ่านไปรวดเร็วกว่าปกติ แค่นั้นคืนวิญญานสายเดียวก็พอให้ข้าได้เดินเที่ยวจนเต็มอิ่มแล้ว นอกจากนี้ตั้งแต่ข้าปรับตัวได้จนเข้าที่เข้าทางแล้ว เชื้อป้ออันกับทั้งเส้าชิงก็กลายเป็นแขกประจำของหอยังเมฆา ถ้ามาแล้วไม่เจอกันก็ดีไป แต่หากคู่กัดคู่นี้เจอกันเมื่อใด เป็นต้องต่อปากต่อคำ ประชดประชันแตกดันกันไปมา ยึดเยื้อไปเป็นวันเป็นคืน ก็ยังไม่มีใครยอมใคร

เวลาเจ็ดวันผ่านไปอย่างรวดเร็ว และแล้วก็มาถึงวันสารทจีน เดิมทีข้าคิดจะชวนท่านพ่อไปเดินเที่ยวในโลกมนุษย์ด้วยกัน แต่ท่านพ่อบอกว่าท่านกับท่านพญามมี 'งานหลวง' ต้องจัดการ จึงผัดนัดข้า ต้นเดือนเจ็ดและกลางเดือนเจ็ดเป็นช่วงเริ่มต้นของเทศกาลผี^๔ ในช่วงสองวันนี้ บรรดาผีในนรกต่างอดอุ้งสุดทน จึงหนีไปก่อเรื่องบนโลกมนุษย์อยู่บ่อยๆ ดังนั้นวิญญานที่เชื้อป้ออันจับได้จึงมากกว่าปกติ ทั้งเส้าชิงก็ต้องสะสางคดีชีวิตมากเป็นพิเศษ ช่วงก่อนเที่ยงคืนที่ต้องส่งเหล่าวิญญานกลับปรโลกให้เรียบร้อยนั้น พวกเขามีกงานหลวงที่ต้องจัดการจริงๆ ทั้งเส้าชิงบอกว่าเมื่อเสร็จงานจะรีบมาหาข้า เขาอยากเห็นข้ากลายร่างจากพรายน้ำสีฟ้าหม่นเป็นภูตยักษ์โฉมงาม

หลังจากที่ถกเถียงกันนับครั้งไม่ถ้วน ในที่สุดท่านอ่องทั้งเส้าชิงกับท่านป้ออู่ฉางก็ตกลงกันได้ พวกเขาตัดสินใจให้ข้าเลื่อนขึ้นเป็นภูตยักษ์หลังจากวิญญานคืนร่างแล้ว ภูตยักษ์เป็นผีร้ายที่มีชื่อในปรโลก มักทำหน้าที่เฝ้าด่านประตูผี เดินลาดตระเวนตามถนนเพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยในเมืองโยวตู คล้ายๆ กับขุนนางฝ่ายภูิในโลกมนุษย์ เป็นงานที่ทำง่าย ๆ สบาย ๆ แต่เบียดหัวตสูง นับเป็นประเภทภูตผีที่ไม่เลวทีเดียว ภูตยักษ์ชายมีพลังอำนาจสมกับเป็นยักษ์ แต่ภูตยักษ์หญิงฟังดูแล้วกลับไม่มีพลังอำนาจเหมือนชื่อ ดังนั้นก่อนที่จะจะต้องกลายร่างเป็นภูตยักษ์

^๔ ตามความเชื่อโบราณกล่าวว่า ท่านพญามจะปล่อยดวงวิญญานบรรพบุรุษผู้ล่วงลับครั้งเดือนตั้งแต่ต้นเดือนเจ็ด ดังนั้นจึงมีประเพณีรับบรรพบุรุษต้นเดือนเจ็ด และส่งบรรพบุรุษกลางเดือนเจ็ดหรือในวันสารทจีนนั่นเอง

สาวเต็มตัว ข้าจึงอยากจะใช้ชีวิตอย่างพรายน้ำให้เต็มที่ที่เป็นคืนสุดท้าย

ข้าพบผู้พิพากษาชุยที่ด่านประตูผีอีกครั้ง เขาถือพุทธรูปชนกระต่ายกับสมุดดวงชะตาไว้ในมือ หันมาคำนับข้าแล้วกล่าว “วันนี้เป็นวันวิญญานคืนร่างของหวังเพย^๕ เมื่อข้ามประตูนี้ไปยังแม่น้ำลือมอดิตก็จะกลายร่างเป็นวิญญานที่มีร่างเป็นคนหลังเที่ยงคืน และจะกลายร่างเป็นภูตผีได้ด้วยการเพ่งกระแสจิต วิญญานทั่วไปกลายร่างเป็นคนไม่ได้ แต่ท่านเป็นถึงหวังเพยจะกลายร่างเป็นคนไปอยู่ในโลกมนุษย์เมื่อใดก็ได้ แต่ท่านจงจำไว้ว่า ห้ามคนทั่วไปรู้เด็ดขาดว่าท่านเป็นผี ถ้าเป็นเวลากฎก็ยังไม่พออะลุ่มอล่วยได้ เพราะอย่างไรเสียก็ต้องมีผีบางตัวขึ้นไปก่อเรื่องในโลกมนุษย์ ถ้าทำผิดเล็กน้อยก็ปล่อยไป ทำผิดมากก็ลงโทษตามกฎหมาย แต่ตอนนี้เป็นเวลาวันสารทจีน ซึ่งเป็นช่วงที่มีการจับตามองเป็นพิเศษ หากท่านก่อเรื่องก่อราวขึ้นมา ย่อมไม่มีใครปกป้องท่านได้ หวังเพยโปรดอย่าถือสาที่ข้าเหนื่อยพูดมาก ข้าเหนื่อยเพียงแต่จะบอกความจริงที่ไม่น่าฟังให้ท่านทราบเท่านั้น”

“ข้าทราบแล้ว ขอขอบคุณได้เท่าชุยมากที่เตือน” ข้ามองไปที่สะพานไน่เหอที่อยู่ด้านนอก “ถ้าเช่นนั้น วันนี้ต้องข้ามสะพานไน่เหอ”

“มีเพียงผีที่กำลังไปเกิดใหม่เท่านั้นที่จะต้องข้ามสะพานไน่เหอ หวังเพยเป็นภูตผี ไม่จำเป็นต้องข้ามสะพาน ท่านนั่งเรือจากแม่น้ำลือมอดิตไปยังโลกมนุษย์ได้เลย”

“ถ้าเช่นนั้นเหตุใดบนสะพานไน่เหอถึงได้มีผีอยู่มากขนาดนั้น พวกเขา กำลังจะไปเกิดในภพภูมิใหม่กันหมดเลยหรือ”

“บางตนก็ใช่ บางตนก็ไม่ใช่” ผู้พิพากษาชุยชี้พุทธรูปชนกระต่ายไปที่ผีแก่ผมขาวบนสะพานแล้วพูดว่า “อย่างเขาผู้นั้น รอคอยคนอยู่ที่นั่นมาสาลิบกว่าปีแล้ว ก็ยังไม่ยอมไปเกิดใหม่ หวังเพยทราบหรือไม่ว่าเป็นเพราะเหตุใด” ข้าส่ายหน้า ผู้พิพากษาชุยเล่าต่อไป “ดวงชะตาที่ผูกพันกันตั้งแต่ชาติก่อนยังไม่หมด มิทราบหวังเพยเคยทราบหรือไม่ว่า หากสามภรรยาคู่ใดสัญญากันว่าจะอยู่ด้วยกันร้อยปีแล้วมีใครตายเมื่ออายุเก้าสิบเจ็ด ก็ต้องมารอบบนสะพานไน่เหออีกสามปี ผิดเช่นนั้น

^๕ 王妃 หมายถึง สนมหรือชายา

เพิ่งกลับมาจากโลกมนุษย์ ภรรยาของเขายังมีชีวิตอยู่ ดังนั้นเขาจึงมารอภรรยา ไปเกิดใหม่พร้อมกัน”

“ช่างรักกันลึกซึ้งถึงเพียงนี้” ข้าพยกหน้าอย่างเข่าอกเข้าใจ “แต่ที่เขารอ ก็เพราะเขาเต็มใจรอเองกระมัง หากเขาต้องการไปเกิดใหม่ก็คงไม่มีใครห้ามได้”

“หวังเพยกกล่าวถูกต้องแล้ว”

“ถ้าเช่นนั้นผู้ที่ไม่มีชะตาผูกพันกับใคร ก็ไปเกิดใหม่ได้ทันทีใช่หรือไม่”

“หวังเพยกฉลาดหลักแหลมนัก”

“ถ้าเป็นเช่นนั้น ค็นี่เมื่อวิญญาณเข้าคืนร่างแล้ว ข้าก็จะไปเกิดใหม่”

“อืม ถ้าว่ากันตามหลักการก็คงไม่มีปัญหาอะไร แต่การไปเกิดใหม่เป็นเรื่องสำคัญอันดับหนึ่งในปรโลก เหมือนอย่างพิธีฝังศพในโลกมนุษย์ ผีที่จะไปเกิดใหม่ ทุกคนจะต้องได้รับการอนุญาตจากจักรพรรดิแห่งพิงตูเสียก่อน สาเหตุการตายของหวังเพยกนั้นไม่มีปัญหาอะไร แต่เวลาตายนี้ลึมปัญหา หากตอนที่ท่านจักรพรรดิตรวจสอบบัญชีรายชื่อผีที่จะไปเกิดใหม่ และท่านเกิดอยากตรวจสอบสมุดดวงชะตาขึ้นมาด้วยแล้วพบว่ามีการแก้ไขเวลาตายของท่าน จนรู้ว่าจริง ๆ แล้วท่านต้องตกนรกสิบแปดชুম แต่ท่านกลับหนีโทษ เก่งว่าท่านจะต้องถูกจับไปส่งนรกชুমอเวจี”

“นรกชুমอเวจี?”

“คุกทุกแห่งย่อมมีที่คุมขังนักโทษประหาร นรกชুমอเวจีก็คือสถานที่คุมขังนักโทษประหารในปรโลก จะอธิบายเช่นไรดีนะ ความหมายคือไม่มีวันได้ไปหลุดไปเกิดนั่นเอง”

“...”

ข้ากับผู้พิพากษาชুমองหน้ากันอยู่นาน “ถ้าเช่นนั้นข้าควรทำอย่างไร อยู่เป็นภูตยักษ์สาวในปรโลกตลอดไปอย่างนั้นหรือ”

“ห้ามได้ ห้ามได้ หวังเพยกไม่ต้องกังวลไป ขอแค่มีคนเปลี่ยนชื่อท่านในบัญชีรายชื่อผีที่จะไปเกิดใหม่ให้เป็นภรรยาของท่านได้สักท่าน อย่าใช้ชื่อเดิม แล้วตอนที่ข้ามสะพานไนเหอกก็ข้ามไปพร้อมกับสามี แค่นี้ก็ปลอดภัยแล้ว”

“ถ้าเป็นเช่นนั้นก็ไม่ยาก หากท่านได้พบเล่าซิง ช่วยบอกเขาหน่อยว่าข้าอยากไปเกิดใหม่ ถามเขาว่าเขายากไปเกิดใหม่พร้อมข้าหรือไม่”

“ข้า่น้อยรับบัญชา หวังเฟยเดินทางระวังด้วย”

ข้า่น้อยเรือไปตามแม่น้ำลี้มอดิต ผ่านแม่น้ำซานถู แล้วถูกทหารผินำตัวส่งไปยังโลกมนุษย์ ภาพแรกที่ปรากฏตรงหน้าข้าคือสุสานรกร้าง หลุมศพมากมายที่มีวิญญาณลอยเข้าลอยออก วิญญาณทุกตนกลับมาเยี่ยมโลกมนุษย์เหมือนกับข้าในสุสานอันมืดมิดแห่งนี้ มีคนมาเช่นไหว้ผู้ล่วงลับ ข้างหลุมศพของข้าซึ่งมีป้ายชื่อโทรมๆ เขียนว่า ‘สุสานของตงฟางเม่ย’ มีชายคนหนึ่งกำลังคุกเข่าอยู่หน้า ‘สุสานของภรรยาคนแค้น’ เขาว่าให้พลงเผาศพกระดาษะเงินกระดาษะทอง วิญญาณภรรยาของเขาก็คุกเข่าหลังน้ำตาอยู่ตรงหน้าเขานั่นเอง แต่เขามองไม่เห็น นี่เป็นครั้งแรกที่ข้ารู้สึกว่ามีน้ำใจแล้ว แต่รู้สึกว่ามีน้ำใจคนซาดิสต์ ซึ่งใจ โศคดีที่สามีของข้าก็ตายไปพร้อมกัน ไม่อย่างนั้นหากข้ามาพบเหตุการณ์เช่นนี้คงทนไม่ได้เช่นกัน ทันใดนั้นเองก็มีผู้หญิงคนหนึ่งคลานเข้ามาร้องไห้โอดครวญเสียงดังไปทั่วสุสาน “นางปีศาจจิ้งจอกตงฟางกินผิว เจ้าอะไรไม่เจ้า ดันมาทำให้ลูกชายข้าต้องมาตายไปด้วยเจ้าไม่ได้ตายดีหรอก เจ้าทนรอกไปก็ต้องถูกตัดสินลงกระทะทอดน้ำมัน นางผู้หญิงดวงกินผิว โอ ลูกรักของแม่ ดวงใจของแม่ ลูกต้องตายอย่างน่าอนาถนัก”

ข้ามองไปที่ต้นเสียงโอดครวญนั้น มุมปากพลันกระตุกโดยไม่รู้ตัว ที่แท้ก็สุหยินของท่านผู้ตรวจการแผ่นดิน หรือท่านแม่ของสามคนที่สามของข้านั่นเอง ด้านหลังของสุหยินยังมีท่านพ่อและน้องชายน้องสาวของเขาก็คือเป็นพรวน น้องสาวคนหนึ่งถามขึ้น “ท่านแม่ ตงฟางกินผิวคือใครหรือ”

ท่านผู้ตรวจการตอบ “ก็นางรำที่ทำให้พี่ชายของเจ้าตายไปเล่า”

“แล้วนางรำคืออะไรหรือ”

“ก็คือผู้หญิงที่ร้องรำทำเพลงให้คนอื่นดู นางรำที่ขายตัวให้หอนางโลมอย่างไรเล่า”

“ท่านพี่ เรื่องแบบนี้ไม่ควรเล่าให้เด็กฟัง” สุหยินท่านผู้ตรวจการรีบอธิบายให้ลูกๆ ฟัง “เอาเป็นว่า นางไม่ใช่คนดี แต่เป็นภูตผีปีศาจที่เป็นต้นเหตุให้สามีนายตาย”

“พวกเจ้าพูดเหลวไหล”

เด็กคนหนึ่งในชุดไ่ว่กุชี่วิ่งมาลงตะโกนด้วยใบหน้าแดงก่ำ “พี่สาวข้าไม่ใช่ปีศาจ นางเป็นคนดี ที่นางต้องไปเป็นนางรำก็เพื่อหาเลี้ยงข้า ถ้าไม่มีนาง

ข้าคงอดตายไปนานแล้ว พวกเจ้าจะมาดูหมิ่นนางไม่ได้”

ท่านผู้ตรวจการพูดด้วยน้ำเสียงเย็นชาว่า “ไม่ว่าจะด้วยสาเหตุอันใด นางรำก็คือนางรำ ไม่มีข้อแก้ต่างอะไร และถึงแม้ว่านางจะไม่ได้เป็นนางรำ นางก็ไม่ใช่มนุษย์อะไร”

ยังไม่ทันที่เด็กคนนั้นจะได้เปิดปากพูด น้องชายและน้องสาวของสามีนึกถึงสามของข้าต่างก็ตบมือชอบใจด้วยความไร้เดียงสา บ้างก็ร้องว่า “อ้อๆๆ นางรำนางรำ นางรำที่เต้นกินรำกิน พี่สาวของเจ้าเป็นนางรำ พี่สาวของเจ้าเป็นนางรำ”

“พวกเจ้าห้ามว่าพี่สาวข้า พี่สาวข้าไม่ได้เป็นอย่างที่พวกเจ้าพูด”

เด็กคนนั้นชอบตาแดง กระตืบเท้าด้วยความโกรธแค้น ในที่สุดก็วิ่งมาคุกเข่าอยู่ตรงหน้าหลุมศพของข้า กอดป้ายชื่อหน้าหลุมศพไว้ “พี่จ๋า พี่กลับมา พี่กลับมาสิ พี่กลับมาสิ พวกนั้นจะพูดถึงพี่แบบนี้ไม่ได้ พี่จ๋า พี่กลับมาเถอะ”

น้องชายข้ายังเด็ก ไม่อาจแบกรับความทุกข์ทน เขาพูดได้ไม่กี่ประโยคก็ร้องไห้โฮขึ้นมาอีก ในขณะที่เด็กๆ ที่อยู่ข้างหลังเขายังคงตบมือหัวเราะชอบใจ “นางรำ นางรำ ตงฟางกินผิวเป็นนางรำ น้องชายนางรำก็เป็นนางรำ”

ข้ามองดูเชอเออร์ น้องชายข้าอยู่ในชุดไวท์ทักซ์ นั่งคุกเข่าเดียวดายอยู่หน้าหลุมศพ ข้าเกือบจะกลายร่างเป็นคนเข้าไปกอดน้องแล้ว แต่ผีสาวที่นั่งอยู่กับสามีนั่งหลุมศพข้าห้ามเอาไว้ก่อน นางบอกข้าว่า “ถ้าคนพวกนี้จำเจ้าไม่ได้ก็ตีไป แต่ถ้าเกิดพวกเขาจำเจ้าได้ขึ้นมาแล้วรู้ว่าเจ้าเป็นผีก็จะเกิดเรื่องราวใหญ่โต เจ้าจะต้องตกนรกสิบแปดขุม แถมน้องชายเจ้าก็ต้องลำบากไปด้วย”

“แต่...” ข้ามองเชอเออร์อย่างอดเป็นห่วงไม่ได้

“ผีทุกคนต่างก็มีคนที่ยังผูกพันในโลกมนุษย์ ล้วนแต่เป็นชะตาสัมพันธ์ที่ยากจะตัดขาด” ผีสาวมองสามีนที่อยู่ข้างๆ แล้วพูดว่า “เจ้าอย่าได้งู้อะ”

ขณะนั้นเอง รองเท้าปักลายดอกคู่หนึ่งกับกระป๋องสีม่วงอ่อนก็ปรากฏอยู่ตรงหน้าเชอเออร์

“เป็นนางรำแล้วทำไม” น้ำเสียงนั้นเย็นเยือกราวน้ำแข็ง คนที่อยู่ตรงหน้าเชอเออร์คือหญิงแพศยาแซ่เหลียง “ยังไงก็ดีกว่าพวกขุนนางสูงศักดิ์ที่ก่อเรื่องน่าบัดสี”

ฮูหยินท่านผู้ตรวจการกล่าวด้วยความโกรธ “เจ้าพูดว่าอะไร เหลียงหร

เจ้านี้กว่ามีฮ่องเต้หนุนหลังอยู่แล้วจะใหญ่คับฟ้าหรือ เมื่อก่อนเจ้าก็เป็นนางรำเหมือนกัน”

“แต่พวกเจ้าก็ไม่กล้าทำให้ข้าไม่พอใจไม่ใช่หรือ” เหลิ่งทรงมองพวกเขาด้วยสายตาเย็นชาแล้วพูดต่อ “ข้าขอพูดอีกสักประโยค ข้าจะทูลให้ฝ่าบาทส่งคนไปยึดทรัพย์และประหารพวกเจ้ายกครอบครัว”

หลังจากนั้นที่หน้าหลุมศพคุณชายน้อยก็สงบลง เชอเอ๋อร์มองเหลิ่งทรงด้วยดวงตาบวมแดง “พี่เหลิ่ง พี่สาวข้าจะกลับมาใช่ไหม ข้าคิดถึงพี่ ข้าคิดถึงพี่มาก...”

เหลิ่งทรงถอนใจเบาๆ ครั้งหนึ่ง คุณเข่าลงหน้าหลุมศพแล้วหยิบกระดาษเงินกระดาษทองวางลงในที่เพาฟางกล่าว “ตงฟางเม่ย เจ้านะเจ้า ทำปากแข็งตอนนั้นข้าจะให้เงินเจ้า เจ้ากลับทำปากแข็งไม่ยอมรับน้ำใจของข้า ปากก็พร่ำบอกว่าจะดูแลตงฟางเชอให้ดี แต่ท้ายสุดก็มาฆ่าตัวตายเพราะความรักพร้อมกับสามีนะ เจ้านะเจ้า ทำอะไรช่างวุ่นนัก”

มุ่ปากของข้ากระตุกเป็นครั้งที่สอง ข้าหรือที่วุ่นวาม ข้าอยากฆ่าตัวตายอย่างนั้นหรือ คนที่วุ่นวามคือทั้งเล่าชิง ข้าต่างหากที่ถูกฆ่าตายเพราะความรัก

เชอเอ๋อร์ร้องไห้ที่หน้าหลุมศพอยู่นาน ใบหน้าที่ขาวสะอาดต้องมาเประอะเปื้อนก่อนกลับเชอเอ๋อร์ถูกเขาคำนับหน้าสุสานของข้าสามครั้ง เมื่อเงยหน้าขึ้นมาก็เห็นว่าหน้าผากน้องข้าถลอก เมื่อได้เห็นผ้าขาวไว้ทุกข์ผูกอยู่ที่ศีรษะเล็กๆ ของน้องชายอีกทั้งบนหน้าผากยังมีเลือดไหลซึมๆ หัวใจของข้าแทบแหลกสลาย ข้าเป็นห่วงน้องที่สุด ข้าตายแล้ว แต่เชอเอ๋อร์ยังเด็กนัก ใครจะดูแลน้อง เหลิ่งทรงนั้นแย่งได้แม้กระทั่งสามีน้อง ถ้าจะฝากความหวังไว้กับนาง แม่หมูกองปิ่นตันไม้กันไ้หมดแล้ว” ข้านั้นตายอย่างน่าเศร้านัก ลื่นลมไปเจ็ดวันแล้ว แต่กลับมีคนแค่สองคนมาจุดธูปไหว้เผาศพกระดาษเงินกระดาษทองให้ที่หน้าหลุมศพ คนหนึ่งเป็นญาติพี่น้องคนเดียวที่ยังมีชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์ ส่วนอีกคนกลับเป็นศัตรูหัวใจที่ประชันขันแข่งกันมาทั้งชีวิต คนที่ข้ารู้จักเมื่อครั้งยังมีชีวิตอยู่ ผู้ที่ถึงคราวก็เสียชีวิตกันไปหมดแล้ว พี่ชายสองคนของข้าก็คงไปเกิดใหม่ได้สิบถึงยี่สิบปีแล้ว ข้าถอนใจ

^๖ หมายถึง หาได้ยากยิ่ง ยากเหมือนเห็นครกขึ้นภูเขา

เบาๆ เดินตามพวกเขาออกมานอกสุสาน มองพวกเขาขึ้นรถม้า แล้วรถม้าก็วิ่งไปตามทางจนสุดสายตา

คืนวันสารทจีน หลังจากที่เพิ่งเสร็จพิธีเซ่นไหว้วิญญาณเร่ร่อน^๗ ในตรอกซอย มีผู้คนไม่น้อย แต่ถนนหลวงในเมืองกลับโล่งว่าง ร้านค้าปิดทำการเพื่อหลีกเลี่ยงให้กับผีและวิญญาณ ตรงกลางซอกซอยจะมีโต๊ะเซ่นไหว้ที่วางอาหารเต็มไปด้วยหมดยุคช่วงสิบกว่าเหยียด^๘ กลางคูเมืองมีโคมไฟรูปดอกบัวลอยอยู่เต็มไปหมด ชาวบ้านเชื่อว่า การลอยโคมเป็นการส่งดวงวิญญาณเร่ร่อนไปยังทางสู่ปรโลก สำหรับคนเป็นแล้ว คำคืนนี้เป็นคืนวันเพ็ญ พระจันทร์เต็มดวง ลมตะวันออกพัดโชยดอกไม้ต้นไม้น่าก้นพลิวไหว เมืองหลวงกลายเป็นเมืองร้าง จะมีก็เพียงกระต่ายเงินกระต่ายทอง ควนรูป กลีบดอกไม้ และใบไม้ร่วงที่ถูกสายลมเย็นพัดปลิวไปทั่ว หากคนเป็นได้เห็นสภาพที่แท้จริงในคืนนี้อาจตกใจกลัวจนสิ้นลมกลายเป็นพวกเดียวกับเหล่าวิญญาณก็เป็นได้ แสงจันทร์สาดส่องทางหลวงนอกเมืองอันกว้างขวาง สะพานหินข้ามคูเมือง หอแดงที่ประดับประดาหลังคาอย่างงดงาม... ในเมืองหลวงที่มีบ้านเรือนกว่าหมื่นหลังคาเรือนแห่งนี้ กลับแออัดไปด้วยผีประเภทต่างๆ ไม่ว่าจะเป็น พรายน้ำ ผีศพแข็งตาย เทพमार วิญญาณตายโหง ผีแขวนคอตาย ผีไม่มีหัว ผีสองหัว...แล้วยังมีวิญญาณเร่ร่อนที่เพิ่งคืนร่างเหมือนซ้ำอีกจำนวนหนึ่ง นอกจากนี้ยังมีปีศาจจากภพปีศาจที่มาจากเพื่อ ‘ชมบรรยากาศ’ ปีศาจกลุ่มนี้บางทีก็ตื้อร้องร้องปาว บางทีครวญเพลงรำไห่ บางตนลอยอยู่ในอากาศ บางตนคลานอยู่ก้นพื้น บางตนกระโดดอยู่บนถนน บางตนลากขาที่ขาดเดินไปมา...

^๗ พิธีเซ่นไหว้วิญญาณเร่ร่อน (普渡拜拜) จะทำกันในวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๗ หรือวันสารทจีน บริเวณที่จัดพิธีเซ่นไหว้จะมีเนื้อสัตว์ ผลไม้ และของเซ่นไหว้อื่นๆ วางเรียงรายนับร้อยจาน นอกจากนี้ยังมีข้าวสารและธัญญาหารเต็มเกวียน ปลาและเนื้อกึ่งสูงพะเนิน ร้านรวงต่างๆ จะจัดเตรียมของเซ่นไหว้กันอย่างเต็มกำลังเท่าที่จะจัดหาได้ พิธีเซ่นไหว้นี้ทำเหมือนกับพิธี ‘จั่วเจี้ยว’ (做醮) ซึ่งเป็นพิธีเซ่นสรวงเทพยดาในงานแต่งงาน นอกจากนี้ยังมีการนิมนต์พระสงฆ์และนักบวชเข้ามาสวดมนต์ในบริเวณพิธี เพื่อนำพาดวงวิญญาณเร่ร่อนกลับไปยังสวรรค์ บางครั้งก็ยังมีการแสดงชุด ‘งงซุยจับผี’ และการแสดงพื้นบ้านอื่นๆ

^๘ 尺 ออกเสียงตามภาษาจีนกลางว่า ‘ฉือ’ เป็นหน่วยวัดความยาวของจีน โดย ๑ เหยียดมีความยาวเท่ากับ

ราวกับเป็นขบวนแห่ในงานเลี้ยงรื่นเริง

โคมแดงสายไหมไปมาตามแรงลม กลิ่นดอกกุยหอมฟุ้งไปทั่วเมืองหลวง กลีบดอกไม้ร่วงดูราวกับหิมะลอยล่องไปตามลม ลอยผ่านแผงขายภาพที่วางขาย ตอนกลางคืนร้านหนึ่ง ใกล้เคียงแผงขายภาพ มีฝีกกลุ่มหนึ่งกำลังขายภาพอยู่ กลุ่มคนพเนจรมองไม่เห็นฝีกกลุ่มนี้ ส่วนข้าถ้าไม่คิดว่ามีอย่างอื่นที่ต้องทำ ก็คงจะเดินไปดู จิตรกรวาดภาพ ข้าเป็นฝีมือเจ็ดวัน ความสามารถในการแยกแยะคนกับผีของข้าดีขึ้นมาก แม้แต่ผีที่ปรากฏในร่างคน ข้าก็ดูออกว่าไม่ใช่คนตั้งแต่แรกเห็น จิตรกรหญิงคนนั้นมีพลังหยินปกคลุมซึ่งสัมผัสได้ตั้งแต่อยู่ไกลจากนาง บนแผงขายภาพของนางมีอุปกรณ์วาดภาพวางเรียงรายอยู่ แต่กระดาดวาดภาพมีเนื้อกระดาดไม่เหมือนกระดาดทั่วไป สีเขียนภาพบนที่ฝนหมึกเป็นก้อนเลือดผสมหมึก แต่มีหมึกผสมอยู่เพียงเล็กน้อย กระดาดนั้นที่แท้ก็คือหนังสือของคน เมื่อเงยหน้ามองใบหน้าของนาง แม้จะงดงาม แต่ก็แลดูหลอกลตา นางคงจะเป็นผีห่มหนึ่งคนที่เอาผิวของคนคลุมร่างมารื่นเริงบนโลกมนุษย์

ร่างที่นั่งอยู่ด้านหน้าแผงขายภาพดูเหมือนจะเป็นคน ด้านบนแผงมีโคมไฟกระเบื้องแขวนอยู่ ภายใต้แสงไฟสีเหลือง ผมของเขาเหมือนสายธารน้ำตกสีดำยาวทิ้งตัวลงมาถึงเอว ชุดคลุมยาวสีแดงขับให้เห็นรูปร่างสูงโปร่ง มองจากด้านข้างลำคอและจมูกขาวราวกับหยก ดูท่าทางน่าจะเป็นขุนชายรูปงามท่านหนึ่ง ในคูเมืองด้านหลังแผงขายภาพมีโคมรูปดอกบัวสีเหลืองลอยอยู่บนไม้ถั่ว ราวกับดวงวิญญาณที่ส่องแสงริบหรี่โอบล้อมเมืองหลวงแห่งนี้ไว้ในคืนเดือนเพ็ญ กิ่งก้านของต้นดอกกุยถูกน้ำหนักของดอกกุยกดทับจนงอแงลง ท่ามกลางสายลมโชยไหว กลีบดอกกุยสีขาวร่วงลงเต็มไหล่ของเขา ยังพัดเอาโคมไฟที่แขวนอยู่บนร้านไหมไปมา แสงไฟจากโคมส่องผมสีดำขลับของเขาให้เป็นประกายเงางาม

ผิวพรรณที่ละเอียดงดงามเช่นนั้นคงต้องถูกผีห่มหนึ่งคนตบไล่ออกไปทำชุดคลุมร่างเป็นแน่

ในโลก ผีห่มหนึ่งคนคงเป็นผีที่ข้ากลัวที่สุด พวกเขาไม่มีร่าง ร่างจริงของพวกเขาเป็นศพที่ไม่อาจฟื้นคืนสภาพเดิมได้ จึงได้แต่ปล่อยให้เน่าเปื่อยไป นอกเสียจากว่าไปเกิดใหม่เท่านั้นจึงจะได้ร่างใหม่ ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงไม่อยาก

ออกไปไหน เพราะแม้แต่ผีห่มหนังคนยังตกใจกลัวตัวเองแทบแย่ จึงจำเป็นต้องเอาผิวหนังคนเป็นมาคลุมร่าง และหากผิวหนังที่คลุมร่างนั้นเน่าเปื่อยเมื่อใด ก็ต้องทิ้งไปเหมือนกับทิ้งเสื้อผ้าขาด หรือไม่ก็วาดแต่งเติมหรือปะชุนให้ดูไม่เน่าและมากเมื่อมองดูรูปลักษณะภายนอกของพวกเขาที่คลุมด้วยผิวคนไว้ แล้วจินตนาการถึงรูปร่างหน้าตาภายใต้ผิวที่คลุมอยู่นั้น ข้าก็รู้สึกรับไม่ได้เล็กน้อย

ขณะนั้นเอง คุณชายรูปงามลุกขึ้นจากที่นั่งมารับพู่กันจากจิตรกรผี แต้มพู่กันบนภาพสองสามจุด ขณะที่กำลังแต่งแต้มภาพ เขาคิดแขนเสื้อที่ไหลลงมาเบาๆ ผมดำทั้งตัวยาวบนชุดแดงดั่งสายน้ำไหล ในมือถือพู่กันไว้ด้วยนิ้วเรียวยาว ข้อนิ้วสมส่วน งดงามจนไม่อาจละสายตา ข้าเป็นผีที่เพิ่งตายไม่นาน พอคิดถึงภาพที่เขาจะถูกลอกหนังก็ถึงกับขนหัวลุก โชคดีที่เขาไม่รู้จักข้า จึงไม่กลัวจะถูกเขาจับได้ว่าเป็นผี ข้ากลายเป็นคนเดินไปข้างเขา คิดว่าจะช่วยชีวิตเขาลักหน้อย จึงพูดว่า “คุณชายท่านนี้ ขอถามหน่อยว่า...”

คุณชายผู้กำลังจะเอาพู่กันจุ่มหมึกหันกลับมาแสดงอาการตกตะลึงอย่างเห็นได้ชัด สถานการณ์ต่อจากนี้ไม่ค่อยปกตินัก ช่วงเวลาที่ข้ากับเขาสบตากันจะว่ายาวก็ไม่ยาว จะว่าสั้นก็ไม่สั้น เอาเป็นว่าเราสบตากันอยู่ช่วงเวลาหนึ่ง ไม่มีใครพูดอะไร สิ่งที่ข้าเห็นก็มีแค่ดวงตาดำขลับคู่หนึ่งของเขา ที่น่าแปลกคือสีหน้าของเขาตกตะลึงอยู่นาน ไม่ใช่เพราะตกใจกลัว แต่ดูเหมือนได้พบกับเพื่อนเก่าผู้ล่วงลับไปนานปี แววตาของเขาเบิกความเศร้าหมองไว้ไม่อยู่ ขณะนั้นเอง จิตรกรผีโบกไม้โบกมือแล้วเอ่ย “คุณชายฮวา ภาพของท่านจะเขียนกลอนประกอบลักหน้อยไหม”

๓

คนงาม

เพียงชั่วครู่เท่านั้น สีหน้าตกตะลึงของเขาก็หายไปอย่างไร้ร่องรอย แทนที่ด้วยใบหน้าเรียบเฉยราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น ข้าไม่รู้ว่าเหตุใดเมื่อครู่เขาจึงมองข้าอยู่นาน แต่ที่ข้าจ้องมองเขาก็เพราะห้ามใจตัวเองไม่อยู่ ข้าเคยคิดว่ารูปร่างหน้าตาของบุรุษนั้นไม่สำคัญ แต่จักรพรรดิแห่งเพิงตูกับท่านพญายมก็นำหน้าตาสุดหน้าไปหน่อย ข้าถึงกับติดอ่างพูดไม่ออกเมื่ออยู่ต่อหน้าเขา ทว่าเขากลับยิ้มแล้วเอ่ยว่า “แม่นางโปรดรอสักครู่” เขายับภาพในมือไปมา หยิบพู่กัน แล้วเขียนกลอนไว้ที่มุมล่างขวาของภาพ

ยังจำจดเห็นบัวขาว โคมห้องงามราวบุปผา
มาพบพักตร์สยดสยองดา ไยน้องยากกลับลืมเลือน

คำกลอนสี่วรรคเขียนเสร็จอย่างรวดเร็ว ตัวอักษรที่เขียนนั้นตัวเล็ก แต่งดงามได้ส่วน ลีลาการเขียนคล้ายกับหวังซีจื่อ^๑ เมื่อเขียนเสร็จแล้ว เขายับภาพไปด้านหน้าเล็กน้อยให้ภาพไปอยู่ตรงหน้าของจิตรกรผีแล้วกล่าว “รบกวนท่านด้วย” “ได้สิ คราวนี้ท่านแต่งได้ดีทุกวรรค โปรดอย่าแก้ไขอีกเลย ข้าเหนื่อยเอากลับไปที่โรงที่เห็นว่าท่านแก้ไขทุกที ทำเอาข้าลำบากแทบแย่...” จิตรกรผีเริ่ม

^๑王羲之 เป็นหนึ่งในปรมาจารย์ด้านศิลปะการเขียนตัวอักษรจีนด้วยพู่กัน

ม้วนภาพนั้นพลางเงยหน้ามองข้าอย่างจงใจ รวากับจะต่อว่าที่ข้าเพิ่มงานให้เขา

ข้ามองภาพนั้นครู่หนึ่ง ในภาพมีหญิงสาวผู้หนึ่งเหยียบเมฆหลากสี ลอยล่องเหมือนเซียน กอดกู่เจิงหลังหนึ่งไว้ในอ้อมอก ข้าเคยอยู่หอนางโลมหลายปี มีแขกส่งภาพวาดและอักษรศิลปะมาให้บ่อยๆ ถึงแม้จะไม่ใช่มะเขี๋ยชานู แต่ก็ถือว่ามีความรู้เรื่องนี้อยู่บ้าง เพียงแค่ชั่วเวลาจิบชาเดียว ข้าก็สามารถแยกแยะได้ว่าภาพ *สายลมกลางทิวสนหมื่นภูผา*^๒ ภาพใดเป็นของจริง ภาพใดเป็นของปลอม นอกจากนี้ข้ายังช่วยแต่งเติมภาพให้กับพวกขายภาพปลอมได้ด้วย ดังนั้นข้าจึงมีรสนิยมเรื่องภาพวาดไม่น้อย ข้าก็พอจะจำภาพทุกภาพและบทกวีทุกบทบนภาพที่ข้าเคยเห็นได้ ทว่าข้าไม่อยากจะเชื่อสายตาตัวเองว่า ภาพที่ปรากฏอยู่ตรงหน้าขณะนี้จะเป็นภาพที่ ‘เลิศเลิศ’ ที่สุดเท่าที่ข้าเคยเห็นมาในชีวิต มิได้ ต้องรวมช่วงเวลาที่ยาวแล้วด้วย ภาพหนึ่งดงามเสียจนจิตรกรที่ข้าชื่นชอบที่สุดอย่างกู่ช่ายจือ^๓ ต้องแพ้ไม่เป็นท่า ไม่น่าเชื่อว่าโลกนี้จะมีคนเขียนภาพที่มีฝีมือสูงส่งและมีลายเส้นพู่กันที่งดงามเพียงนี้ ขณะที่ข้ากำลังมองภาพวาดด้วยความตะลึงนั้น ก็ได้ยินคุณชายฮวากล่าว “ไม่ทราบว่ามีนางมีคำชี้แนะอันใด”

เมื่อได้ยินเสียงเขา ข้าหันไปมองด้วยความตื่นตะลึง คนอะไรนอกจากรูปร่างแล้ว น้ำเสียงยังไพเราะเช่นนี้ ช่างเพียบพร้อมราวกับไม่ใช่เรื่องจริง ข้าตอบไปว่า “ข้าเพียงแต่อยากถามคุณชายว่า วันนี้เป็นวันสารทจีนมิใช่หรือ เหตุใดจึงออกมาซื้อภาพนอกบ้าน”

“แม่นางหมายถึงภาพนี้หรือ” คุณชายฮวาชี้ไปที่ภาพนั้น เมื่อเห็นข้าพยักหน้า ก็พูดอย่างอ่อนโยนว่า “ภาพนี้ข้าวาดเอง เพียงแต่เอามาให้จิตรกรท่านนี้ช่วยติดกรอบให้”

^๒ 万壑松风图 วาดโดยหลี่ถั่ง จิตรกรสมัยราชวงศ์ซ่ง ความยาวของภาพรวมทั้งสิ้น ๑๘๘.๗ เซนติเมตร กว้าง ๑๓๓.๘ เซนติเมตร เป็นหนึ่งในสามภาพวาดประเภททิวทัศน์ภูเขาแม่น้ำที่ใหญ่ที่สุดภาพหนึ่ง ปัจจุบันเก็บรักษาอยู่ที่พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติวังแห่งชาติกู่กิง เมืองไทเป ไต้หวัน

^๓ 顾恺之 (ค.ศ. ๓๔๘-ค.ศ. ๔๐๙) ศิลปินผู้เรืองนามในสมัยราชวงศ์จิ้นตะวันออก เขาเป็นศิลปินที่มีความสามารถหลายด้าน ทั้งจิตรกรรม การประพันธ์บทกวีโคลงกลอน และยังเขียนตัวอักษรด้วยพู่กันจีนได้อย่างวิจิตรดงาม

ข้ากล่าวตอบด้วยความตกตะลึง “อะไรนะ นี่คือผลงานของคุณชายหรือ ข้าขอเลียมารยาทถามว่า ท่านวาดภาพเป็นอาชีพหรือ ถึงได้มีฝีมือเยี่ยมยอดเพียงนี้...” ยังไม่ทันพูดจบประโยค ข้าก็นึกขึ้นได้ว่าจุดประสงค์เดิมของข้าคืออะไร จึงตัดบท “คุณชายฮวา ค่ะนี้มีฝีมือพลุกพล่าน เก่งว่าอยู่นอกบ้านนานจะไม่ได้”

คุณชายฮวายิ้มน้อยๆ “แม่นางเป็นหญิง ดูเหมือนว่าจะไม่ปลอดภัยกว่าข้าเสียอีก”

คุณชายฮวาเป็นคน อาจไม่รู้ว่าในคืนวันสารทจีนไม่มีสิ่งใดเป็นอันตรายต่อภูตยักษ์สาว เมื่อนึกถึงเรื่องผีที่เคยได้ยินตอนเด็กๆ ซึ่งเล่าว่าคนเป็นคุยกับผีสาวอยู่นานสองนาน แต่ก็ไม่รู้ตัวว่ากำลังคุยกับผี นึกไม่ถึงเลยว่าเรื่องนี้จะเกิดขึ้นกับตัวเองจริงๆ แถมข้ายังรับบทเป็นผีสาวเองเสียด้วย ข้ามองภาพวาดนั้น กระแอมก่อนเอ่ย “คุณชายวาดเขียนหญิงผู้ใดหรือ ช่างงดงามสมจริง”

“นี่คือภรรยาของข้าเอง”

“ภรรยาของท่านหรือ” ข้าแปลกใจเล็กน้อย แต่ก็เป็นดังที่คาดไว้เช่นกัน

“อืม เมื่อก่อนข้ากับนางไม่เคยห่างกันเลย แต่ตอนนี้ห่างกันไกลแสนไกล ไม่อาจพบกัน เหมือนดาวนายพรานกับดาวพุธ^๔ ก็เลยได้แต่ดูภาพต่างหน้า”

“คุณชายฮวากับภรรยาของท่าน...อยู่คนละภพภูมิแล้วหรือ”

คุณชายฮว้ายิ้มรับโดยไม่พูดอะไร ค่ะนี้มีเรื่องน่าเศร้ามากเหลือเกิน เขียนสาวตายเสียแล้ว สามีของนางออกจากบ้านในคืนวันสารทจีนที่มีผีพลุกพล่านเต็มถนน เพื่อนำภาพวาดของนางมาติดกรอบ ส่วนตัวข้าชะตายังไม่ถึงฆาต แต่ทั้งเล่าซึ่งกลับทำให้ข้าตายมาอยู่เป็นผีกับเขา ถ้าเป็นผีเฉยๆ ก็ยังดี แต่นี่ท่านพ่อยังยึดยึดสามีปากเสียอย่างไปอู่ฉางมาให้ข้าอีก ช่างน่าเหนื่อยหน่ายใจเสียจริง เมื่อคุณชายฮวาเห็นว่าข้าไม่พูดอะไร ก็ยิ้มให้ข้านิดหนึ่ง แล้วหยิบพัดสีขาวที่อยู่บนโต๊ะขึ้นมา ยืนรอจิตรกรผีติดกรอบภาพวาดให้ เมื่อคุณชายฮวายืนขึ้น ข้าจึงเห็นว่าใบหน้าของเขาเล็กทีเดียว แต่รูปร่างกลับไม่เล็กเลย แขนเสื้อของเขาใหญ่และกว้าง มือ

^๔ดาวนายพรานแปลมาจาก 参星 ดาวพุธแปลมาจาก 辰星 ดาวสองดวงนี้จะขึ้นและตกสลับกัน จึงไม่มีวันปรากฏบนท้องฟ้าพร้อมกัน

ทั้งสองซ่อนอยู่ใต้แขนเสื้อสีแดง พดลีขาวดำหนึ่งวางนอนอยู่ระหว่างแขนเสื้อทั้งสอง ในเวลานั้นถ้อยคำที่ข้าคิดถึงก็คือ ‘ร่างสูงยืनสง่าดุจหยก’ ‘สุภาพอบอุน’ ไม่น่าเชื่อว่า คุณชายรูปงามในชุดสีแดงจะทำให้สัมผัสถึงความเป็นปราชญ์ แม้แต่ตัวข้าเองก็รู้สึกประหลาด จิตรกรฝีมือดีครอบภาพวาดอยู่นานกว่าจะเสร็จ คุณชายฮวารับม้วนภาพ เรียวยาวสีขาวสะอาดมาถึงไว้ในแนวเดียวกับพด เมื่อจ่ายเงินแล้วก็พูดกับข้าว่า “ข้ายังไม่ทราบชื่อของแม่นางเลย”

“ตงฟางเม่ย”

“แม่นางตงฟาง ต่อไปเราคงได้พบกันอีก” คุณชายฮวากล่าวพลางชี้พดมาทางข้า ยิ้มน้อยๆ แล้วเดินจากแผงขายภาพนี้ไป

รอยยิ้มนั้นช่างมีเสน่ห์ราวถูกผีจับวิญญาณเกี่ยวเอาวิญญาณข้าไป ข้าตกตะลึงจนลืมถามชื่อเขากลับ ช่างเสียมารยาทจริง เมื่อคุณชายฮวาเดินไปไกลแล้ว ข้าก็หันกลับมาพูดกับจิตรกรผี “เข้ามาเกาะกะหน้าร้านท่าน ต้องขอภัยด้วยจริง ๆ”

“แม่นางท่านนี้ ที่ข้าปล่อยออกมาขายรูปในคืนวันสารทจีนเช่นนี้ก็หวังว่าจะหาเงินได้บ้างเล็กๆ น้อยๆ เหตุใดท่านต้องมาก่อความด้วยเล่า”

“ผิวหนังของเขาก็คือเงินเล็กๆ น้อยๆ ของท่านหรือ”

“ผิวหนัง? ผิวหนังของคุณชายฮวา? โอ้ แม่นางภูตยักษ์เจ้าคะ ข้าน้อยมิกล่า ข้าน้อยมิกล่ายุ่งกับเขาหรอก” จิตรกรผีชี้ไปยังคุณชายฮวาพลางกล่าว “ท่านดูนั่นสิ ดูลี”

ข้ามองไปตามทางที่จิตรกรผีชี้ บริเวณที่คุณชายฮวาเดินผ่านไปจะมีผีและปีศาจคานับหักทลายทำความเคารพเขา แต่คุณชายฮวากลับมองตรงไปข้างหน้าราวกับไม่เห็นผีตนใดเลย

“นี่มันเรื่องอะไรกัน”

“ชาติก่อนคุณชายฮวาเคยเป็นเซียนชั้นสูง ใครๆ ก็ไม่กล้ามีเรื่องด้วย ไหนเลยข้าจะกล้าลอกผิวหนังของเขา เฮ้อ ข้าเห็นว่าเจ้าอายุยังน้อย แล้วก็เพิ่งตายไม่นาน จะไม่ถือสาหาความ ถ้าคราวหน้าเจ้าพบคุณชายฮวา จะพูดจะจาอะไรกระวังไว้บ้าง” จิตรกรผีร้ายเวทมนตร์บังตาผู้คนที่อยู่แถวๆ นั้น จากนั้นก็เสกให้แผงขายภาพกลายเป็นกองกระดูกสีขาว แล้วถือโอกาสลากเด็กผู้หญิงน่ารักน่าชังไปด้วย

คนหนึ่ง

ข้างถนนมีเด็กอายุราวสิบขวบกลุ่มหนึ่งกำลังเล่นจับผีกันอยู่ วิธีการเล่นก็คือทุกคนจะต้องใส่หน้ากากผี ให้คนที่แพ้ทายว่าใครเป็น ‘ผี’ ที่ตีหัวตัวเอง มีผีจริง ๆ หลายตนเข้าไปเล่นกับเด็กโดยไม่ได้ใส่หน้ากาก และเด็ก ๆ ก็นึกว่าผีเป็นเพื่อนเล่นของตัวเอง ผีพวกนี้มาเล่นอย่างสบายอารมณ์ และกลับไปด้วยสละใจ เด็กบางคนเมื่อรู้ว่าเล่นอยู่กับผีก็ถึงกับตกใจกลัวจับไข้ไม่สบายเลยก็มี ในกลุ่มเด็กที่เล่นอยู่นี้ มีผีอยู่หลายคน ข้าคงช่วยเด็ก ๆ หน่อยไหม จึงได้แต่ดูอยู่ข้าง ๆ เด็กคนหนึ่งที่จับชายเสื้อสีขาวของผีแล้วซ้ำได้พูดว่า “เจ้าคือคนที่ตีหัวข้า”

ผีหัวขาวชุดขาวตนนั้นเข้ามาเล่นกับเด็กในร่างจริงของตน แต่กลับถูกเด็กคนนั้นจับไว้ แล้วยังถูกลังให้ถอด ‘หน้ากาก’ ออก ผีตนนั้นก็เลยต้องปิดมือเด็กออก รีบถอยหลังพลางปฏิเสธ “ไม่ใช่ข้า ไม่ใช่ข้า”

เมื่อได้ยินดังนั้น ข้าก็ถอนหายใจอย่างเหนื่อยหน่าย เดินตรงไปที่ผีตนนั้น

“เจ้านั้นแหละ” เด็ก ๆ ร้องเข้าไปเพื่อจะจับหน้าของผีตนนั้น แต่ข้าคว้าแขนของผีหัวขาวตนนั้นอย่างรวดเร็วแล้วกล่าว “ท่านพี่ ท่านมาที่นี่ทำไม ลูกรอกินข้าวกับท่านอยู่ที่บ้านนะ”

ทั้งเส้าชิงหลบมาอยู่ข้างหลังข้า กอดข้าไว้แน่น เรียกข้าว่า “ฮูหยิน” ด้วยเสียงตื่นตกใจปนซาบซึ้ง

“พอเถอะ พอเถอะ เรากลับบ้านได้แล้ว เจ้าหนู ไปเล่นกับเพื่อนเจ้าสิ”

ข้าบอกให้เด็กคนนั้นกลับไปเล่นกับเพื่อน แล้วหันมามองทั้งเส้าชิงที่ยังตกใจจนหน้าตื่น ไม่อยากจะเชื่อเลยว่า ท่านอ๋องแห่งตำหนักทั้งสิบผู้ส่งผ้าผืนจะมาเล่นเป็นเด็ก ๆ แบบนี้

“เมเยเหินยง เจ้ากลายร่างกลับมาอยู่ในร่างคนแบบเดิมแล้วหรือ” ทั้งเส้าชิงมองข้าด้วยแวตาลึกซึ้ง ภายใต้ใบหน้าผีหัวขาวที่เขาพูดกับข้า นั้น ช่างน่าสยดสยองนัก ทั้งเส้าชิงกล่าวต่อ “เมื่อเห็นเจ้าในร่างเดิม ก็ทำให้ข้านึกถึงคืนวันแต่งงานของเราคืนนั้น...”

ในความทรงจำของทั้งเส้าชิง วันที่ข้าแต่งงานกับเขาอาจเป็นความหลังที่สวยงาม แต่สำหรับข้า เมื่อคิดถึงวันนี้ กลับรู้สึกเย็นเยือกถึงกระดูก เพียง

ในห้องหอสีแดงเป็นมงคล แต่กลับมีศพเจ้าบ่าวนอนอยู่บนเตียง ช่างอัปมงคลนัก มีหน้าซ้ำหลังจากนั้นทุกคนยังตราหน้าว่าซ้ำเป็นคนทำให้ทั้งเส้าชิงตาย เรื่องราวร้ายๆ ในอดีตอย่าไปพูดถึงมันเลย แต่ข้ากลับรู้สึกพอใจกับคำพูดที่ทั้งเส้าชิงพูดไว้ก่อนตาย อยู่มากกว่า ‘ซูหยิน หากข้าไปอยู่ในปรโลก ข้าจะรอเจ้าอยู่ที่เชิงสะพานไนเหอ จากนั้น เราจะกลับชาติมาเกิดด้วยกัน แล้วชาติหน้าเราจะเกิดมาเป็นสามีภรรยากันอีก’

ตอนนั้น ริมฝีปากและใบหน้าของเขาขาวซีดเหมือนกระดาษ มือที่กุมมือข้า อยู่แน่นเย็นกว่าปกติ ข้าซาบซึ้งใจยิ่งนัก จึงตอบเพราะสถานการณ์พาไปว่า ‘ท่าน จะตายไม่ได้ละ ถ้าท่านตายไป ข้าจะแขวนคอตายตามท่านไปปรโลกทันที’

‘ไม่ได้ละ เมย์เหนียง...ไม่ได้ เจ้าต้องมีชีวิตอยู่ต่อไป จะต้องอยู่จนแก่เฒ่า ไม่ว่าจะนานเพียงใด ข้าก็เต็มใจรอเจ้า...’ พอพูดประโยคนี้นจบ เขาก็สิ้นใจ

ข้าถอดศพของเขาร้องไห้โฮ แต่ทั้งเส้าชิงก็หมดลมหายใจไปเช่นนั้น กลับไป ตลอดกาล ตอนนั้นข้าคิดว่าถ้าเขาฟื้นขึ้นมาได้ ข้าก็จะเริ่มต้นชีวิตใหม่กับเขา ลืมคนทรยศคนนั้นเสีย แล้วใช้ชีวิตคู่ร่วมทุกข์ร่วมสุขกับเขาไปตลอดชีวิต...ตอนนั้น ข้าตัดสินใจเด็ดขาดเช่นนั้น ทว่าชะตาชีวิตคนเราแปรผันไม่หยุดนิ่งยากจะคาดการณ์ คำพูดซาบซึ้งทั้งหลายที่เราได้พูดไว้ยามต้องจากกันถูกลบลืมไปหมด หลังจากนั้น สองปี ข้าไม่ได้แขวนคอตาย และเขาก็ไม่ได้อดทนรอคอยจนข้าตายไปอยู่ในปรโลก อย่างที่พูดไว้

ทั้งเส้าชิงพูดว่า “เมื่อครู่เจ้าพูดถึงลูกของเรา นี่คงจะเป็นเรื่องที่น่าเสียตาย ที่สุด เพราะแม้ว่าผีจะอยู่ด้วยกันฉันสามีภรรยาได้ แต่ว่ามีลูกไม่ได้ ตอนแรก ข้าไม่อยากไปเกิดใหม่ เพราะไม่อยากติ่มน้ำแกงลืมอดีต จะได้เริ่มต้นใหม่กับเจ้า อีกครั้ง แต่เราก็เป็นเพียงแขกผู้มาเยือนปรโลกชั่วคราว ไม่ควรอยู่ที่นั่นนานเกินไป เจ้ามองการณ์ไกลกว่าข้า ท่านพยายามได้เตรียมการไว้ให้เราแล้ว เราทั้งคู่จะได้ไป เกิดในตระกูลใหญ่ รู้จักกันตั้งแต่ยังเล็ก เติบโตขึ้นด้วยกัน และได้อยู่ด้วยกัน จนแก่จนเฒ่า มีลูกเต็มบ้านหลานเต็มเมือง...ซูหยิน เจ้ามีความเห็นเช่นไร”

“...จะรีบไปเกิดเร็วขนาดนี้เลยหรือ”

“เมย์เหนียง เจ้ามีเชื้อหรือที่บอกกับผู้พิพากษาซูว่า จะให้บันทึกในบัญชีรายชื่อ ผีที่จะไปเกิดใหม่ว่าเป็น ‘ภรรยาของทั้งเส้าชิง’ แล้วข้ามสะพานไนเหอไปพร้อมกับข้า

ข้าได้ยืนแล้วรู้สึกดีใจยิ่งนัก” ทั้งเส้าชิงกุมมือข้าและจุมพิตที่หลังมือครั้งหนึ่ง ด้วยความลืมหืม

เด็กน้อยที่อยู่ข้างๆ ตัวลั่นด้วยความกลัวเมื่อเห็นท่านอาหน่าฝิ่จุมพิตข้า ข้าทอดสายตามองไปไกลจนสุดถนนในเมืองหลวง ถนนทั้งสายมืดมิด มีหมอกควันลอยล่อง “เรื่องนี้เราควรจะต้องดูให้ถี่ถ้วนเสียก่อน”

ทั้งเส้าชิงนั่งลงไปพักใหญ่ “ทำไม่เล่า” เขาหยุดครู่หนึ่ง ยังไม่ทันรอให้ข้าตอบ ก็พูดดักคอว่า “เจ้าคิดว่ายังมีโอกาสจะได้พบเธออีก ใช่หรือไม่”

“ว่าไงนะ ท่านหมายถึงใคร”

ทั้งเส้าชิงเริ่มไม่พอใจ “ต่อหน้าข้า เจ้าไม่ต้องเสแสร้งเช่นนี้ได้ ข้ารู้จักเจ้าดี เจ้าบอกท่านพ่อแล้วว่าอยากจะยกเลิกเรื่องการแต่งงาน ไม่อยากได้สามีทั้งสามคน ตงฟางเม่ย เจ้านี่ช่างหัวสูงนัก สามคนนี้เจ้าไม่ชอบเลยสักคนหรือ ในใจของเจ้าคงมีแต่หยางอว้นลีท่า คนอื่นถึงไม่ได้อยู่ในสายตาเจ้าเลย”

“พูดเรื่องนี้อีกแล้ว” ข้ารู้สึกโกรธขึ้นมาบ้าง “ท่านนี่จะรักหยางอว้นมาก ก่อนตายก็พูดถึงเขา พอตายแล้วยังพูดถึงเขา ท่านพูดถึงเขามากกว่าข้าเป็นร้อยเท่า ข้าว่าคนที่คิดถึงเขาไม่ใช่ข้า แต่เป็นท่านต่างหากที่เป็นพวก ‘ตัวนชีว’^๕ จึงอยากมีสัมพันธ์ลึกซึ้งกับเขา”

“เจ้า...เจ้าคิดถึงหยางอว้นข้ายังพอรับได้ นี่ยังจะมาสบประมาทข้าอีก”

“ข้าไม่เถียงกับท่านหรอก ข้าไม่ใช่ท่านไปอยู่ฉาง ข้าไม่หวังจะต่อปากต่อคำกับท่านทั้งวันทั้งคืน” ข้าปิดแขนเสื้อสองสามที “ข้าจะไปเดินเล่นที่อื่น”

พอข้าหันหลังกลับมา ทั้งเส้าชิงก็พูดขึ้นจากด้านหลังของข้า “เม่ยเหินยง หยางอว้นทำผิดต่อเจ้าขนาดนี้ เจ้ากลับยอมลดตัวลงเพื่อเขา มันคุ้มกันหรือ”

ข้าหายใจเข้าออกสงบสติอารมณ์อยู่หลายครั้ง แต่จนแล้วจนรอดก็ทนไม่ได้

^๕ คำว่า 断袖 ย่อมาจากวลี 截断衣袖 แปลตรงตัวว่า ตัดแขนเสื้อขาด ต่อมาคำนี้หมายถึงชายรักร่วมเพศ คำนี้มีที่มาจากเรื่องราวความรักของจักรพรรดิฮั่นไต้แห่งราชวงศ์ฮั่นตะวันตกกับถึงเสียนที่ปรากฏในบันทึกประวัติศาสตร์ (汉书·佞幸传·董贤) ในบันทึกกล่าวไว้ว่า วันหนึ่งฮั่นไต้จะลุกจากพระแท่นบรรทมเพื่อเตรียมออกจากราชการ แต่ถึงเสียนซึ่งนอนหลับอยู่ข้างๆ ทับแขนเสื้อข้างหนึ่งไว้ พระองค์ไม่อยากปลุกถึงเสียนจึงตัดแขนเสื้อข้างที่ถูกทับ

จนต้องหันหลังกลับไปพูดว่า “หยางอวี่น หยางอวี่น หยางอวี่น ตอนนี้ท่านกับท่านพ่อต่างก็เรียกชื่อคนคนนี้นั่นจนติดปากเสียแล้ว คนคนนี้ไม่มีความสัมพันธ์ใดๆ กับข้าวนานแล้ว อย่าพูดถึงเขาอีกได้ไหม”

“ถ้าเช่นนั้น เหตุใดการกระทำและคำพูดของเจ้าถึงกลับลอกไปมาเล่า”

“ก็เพราะว่าเช่อเอ๋อร์”

ทั้งเล่าซิงนั่งงันไป

เช่อเอ๋อร์เกิดตอนที่ครอบครัวของข้ารุ่งโรจน์ที่สุด แต่ตอนนั้นท่านพ่อติดไฟงอมแงมจนไม่สนใจลูกชาย เช่อเอ๋อร์จึงไม่เคยได้รับความรักจากท่านพ่อ มีหน้าที่ท่านพ่อท่านแม่ยังมาสิ้นลมตามกันไปจนต้องบ้านแตกสาแหรกขาด สถานะเปลี่ยนจากคุณชายน้อยกลายเป็นเด็กกำพร้า จากนั้นเราก็เหลือกันอยู่สองพี่น้องตัวข้าผ่านความเป็นความตายและการจากลามานับครั้งไม่ถ้วน จึงปลงตกกับทุกเรื่องนานแล้ว แต่พอนึกถึงน้องชายที่ตอนนั้นเพิ่งจะอายุได้หกขวบ ข้าก็รู้สึกสงสารจนนอนไม่หลับ ข้าอยากจะเป็นท้องฟ้า คอยปกป้องคุ้มครองน้องชายไว้ไม่ให้ต้องลมฝนพายุต่างๆ หลังจากที่ท่านพ่อเสียใหม่ๆ บ้านเราก็ถูกทหารบุกค้นและยึดทรัพย์สินไปหมด เช่อเอ๋อร์ต้องออกจากโรงเรียน ใช้ชีวิตอย่างยากลำบาก แต่น้องก็ไม่เคยร้องไห้ หรืออาจจะเพราะน้องยังเด็ก จึงไม่รู้ว่ารื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมดนี้ส่งผลต่อชีวิตตัวเองอย่างไร หลังจากนั้นไม่นานท่านแม่ก็สิ้นลมตามท่านพ่อไป เช่อเอ๋อร์ก็แค่ร้องไห้ตามขำนิดหน่อย ไม่เคยร้องไห้ฟูมฟายอย่างที่ร้องอยู่หน้าหลุมศพของข้าในคืนนี้

“ข้าขอโทษ ข้าไม่เคยคิดถึงเรื่องราวมากมายอย่างนี้มาก่อน” นัยน์ตาของทั้งเล่าซิงเศร้าลง เขาเดินมาข้างหน้าแล้วโอบไหล่ข้า ทำท่าจะกอดข้าไว้ในอ้อมอก แต่ข้าบิดตัวหลบได้เสียก่อน ทั้งเล่าซิงรู้ว่าข้าเล่าเรื่องนี้ให้เขาฟังทำไม เขาพูดเสียงต่ำว่า “เป็นความผิดของข้าเอง ในเมื่อเป็นเช่นนี้ ข้าจะขอเป็นเพื่อนเจ้า รอให้เช่อเอ๋อร์โตเต็มที่กลายเป็นชายออกสามศอกเสียก่อน แล้วเราค่อยคิดเรื่องไปเกิดใหม่...”

ขณะนั้นเองก็มีเสียงที่คุ้นเคยดังมาจากด้านหลัง “ท่านอ่อนน้อย ไม่ได้เจอกันหลายวัน ท่านกับเมียจำสบายดีหรือ”

ข้ากับทั้งเล่าซิงมองตากันแวบหนึ่ง สีหน้าของทั้งเล่าซิงเปลี่ยนไปมาก ถึงแม้

ว่าท่านไปอยู่ฉางนามเซียปี่อานจะเป็นลูกเขยที่ท่านพ่อ ‘ขอหมั้นหมาย’ ให้ แต่เราก็ไม่ไว้ใจเขา ถ้าเขาไม่พอใจขึ้นมา แล้วเอาเรื่องของเราไปฟ้องจักรพรรดิแห่งเพ็งตูว่าทั้งเส้าซิงแก่ไขสมุทรดวงชะตา ข้าทำผิดกฎทั้งที่รู้ หนีการตบหนกไปเกิดใหม่ เราสองคนอาจถูกส่งไปลงนรกสิบแปดชุมทันที หรือไม่แน่อาจจะต้องไปอยู่ในนรกขุมเอเวจี ทั้งเส้าซิงกำลังจะอัปปากพูด แต่เสียงที่เย็นชาและชั่วร้ายของเซียปี่อานก็ลอยมาอีกครั้งว่า “ท่านอย่าอย่าเพิ่งรีบร้อนกล่าววจา ตอนนี้อะไรยังไม่ปรากฏกาย ถ้าท่านพูดอยู่คนเดียว เกรงว่าคนแถวนี้จะเข้าใจว่าในเมืองมีผีออกมาเล่นงาน”

ข้ากับทั้งเส้าซิงมองหน้ากันแล้วเดินไปยังด้านหลังของบ้านหลังหนึ่ง จากนั้นก็พรางกายล่องหน ท่านอู่ฉางทั้งสองตนลอยตามมาในความมืดมิดมาหยุดอยู่ข้างพวกเรา นี่เป็นครั้งแรกที่ข้าเห็นเฮยอู่ฉางใกล้ขนาดนี้ เขาถือโซ่ตรวนเส้นหนาและหนักไว้ในมือยังมีป้ายกวักวิญญาณที่มีข้อความเขียนไว้ว่า ‘กำลังจับเจ้า’ เขาตัวใหญ่กว่าไปอยู่ฉางเล็กน้อย แต่ดูแล้วไม่ร้ายกาจเท่า ทว่าเมื่อยืนอยู่ข้างๆ ก็น่ากลัวไม่แพ้ไปอยู่ฉางเลย อาจเป็นเพราะว่าเขาผิวขาว แล้วสวมชุดดำ จึงยิ่งทำให้ดูสงบและสง่า แต่ปากของเขาเหมือนถูกปิดผนึกเอาไว้ เมื่อเห็นพวกเรา เขาก็แค่พยักหน้าทักทายด้วยสีหน้าเรียบเฉย หลังจากนั้นก็นิ่งเงียบ เซียปี่อานมองข้าอยู่นาน มองข้าตั้งแต่หัวจรดเท้า ข้ากลืนน้ำลาย แล้วถอยหลังหนีตัวอย่างระแวงตัว เซียปี่อานยิ้มอย่างไม่น่าไว้วางใจแล้วพูดว่า “เมียจ๋า เจ้าเป็นคนสวยจริงๆ มิน่าถึงได้เย่อหยิ่งเพียงนี้”

“ท่านโปรดอย่าชมข้าเลย ท่านไปอยู่ฉางชมใคร คนนั้นเป็นต้องอกสันชวัญเขเวน”

ที่น่าแปลกที่สุดก็คือ เมื่อเฮยอู่ฉางได้ยินไปอยู่ฉางเรียกข้าว่าเมียจ๋า เขาเพียงแค่หันมามองครู่หนึ่ง ไม่พูดไม่จาสักคำ นี่เขากับไปอยู่ฉางสาบานเป็นพี่น้องกันแล้วจริงหรือ เหตุใดพี่น้องจะแต่งงานทั้งที่ไม่ถามไถ่สักคำ ไปอยู่ฉางเหล่ตามองเฮยอู่ฉางแวบหนึ่งแล้วพูดว่า “ไม่ต้องมองเขาหรอก ระยะนี้เขาก็เป็นแบบนี้หนึ่งในนายกองทั้งสิบผู้ยิ่งใหญ่แห่งปรโลก แต่กลับถูกปีศาจดูตวิญญานไปขังน้าอ้อบายนัก”

“เกิดเรื่องอะไรขึ้นหรือ”

“เรื่องของเขามิสำคัญ แต่เรื่องสำคัญเกี่ยวข้องกับเมียจ๋า”

“มิกล้า มิกล้า”

ข้ากับทังเล้าซิงมองหน้ากันอีกครั้งด้วยความระแวง เชียป้ออันพูดต่อโดยไม่เว้นจังหวะ “เมียจำเป็นคนงาม ขื่อนี้ยอมดีต่อตัวเจ้าเองและตัวข้าด้วย แต่เจ้ายังจะวางแผนหนีไปกับท่านอ่องน้อยอีก ขื่อนี้ไม่ควรนั้ก”

ทังเล้าซิงพูดว่า “คุณชายเซีย ท่านคงจับวิญญาณมากเกินไปจนหูของท่านไม่ดี”

เซียป้ออันยิ้มแล้วตอบว่า “อย่างนั้นหรือ ที่แท้ข้าฟังผิดเอง”

“ใช่แล้ว ท่านฟังผิด ท่านกลับไปพักเถอะ” ทังเล้าซิงแสดงท่าทางเป็นหยิ่งหนีไปโบกมือให้เขากลับไป

ทังเล้าซิงไม่ได้เอะใจอะไร แต่ลู่ๆ ข้าก็ตระหนักได้ว่า ผีในปรโลกต่างเรียกทังเล้าซิงว่า ‘ท่านอ่องทัง’ หรือ ‘ท่านอ่องแห่งตำหนักทั้งสิบ’ แต่ไม่ได้เรียกว่า ‘ท่านอ่องน้อย’ ท่านอ่องน้อยเป็นชื่อเรียกของทังเล้าซิงตอนที่ยังมีชีวิตอยู่ เพราะเขาเป็นโอรสองค์เล็กในพระอนุชาของฮ่องเต้ ก่อนหน้านั้นคนที่เรียกทังเล้าซิงว่า ท่านอ่องน้อยก็มีแต่ท่านพ่อเท่านั้น ส่วนเซียป้ออันนั้นเริ่มเรียกท่านอ่องน้อยตั้งแต่นั้น ได้รับหนังสือขอหมั้นหมายจากท่านพ่อ เมื่อครู่เขายังพูดว่าข้า ‘ยังจะ’ วางแผนหนีไปกับทังเล้าซิง... ข้าถอนใจพลางตบไหล่ทังเล้าซิงแล้วพูดว่า “เล้าซิง เราล้มเลิกแผนการเถอะ เชียป้ออันตาเป็นลึบประรด เขารู้ทุกเรื่อง”

ทังเล้าซิงมองข้า แล้วก็หันไปมองเซียป้ออัน เชียป้ออันยังคงยิ้มอย่างได้ใจ เขาพูดด้วยน้ำเสียงที่ยากจะเดาความหมาย “ตอนนี้ก็เกือบจะพ้นยามสองแล้ว เมียจำได้เห็นรูปร่างหน้าตาใหม่ของตัวเองแล้วสินะ ช่างงามเสียจริง” เมื่อพูดจบ เขาก็หยิบกระจกทองแดงบานหนึ่งยื่นมาตรงหน้าข้า ภาพในกระจกยังคงเป็นร่างคนของข้า

ข้าพูดว่า “ยังดีที่ไม่เปลี่ยนไปมาก”

“อ้าว ขอโทษด้วย นี่มันกระจกสะท้อนร่างก่อนตาย ข้าเห็นผิดด้าน ด้านนี้ต่างหากถึงจะเป็นกระจกธรรมดา” เชียป้ออันหันกระจกอีกด้านหนึ่งให้ข้าส่อง

คงเป็นเพราะระยะนี้ได้ฝึกปรือในปรโลกมาแล้ว ดังนั้นเมื่อข้ามองกระจกแล้วเห็นภาพภูตสาวผมแดง ผิวขาว ดวงตาสีแดง มีเขี้ยว ขวัญบนหัววนชด

เหมือนเปลวไฟ ข้าไม่ได้ตกใจเป็นลมล้มพับไปอีก เพียงแต่เอามือกดกระຈຈလၵ်း
 หลับตา ลูบหน้าอกตัวเองพลางกล่าว “ให้ข้าทำใจสักหน่อย” ทั้งเล้าซึ่งมองข้าครู่หนึ่ง
 แล้วจับไหล่ข้า สีหน้าของเขาดูเจ็บปวด เขี่ยปี๋อานก็ได้แต่มองข้าเงิบๆ

ในที่สุดเฮยอู่ฉางก็เปิดปากพูด “พวกมนุษย์ชอบเอาเรื่องภูตยักษ์หึงมา
 หลอกกันให้ตกใจกลัว ช่างเสกสรรค์ปั้นแต่งเรื่องเก่งเสียจริง”

เพื่อไม่ให้บรรดาสาวใช้ผิดตกอกตกใจ เมื่อกลับถึงหอยังเมฆา ข้าจึงปรากฏตัวใน
 ร่างคนก่อนให้พวกนางได้เตรียมใจ แล้วค่อยกลายร่างเป็นภูตยักษ์สาว ใครจะรู้ว่า
 เมื่อสาวใช้ได้เห็นร่างคนของข้า พวกนางต่างก็มีแวตาคิดหวง พากันพูดว่า

“ร่างคนของคุณหนูก็สวยไฉ่ย้อยเลยทีเดียวนะ ฮ่าๆ...”

“ใช่ ใช่ คนที่หน้าตาแบบนี้ ถือว่าไฉ่ได้แล้วนะ”

“อืม ถึงพรายน้ำจะดูดีกว่านิดหน่อย แต่ร่างคนก็ไม่เลวนะ”

ตอนที่ยังมีชีวิตอยู่ ข้าเกือบถูกคนอาชีพอเดียวกันทำให้เสียโฉมเพราะความ
 ริษยา ไม่นึกเลยว่าจะได้รับคำปลอบใจจากสาวใช้ฝึกคราวนี้ ข้าไม่รู้จริง ๆ ว่าควร
 จะร้องไห้หรือหัวเราะดี ข้าบอกพวกนางว่าร่างผีของข้าน่าเกลียดกว่านี้เป็นร้อยเท่า
 หน้าตาของสาวใช้ฝึกทั้งสองก็ยิ่งเหยเก ในที่สุดข้าก็ฝืนใจกลายร่างเป็นภูตยักษ์
 แต่เรื่องไม่เป็นไปตามคาด สาวใช้ฝึกต่างก็อึ้งไป แต่ละคนตกตะลึงมองข้าตาค้าง

“ข้าบอกพวกเจ้าแล้วใช่ไหมว่ามันน่าเกลียดน่ากลัวมาก” ข้าถอนใจขณะ
 หันหลังให้กระຈຈထွေး

“โอ สวรรค์!”

“สวรรค์! พระจักรพรรดินิเพคะ ขอให้พวกข้าได้รับใช้ใต้ฝ่าพระบาทด้วยเถิด”

ข้ากะพริบตาหลายครั้ง อุทานว่า “อา”

“งามยิ่งนัก พวกข้าคาดไว้ไม่ผิดเลย คุณหนูเป็นผีที่งามที่สุดในเมืองโยวตู
 คนงามแห่งโยวตูก็เถอะ งามไม่ถึงกระฝึกของคุณหนูเลย”

“มาเร็ว ตอนนี้คนงามแห่งเมืองโยวตูอยู่ที่หอวันเซียว รีบพาคุณหนู
 ไปแสดงตัวที่นั่น ให้พวกเขาได้รู้กันว่าคนงามอันดับหนึ่งแห่งปรโลกรูปร่างหน้าตา
 เป็นอย่างไร”

ข้ายังไม่ทันได้พูดอะไร สาวใช้ผีต่างก็รีบเข้ามาหาผิวผมแต่งตัวแต่งหน้า เปลี่ยนเสื้อผ้าและรองเท้าให้ข้า ข้าไม่มีกำลังพอจะสู้สองสาวใช้ทรงพลังได้ จึงได้แต่นั่งนิ่งๆ บนเก้าอี้ให้พวกเขาจับแต่งตัว พวกเขาขัดแบ่งสีขาวยบนหน้าข้า แล้วก็ทาริมฝีปากข้าด้วยสีผึ้งแดง พอข้าเ้มริมฝีปากก็รู้สึกว่ามีรสชาติแปลกๆ จึงใช้นิ้วนางปาดสีผึ้งออกไปบ้าง ข้าลองดมนิ้วดูแล้วถาม “นี่อะไรหรือ ทำไม่ถึงได้กลิ่นขนาดนี้...”

สาวใช้ผีคนที่หนึ่งเขย่ากระปุกสีทองใบเล็กในมือเบาๆ ในกระปุกนั้นเต็มไปด้วยของเหลวสีแดง สาวใช้คนนั้นตอบว่า “เรียนคุณหนู นี่ก็คือเลือดคน ท่านย่อมคุ้นกลิ่นแน่นอน เครื่องสำอางที่คุณหนูใช้ล้วนเป็นของหรรษาฟุ่มเฟือย ของพวกนี้เป็นของสดๆ ทั้งนั้น คุณหนูดูสิ ยังอุ่นๆ อยู่เลยใช่ไหม”

ข้าบ้วนน้ำลายหลายครั้งแล้วเช็ดหน้า พูดด้วยน้ำเสียงอกสั่นขวัญแขวน “แล้ว แล้วแบ่งพวกนี้คือ”

สาวใช้ผีคนที่สองโบกไม้โบกมือให้กับสาวใช้ผีคนที่สาม สาวใช้ผีคนที่สามหยิบตะไบอันเล็กๆ ออกมา แล้วเคาะกระดูกท่อนขาสีขาวขุ่นครึ่งท่อนสองสามที “ถ้ากระดูก เพิ่งฝนออกมาสดๆ เช่นกัน”

ข้าเหว้อแตกเต็มหน้า พะอืดพะอมแทบจะอาเจียนลงในอ่างล้างหน้า นับว่าข้าได้เข้าใจแล้วว่า ความงามในสายตาของคนตายกับความงามในสายตาของคนเป็นนั้นไม่เหมือนกัน ดังนั้นคนงามแห่งเมืองโยวตูจะต้องเป็นผีที่น่าเกลียดน่ากลัวมาก ข้าถูกบรรดาสาวใช้ผีทรมานเสียจนหมดแรง เตรียมใจที่จะเจอกับคนงามเรียบร้อยแล้ว ต่อให้เขาไม่มีหัว ไม่มีแขน ไม่มีขา มีตาเต็มหน้าไปหมด ข้าก็ไม่ควรแสดงความตกใจกลัวมากนัก ดังนั้นเมื่อเหล่าสาวใช้ผีขึ้นไปด้านหลังของผีชุดแดงคนหนึ่ง ข้าจึงงอในตอนแรก “อยู่ไหนหรือ”

“อยู่ตรงนั้น” บรรดาสาวใช้ผีต่างก็ขึ้นไปผีชุดแดง

ในหอวันเดียวมีคนมากมาย ข้ายืนเขย่งมองดูอยู่นานถึงได้มองเห็นด้านหลังของคนงามคนนั้น ข้าหรีตามอง “คนงามที่พวกเจ้าพูดถึงคือคนไหน”

เหล่าสาวใช้ผีตอบพร้อมเพรียงกันว่า “คนที่ใส่ชุดแดงนั้นไงเจ้าคะ”

“แต่...นั่นผู้ชายไม่ใช่หรือ...”

เหล่าสาวใช้ผีทำหน้าที่สาวใช้ผิตนที่หนึ่งตอบว่า “นี่ไม่มีใครบอกคุณหนูเลยหรือว่า คนงามแห่งเมืองไยวตู่เป็นผีผู้ชาย”

สาวใช้ผิตนอื่นๆ หรือตามองหน้ากันอยู่ครู่หนึ่ง

“ข้านี้กว่าคุณหนูทราบ”

“ข้านี้ก็กว่า...”

แม้แต่ผีหญิงวัยกลางคนตนข้างๆ ยังทนไม่ไหวจนต้องพูดขึ้นว่า “ภุตยักษ์สาวท่านนี้ ท่านเพิ่งจะตายได้ไม่นานใช้ไหม ถึงไม่เคยได้ยินแม้แต่ชื่อของคุณชายคนงาม”

ข้าส่ายหน้าชื่อๆ ผีหญิงวัยกลางคนบัดมือไปมามองข้าด้วยสายตาดูถูกจากนั้นก็ยื่นแขนชูตูดแดงที่อยู่ด้านในต่อไป คุณชายชุดแดงนั่งอยู่บนเสื่อไม้ไผ่ผืนใหญ่ ด้านหน้าเขามีกุ้งเจิงหลังยาววางอยู่หลังหนึ่ง มู่ลิมูกและม่านผ้าไหมบดบังร่างของเขาอยู่ครึ่งหนึ่ง นิ้วมือของเขาเรียวยาว ปลายนิ้วที่ติดสายกุ้งเจิงมีพลังมาก ดังนั้นเสียงกุ้งเจิงที่เขาดีดจึงทั้งเร่าแฉะและซิงซัง ผมดำของเขาแผ่คลุมชุดแดงยาวทั้งตัวอยู่บนเสื่อไม้ไผ่ ดุจสายธารน้ำตกสีดำไหลผ่านผาดอกไม้แดงที่กำลังบานสะพรั่ง ข้าพูดขึ้นว่า “คนผู้นี้...แซ่ฮว้าใช่หรือไม่ เหมือนว่าจะเคยพบเขา”

สาวใช้ผีตอบว่า “ใช่เจ้าค่ะ ใช่เจ้าค่ะ เขาแซ่ฮว้า”

ข้าพูดด้วยความงงงวย “แต่รูปร่างหน้าตาของเขาไม่น่าเกลียดน่ากลัวเลย ข้ายังมีรูปโฉมงดงามด้วย”

“ผีผู้ชายจะน่าเกลียดน่ากลัวได้อย่างไร ผีผู้ชายไม่ใช่ผีผู้หญิงสักหน่อย ผีผู้ชายต้องมีรูปโฉมงดงามถึงจะถูก”

“นั่นมันอะไรกัน หรือว่าผีผู้หญิงจะต้องมีรูปร่างน่าเกลียดน่ากลัวอย่างข้าถึงจะใช้ได้อย่างนั้นหรือ”

“คุณหนู ท่านไม่ได้สังเกตหรือว่าเรื่องผีที่พวกมนุษย์เล่ากัน ส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องเกี่ยวกับผีผู้หญิง”

“อืม”

“เจ้าพนักงานในปรโลกต้องทำให้มนุษย์หวาดกลัว ผีผู้หญิงมีพลังหยินมาก เหมาะกับงานหลอกหลอนคนมากกว่า ผีที่ถูกส่งไปล้างแค้นฆ่าคนในโลกมนุษย์จึงมีแต่ผีผู้หญิง ดังนั้นผีผู้หญิงยิ่งหน้าตาชั่วร้ายน่ากลัวเท่าไร พวกเราก็นิ่งเห็นว่างาม

แต่ผีผู้ชายนั่นต่างกัน นอกจากท่านอุ้งนางทั้งสองกับทหารผีที่เป็นกรณีพิเศษแล้ว ผีผู้ชายคนอื่น ๆ จะไม่ได้ไปไกลจากปรโลก ดังนั้น ผีผู้ชายจึงมีรูปร่าง

“เป็นอย่างนี้เอง ถ้าเช่นนั้นข้าก็คงงามมากจริงๆ”

เมื่อเห็นเหล่าสาวใช้ผีพยักหน้าพร้อมเพรียงกัน ข้าก็ได้แต่ทำใจ ข้ามองไปที่คนงาม เห็นใบหน้าเพียงแค่ครึ่งหนึ่งของเขา เพราะเขากำลังบรรเลงกู่เจิง ข้าพลันหันหน้ากลับถามว่า “ข้าก่อน คุณชายสาวเป็นผีหรือ”

“ใช่เจ้าค่ะ ถ้าไม่ใช่ผี เหตุใดถึงได้เรียกว่าคนงามแห่งเมืองโยวตูเล่า”

“แต่มีผีผู้หญิงคนหนึ่งบอกว่าเขาเป็นเซียน แล้วร่างเขาก็ไม่มีพลังหยินด้วย”

“เมื่อก่อนเขาเป็นเซียน ต่อมาทำผิดก็เลยถูกส่งไปอยู่นรกขุมอเวจี แต่จื่อเซียวคนงามรู้จักมักคุ้นกับจักรพรรดิแห่งเฟิงตู ตอนนั้นไม่เพียงแต่ได้รับการปล่อยตัวออกมาแล้วยังกลายเป็นคนดัง เขาเคยบำเพ็ญเพียรมามาก ผีส่วนใหญ่ก็เลยไม่รู้ลึกถึงพลังหยินของเขา...”

ข้าพูดขัดจังหวะ “เดี๋ยวก่อน เจ้าเรียกเขาว่าอะไรนะ”

“จื่อเซียวคนงาม” สาวใช้ผีเอียงศีรษะ หน้าตาขุ่น

“เขาชื่อฮวาจื่อเซียวหรือ”

“เจ้าค่ะ คุณหนู”

ท่านพ่อบอกข้าว่าชื่อฮวาจื่อเซียวไพเราะ แต่รูปร่างหน้าตาเหมือนปีศาจ แล้วยังเป็นผีตายโหงด้วย ข้าจะต้องกลัวแน่นอน...

ขณะนั้นเอง ดูเหมือนว่าเขาจะสังเกตเห็น จึงเงยหน้ามามองข้า แล้วยิ้มน้อยๆ อีกครั้ง ขนตาสีดำเข้มงอนยาวจนแทบจะปิดดวงตาโค้งได้รูปของเขา ข้าไม่รู้เลยว่าเขากำลังยิ้มให้ข้าหรือเปล่า แต่หัวใจของข้าเริ่มต้นไม่เป็นจังหวะเสียแล้ว เขาไม่มีกลิ่นอายปีศาจจึงจอกจอมก่อกวนแม้แต่หน่อย แต่เขาก็ไม่ได้มีลักษณะอย่างมนุษย์ ใบหน้าอ้งดงามหมดจดเช่นนี้ แต่กลับมีกลิ่นอายภูตผีแผ่ซ่าน เหตุใดตอนนั้นข้าถึงได้เห็นว่าเขาเป็นมนุษย์กัน ตอนนั้นข้าอยากรู้จริงๆ ว่า คำพูดของท่านพ่อเป็นคำโกหก หรือเป็นเพราะข้าเข้าใจผิดไปเอง

บทเพลงกำลังจะจบ ปลายนิ้วของฮวาจื่อเซียวดีดทะยานขึ้นหลายครั้งแล้ว รวบเสียงจบบทเพลงด้วยจังหวะเร่งเร้าตนเอง ผู้ชมผีต่างปรบมือส่งเสียงชอบใจ

เขาหลบจากไปนั่งอยู่ข้างเสื่อไม้ไผ่ เรียกเหล่าผีสาวนักพิณในชุดชมพูที่อยู่ด้านหลัง
เขาออกมาแสดงต่อ พอพวกนางบรรเลงบทเพลงไปสามสี่ท่อนก็มีผีผู้ชายกลุ่มหนึ่ง
เดินออกมาจากหลังม่าน แล้วเริ่มเป่าขลุ่ยกระดุกขาว บทเพลงที่บรรเลงนั้นช้าเนิบ
จากนั้นก็เปลี่ยนเป็นจังหวะเร็วขึ้น บรรเลงร่วมกับเสียงพิณ บรรดาผีต่างฟังกัน
อย่างเคลิบเคลิ้ม แต่สาวจ้อเซียวกลับนั่งฟังอยู่ที่หน้าต่าง หยิบทับทิมสีแดงเข้ม
จนเกือบเป็นสีม่วงผลหนึ่งขึ้นมาจากตะกร้าผลไม้ ใช้ดาบสั้นขนาดยาวเท่าแขนและ
มีคมดาบสีเขียวผ่าทับทิมออกเป็นสองซีก เขากินทับทิมผลนั้นพลางมองลอดมู่ลี่มุก
มายังเหล่าภูตผีกลุ่มที่กำลังบรรเลงเพลงและกลุ่มที่กำลังฟังเพลง แล้วดวงตา
ที่ฉายแววยิ้มระรื่นก็มาหยุดอยู่ที่ซ้ำอีกครั้ง ถ้าจะบอกว่ารูปร่างหน้าตาของเขาไม่น่า
หลงใหล ก็คงจะเป็นการโกหกตาใส แต่เมื่อซ้ำถูกเขามองด้วยสายตาเช่นนั้นกลับ
ตัวสั่นหลายครั้งโดยไม่รู้ตัว เขาโยนทับทิมอีกซีกหนึ่งลงพื้น เม็ดทับทิมที่เหมือน
หยดเลือดกลิ้งไปบนเสื่อไม้ไผ่อย่างรวดเร็ว เขากัดแหะทับทิมอีกซีกหนึ่งพลางมองมา
ที่ซ้ำอย่างไม่วางตา คงเป็นเพราะในเมืองโยวตูมีพลังหยินสูงมาก ทั้งที่เห็นว่าเขายิ้ม
ให้ซ้ำอย่างนี้ แต่ซ้ำกลับรู้สึกว่ารอยยิ้มนั้นมีความแค้นฝังลึกแฝงอยู่ ถ้าไม่ใช่เป็น
เพราะเขาอยู่ไกลจากซ้ำเกินไป เขาอาจใช้ดาบสั้นเล่มนั้นเขียดคอซ้ำแล้วก็ได้ และ
หากเป็นเช่นนั้นจริง ซ้ำคงไม่รู้สึกละเลยใจนัก

ในหอวันเซียวค่อนข้างมืด เปลวเทียนสีแดงสั้นไหว สายพิณสั้นไม่เป็น
จังหวะ เหล่านักดนตรีบรรเลงเพลงถึงช่วงเข้าใจ ในช่วงจังหวะสำคัญนี้เอง สาวจ้อเซียว
ใช้ด้ามดาบสั้นติดสายภูเจิงอยู่หลายที ทำให้ท่วงทำนองเพลงเร่งเร้ายิ่งขึ้นจนผู้ฟัง
หายใจไม่ทั่วท้อง มีหลายจังหวะที่ร่างของเขากับร่างของเหล่านักดนตรีโยกไปมา
พลัวไหวอยู่ได้แสงเทียน อย่างนั้นเองที่ไปؤฉางเรียกว่าการบรรเลงดนตรีในปรโลก
ช่างได้บรรยากาศเรึ่งระบำของเหล่าภูตผีเสียจริง ซ้ำกล่าวว่า “ที่นี่สงบเรียบร้อยดี
ฟังเพลงได้อย่างสบายใจ ไม่เหมือนบนโลกมนุษย์ที่นักดนตรีมักจะถูกรบกวนเสมอ”

สาวใช้ผีพูดว่า “ไม่เจ้าคะ ไม่เจ้าคะ ปรโลกอุ่นกว่าบนโลกมนุษย์มาก
เพียงแต่ไม่มีใครกล้ำมาทำอันตรายในหอวันเซียวต่างหาก ไม่เช่นนั้นจะตาย
อย่างไรก็ไม่รู้”

ชายี่มพลางพูดว่า “เราต่างก็ตายกันหมดแล้ว ยังจะตายครั้งที่สองได้อีกหรือ”

“ก็ไม่เชิง...อย่างเช่น อย่าง...” ระหว่างที่สาวใช้ฝีกำลังเงยหน้าคิดก็ชี้ไปทาง
สาวจื่อเซียวแล้วพูด “อย่างเช่นรายนี้”

ขณะนั้นเอง ฝิชายห้องโตที่มีสี่มือตนหนึ่งก็พุ่งเข้ามา มือทั้งสองกดมือ
สาวจื่อเซียวข้างที่ถือทับทิมอยู่ ถลึงตากลมโปนเหมือนปลาทอง ร้องให้พลงพูด
“ท่านฮวาคณงาม ท่านฮวาคณงาม ข้าขึ้นขอบท่านมานานปีแล้ว วันนี้ข้าต้องลงนรก
ลืบแปดซุม ข้าจะพาท่านไปด้วย”

ทับทิมร่วงตกพื้น เม็ดทับทิมหลุดกระจายออกจากผล สาวจื่อเซียวคว้าดาบ
สั้นพลงไปสองครั้ง ครั้งหนึ่งพลงไปที่มือสองข้างของฝิตนั้น แต่ไม่ได้ยินเสียง
ร้องเจ็บปวดของเขา จากนั้นเขาใช้ฝ่ามือตบสายกุ้เจิงจากอีกฝั่งครั้งหนึ่ง สายกุ้เจิง
สะเทือนจนติดมือทั้งสองข้างของฝิตนั่นลอยขึ้น ขณะเดียวกัน ฝิลั่นยาวกลุ่มหนึ่ง
ก็พุ่งออกมา แย่งชิงมือทั้งสองไปกิน ฝิชายห้องโตตนนั้นเกลือกกลิ้งร่าให้อยู่ที่พื้น
บนสายกุ้เจิงยังมีเลือดสดสีม่วงเข้มติดอยู่ สาวจื่อเซียวเก็บผลทับทิมขึ้นมาบีบ
ใช้น้ำทับทิมสีม่วงแดงเช็ดสายกุ้เจิง แล้วใช้ผ้าขาวเช็ดเลือดสดออก จากนั้นก็
เช็ดปลายนิ้วขาวเรียวยาวของตัวเองให้สะอาดทีละนิ้วๆ ข้าเบือนหน้าหนีโดยไม่รู้ว่าตัว
“ช่างโหดเหี้ยมนัก”

“แม่นางภูตยักษ์เพิ่งจะข้ามประตูผีมาได้ไม่กี่วัน ก็เลยไม่รู้ว่าคุณชายของเรา
เป็นอย่างนี้มาแต่ไหนแต่ไร คุณชายพูดไว้ตั้งนานแล้วว่า เวลาบรรเลงเพลงไม่ชอบ
ให้ใครรบกวน” ผู้ที่พูดไม่ใช่สาวใช้ฝิ แต่กลับเป็นเด็กรับใช้ฝิตนหนึ่งที่สามตา
“คุณชายของพวกเจ้าบรรเลงเพลงอยู่ที่ไหน เขากินทับทิมอยู่ชุดๆ”

“เพลงที่ต้องบรรเลงให้มีเสียงตลอดเวลาอาจไม่ใช่เพลงที่ไพเราะ แม้ว่า
คุณชายจะกินทับทิมอยู่ แต่ใจท่านจดจ่ออยู่กับเพลงที่บรรเลง”

“จิตใจจดจ่ออยู่กับสองเรื่องในเวลาเดียวกันเช่นนี้ จะบรรเลงเพลงให้ไพเราะ
ได้อย่างไร”

“เรื่องนี้ก็เหมือนกับความรักระหว่างหญิงชาย ยกตัวอย่างเช่น ถ้าแม่นาง
แต่งงานกับคนคนหนึ่ง แม่นางตั้งอกตั้งใจปรนนิบัติเขา แต่ในใจแม่นางอาจคิดถึง
ชายอีกคนก็ได้”

ข้าตะลึงงันอยู่ครู่หนึ่ง นึกถึงคนผู้หนึ่งซึ่งไม่รู้ว่ายู่แห่งหนใดมานานแล้ว

ขณะที่คิดอยู่นั่นเอง ข้าก็สบตากับฮว้าจื่อเชียวอีกครั้ง ดวงตาของเขาสีดำเข้ม มองแล้วรู้สึกเหมือนตกหลุมพราง เวลายืมหางตาของเขาราวกับสะกดวิญญาณ จนข้าไม่กล้าขยับเท้าก้าวไปข้างหน้า...

“เมย์เหินยง ที่แท้เจ้าอยู่นี่เอง”

เป็นครั้งแรกที่ข้ารู้สึกเหมือนได้ยินเสียงพระมาโปรดเมื่อได้ยินเสียงของ หังเส้าชิง ข้าหันหน้ากลับไปมองหาเขา ท่ามกลางเหล่าภูตผีปีศาจ รูปร่างหน้าตา ของเขาดูปกติที่สุด และดูงามที่สุดจริงๆ ท่ามกลางใบหน้าแปลกประหลาดมากมาย ใบหน้าหล่อเหลาของเขาสะดุดตามาก เขาให้เจ้าพนักงานผีแหวกทางให้แล้วเดินตรงดิ่ง เข้ามากุมมือข้า จากนั้นพาข้าเดินออกไปด้านนอก “ช่วงสารทจีนในเมืองโยวตูเพิ่ง เริ่มต้น ทำให้เจ้าถึงออกมาฟังดนตรีถึงที่นี่ ข้าจะพาเจ้าไปเดินเล่นข้างนอก”

ข้าดึงมือกลับมา หังเส้าชิงกลับไม่ว่าอะไรสักนิด แต่ใช้มือข้างหนึ่งกุมไหล่ข้า ไว้เพื่อแหวกทางออกมา เมื่อเดินไปครู่หนึ่ง ข้าหันกลับไปมองฮว้าจื่อเชียวแวบหนึ่ง เขาไม่ได้จ้องมาที่ข้าอีก ท่าทางดูสบายๆ รวากับว่าแววตาจ้องเขม็งเหมือนผีเข้า เมื่อครู่ไม่เคยปรากฏ

ครั้นออกมาจากหอวันเซียวแล้ว จึงได้เห็นยามคำคืนของเมืองโยวตู ช่าง แตกต่างจากช่วงกลางวันยิ่งนัก ไฟในโคมทั่วเมืองดับลง ดวงไฟวิญญาณเรืองแสง สีเหลือง โคมกระดาษนับหมื่นดวงจุดสว่างลอยสูงบ้างต่ำบ้างกลางอากาศ แผงคำ หลายหลากเรียงรายข้างถนนวางแผ่อย่างไม่เป็นระเบียบ ของที่ขายก็ล้วนแปลก ประหลาด มีทั้งกุนเชียงเนื้อคน ตับผัดเผ็ด กระเจ๊กที่ทำจากเกล็ดตัวໄ໓^๖ ปิ่นปักผมที่ทำจากกระดูกปลาอิ่งอวี่^๗ พินหลังยาวที่ทำจากกระดูกแพะ เครื่องประดับ ทำจากขนจิ้งจอกเก้าหาง โคมไฟหวัะกะโลก...ไม่เพียงมีผีบนถนนมากกว่าปกติ แต่ ยังมีปีศาจ เซียนและมารที่ไม่ค่อยได้พบเห็นอีกมากมาย มีผีสาวคอยาวสามเศียร

^๖ ตามตำนานซานไห่จิง (ตำนานขุนเขามหาสมุทร) บันทึกไว้ว่า ไท่วเป็นสัตว์กินคนที่อาศัยอยู่ทางเหนือ รูปร่างเหมือนสุนัข แต่มีการเล่สืบทอดกันมาว่า ไท่วเป็นสัตว์ศักดิ์สิทธิ์ในทะเล รูปร่างเหมือนม้า แต่มีเกล็ด ฟันไฟได้ นิสัยดุร้าย กินสมองมังกรเป็นอาหาร

^๗ ตามตำนานซานไห่จิง (ตำนานขุนเขามหาสมุทร) บันทึกไว้ว่า อิ่งอวี่มีลำตัวเป็นปลา แต่มีปีกเหมือน นก เสียงร้องเหมือนเปิดแมนดาริน เมื่อใดที่ปรากฏตัวให้เห็นก็จะเกิดอุทกภัย

กับสามีตัวเตี้ยม่อต้อเดินผ่านแผงขายเครื่องประดับพอดิ สามียืนแข่งหยิบบินปักผมที่ประดับด้วยมุกกะโหลกลงมาจากแผง เหยยหน้ามองภรรยาด้วยสายตาหวานซึ่งภรรยาคอยาวเอื้อมคอไปพันรอบคอสามีไว้รอบหนึ่ง ยืนหน้าเข้ามาชิดกับแก้มของสามี สามีผู้อยู่ในภวังค์รักเอาเป็นปักผมปักบนศีรษะภรรยา ทั้งเส้าชิงเห็นแล้วก็ซาบซึ่งไปด้วย จึงเลียนแบบสามีภรรยาคู่ นั้น เลือกบินปักผมที่ทำจากกระดูกปลาอีงอวี่ หันมาทางข้าพกลางเอ่ย “เม่ยเหนียง มาลิจ๊ะ”

“ไม่นะ”

บินปักผมมีชายทั่วไปบนโลกมนุษย์ หญิงสาวทั่วไปก็จะชอบบินลายหงส์มังกร หรือนก ใครจะเอาเป็นที่ทำจากกระดูกปลาปักมาปักบนศีรษะเหมือนปีศาจกระดูกขาว ทั้งเส้าชิงวางบินกลับที่เดิมด้วยความน้อยใจ แล้วพาเข้าไปนั่งรถม้าโดยไม่พูดไม่จา เรา นั่งรถม้าออกจากประตูเมืองผิมาถึงนอกเมือง แม่น้ำไฉ่นอกเมืองทอดยาวมีสีดำเข้ม แต่กลับมีโคมรูปดอกบัวลอยเต็มไปหมด เมื่อกวาดตามองไปดูราวกับเรือลำน้อยที่ลอยอยู่นับไม่ถ้วน มีฝีจำนวนไม่น้อยนั่งยองๆ อยู่ริมแม่น้ำใช้คบไฟจุดโคมดวงที่ใกล้จะดับให้สว่างขึ้นอีกครั้ง “พวกเขากำลังทำอะไรกัน”

“ต่อคำอธิษฐาน นี่เป็นประเพณีของโลกในวันสารทจีน ถ้าเขียนคำอธิษฐานต่อบนโคมลอยน้ำที่ไหลมาจากโลกมนุษย์ แล้วจุดโคมนั้นให้สว่างขึ้นอีกครั้ง โคมนั้นยิ่งสว่างอยู่ได้นานเท่าไร คำอธิษฐานนั้นก็ยิ่งจะกลายเป็นจริงได้มากเท่านั้น”

“น่าสนุกดี เราไปดูกันเถอะ”

เมื่อเดินเข้าไปใกล้ริมแม่น้ำ ก็ได้เห็นถ้อยคำอธิษฐานของบรรดาผีและวิญญาณที่เขียนอยู่บนโคมรูปดอกบัว มีทั้ง ‘ขอให้บุตรธิดาอยู่เย็นเป็นสุข’ ‘ขอให้พบกับภรรยาอีกครั้ง’ ‘ขอให้พ่อแม่แข็งแรงอายุยืน’ ‘ขอให้ได้ไปเกิดในเร็ววัน’... เมื่อนั่งยองๆ สังเกตการณ์อยู่ครู่หนึ่ง ทั้งเส้าชิงก็ซื้อฟูกันมาด้ามหนึ่ง เขย็นฟูกันให้ช้า “เจ้าคงอยากเขียนคำอธิษฐานบ้าง”

ข้าตบไหล่เขาเบาๆ ด้วยความรู้สึกขอบคุณ จากนั้นดึงโคมดอกบัวมาอันหนึ่งคิดว่าเขียนคำอธิษฐานบนโคมนั้น แต่ก็พบว่าโคมที่ติดไฟอยู่เขียนได้ไม่สะดวก ทั้งเส้าชิงนั่งยองๆ ลงข้างตัวข้าแล้วบอก “อยากเขียนว่าอะไร ข้าช่วยเจ้าเขียนเอง”

“คำอธิษฐานต้องเขียนเองสิ ไม่อย่างนั้นก็ไม่ศักดิ์สิทธิ์”

ข้าลองใหม่อยู่หลายรอบ แต่ทำอย่างไรก็ไม่สำเร็จ ที่เขียนบนโคมได้บ้าง ก็เป็นตัวโย้ย่ ทั้งเส้าซิงจึงยกที่ฝนหมึกลงมา แล้วจับมือข้า แต่หมึกบนที่ฝนหมึก เล็กน้อย แล้วเขียนบนโคมว่า ‘ขอให้เช่อเอ๋อร์’ ข้าตกใจเล็กน้อย “ทำไมท่าน ถึงรู้ว่าข้าจะเขียนอะไร”

ทั้งเส้าซิงไม่ตอบ แต่จับมือข้าเขียนคำอธิษฐานต่อไป ‘เติบโตขึ้นอย่าง ปลอดภัย’ ข้าหัวเราะออกมา เอาโคมดอกบัววางลงบนผืนน้ำ ผลักโคมออกไปเบาๆ นิ่งเฝ้าตามองโคมที่ลอยไกลออกไป “หวังว่าไฟในโคมจะสว่างนานๆ น้อย”

ข้าพูดอยู่นาน แต่ก็ไม่มีคำพูดตอบ ข้าหันหน้ากลับไปมองทั้งเส้าซิงครู่หนึ่ง เขาอยู่ใกล้ข้ามาก ดวงตาคู่นั้นดำแวววาวเหมือนว่ามองข้ามาได้ลึกพักหนึ่งแล้ว แต่พอข้าหันไปสบตากับเขา เขาก็หันหน้าหนี แล้วมองไปยังโคมที่ลอยอยู่ในแม่น้ำ ไน่เหอ เขายกนิ้วชี้ขึ้นวางทาบบนริมฝีปาก กระแอมสองสามทีแล้วพูด “ใช่ อืม ขอให้เป็นอย่างนั้น”

เมื่อกลับมาถึงหอยังเมฆา ข้างหน้าต่างไม้แดงในห้องรับแขกมีก้อนสีทอง สลับขาวเพิ่มมา ก้อนนั้นเป็นชนูปยุขดยุบนเบาะนั่ง สีสนของมันสดใสเสียจน ข้ากับทั้งเส้าซิงมองเห็นตั้งแต่แรกที่เข้าไปในห้อง เมื่อเดินเข้าไปใกล้อีกนิดก็เห็น หัวเล็ก ๆ น้อออกมาจากก้อนชนูปยุขดยุบนนั้น ใบหน้าแหลม ดวงตาเฉียงขึ้น เห็นแล้ว รู้สึกเหมือนว่าเคยรู้จักที่ไหนมาก่อน ที่แท้ก็เป็นสุนัขจิ้งจอกนั่นเอง ข้าถอนใจครั้งหนึ่ง ด้วยความโล่งใจ ขณะนั้นเองก็เห็นหางสีทองเลื่อนออกมาจากเบาะ กวัดแกว่งไปมา ในอากาศ ขณะที่ข้ากำลังคิดอยู่ว่าเคยเห็นสัตว์ชนิดนี้ที่ไหน จู่ๆ ก็คิดถึงเหตุการณ์ ตอนที่เลือกสามีก่อนหน้านั้น ท่านพ่อพูดไว้ว่า ‘เจ้าเลือกใครไม่เลือก ดันเลือก ปีศาจจิ้งจอก’

“เหยียน...เหยียนนี่?” เมื่อพูดจบข้ากลับไม่แน่ใจ ข้ามองทั้งเส้าซิง แต่ดูเหมือนว่าความจำของเขาจะเลอะเลือนกว่าข้าเสียอีก

จิ้งจอกตัวนั้นหรือตามองมาที่พวกเราด้วยท่าที่ขี้เกียจ แล้วหางสีทองชนูปยุ ก็ทิ้งตัวลงมาเสียงดังพื๊บ ข้าถึงกับต้องล้วงผ้าเช็ดหน้าออกมาเช็ดเหงื่อที่แตกเพราะ ความตื่นตกใจ...ที่แท้ปีศาจจิ้งจอกที่ท่านพ่อพูดถึงก็คือสุนัขจิ้งจอกธรรมดาๆ ตัวหนึ่ง แต่เมื่อรอนทางของจิ้งจอกหล่นลงมาจนครบ ข้าลองนับๆ ดูก็พบว่า

นี่ไม่ใช่สุนขิจจกกรรมดา แต่เป็นปีศาจจิ้งจอกเก้าหาง เมื่อได้เห็นขนสีทองและสีเงินมันวาวของมัน ข้ารู้สึกคันไม้คันมือ และรู้สึกสนุกขึ้นมา “ดูท่าเราจะไม่ขาดทุน เป็นสัตว์ก็ตัวอย่าง ต่อไปจะได้เลี้ยงไว้เป็นสัตว์เลี้ยงในบ้าน ให้อยู่เฝ้าบ้านคอยกัดขโมย ไม่เลวเลยทีเดียว”

“ใช่แล้ว ปีศาจกับภูตผีมีวิถีต่างกัน แต่บางครั้งพาไปเดินเล่นข้างนอกบ้างก็น่าสนุกดี”

เห็นได้ชัดว่าคำพูดของข้ากับทั้งเส้าชิงไปยั่วโมโหสัตว์ตัวนี้ มันกระโดดลงมาจากเบาะ สะบัดตัวสองสามครั้ง แล้วกลายร่างเป็นคนอย่างรวดเร็ว มันพูดว่า “แม้แต่ชื่อของคุณชายอย่างข้า พวกเจ้ายังไม่เคยได้ยิน นี่พวกเจ้าอยู่ในภพภูมิผิดได้อย่างไร”

เขากอดแขนหรือตามองมาที่พวกเรา ผมสีเงิน ผิวขาวราวหิมะ นัยน์ตามีเส้นทึบแบบจิ้งจอก แม้เวลาโกรธแค้นก็ยังสวยมาก แต่น่าเสียดายที่ข้าเคยเห็นคนคนนั้นมาก่อน แล้วยังเคยตกใจกลัวเขาจนขนลุก...เคย เขาเคยไปทำทนายฮวงจื่อเซียวถึงหอวันเซียว เพื่อประชันว่าใครเป็นผิงมอันดับหนึ่งในปรโลก สมัยนั้นอะไรๆก็เปลี่ยนไป ผู้ชายยังประชันความงามกัน จิ้งจอกจอมก่อกวนก็มาปรากฏร่างเดิมของมันที่บ้านข้า

ทั้งเส้าชิงพูดด้วยใบหน้าย่น “ถ้าเช่นนั้น เจ้าก็คือเหยียนจี้?”

“หนังสือขอหมั้นหมายก็ถูกส่งออกไปแล้วมิใช่หรือ แล้วยังมีทราบอีกว่าข้าคือใคร” เหยียนจี้เดินมาตรงหน้าเรา เดินก้าวหนึ่งสลับกับโยกตัวสามครั้ง วนรอบข้ากับทั้งเส้าชิงหนึ่งรอบ แล้วพูดซ้ำๆ “เจ้าเป็นคนมีครอบครัวแล้วจริงๆ ถึงแม้จะให้ข้าเป็นสามีหลวง แต่ข้าก็ขาดทุนอยู่ดี...”

ที่จริงคำพูดของเขาเป็นเรื่องปกติ แต่เมื่อกล่าวด้วยลีลาท่าทางอย่างจิ้งจอกกลับทำให้คนฟังรู้สึกเหมือนถูกหยามกันซึ่งๆหน้า ขนตาหนาๆของเขาลั่นเล็กน้อย “ช่างเถอะ ถึงอย่างไรผิอย่างพวกเจ้าก็อยู่ในปรโลกไม่นาน คุณชายอย่างข้าจะร่วมสนุกกับพวกเจ้าด้วย” พลังก่อกวนของจิ้งจอกเปี่ยมล้น แคฟังเขาพูดข้าก็อ่อนแรงแล้ว แต่ข้ารู้สึกว่ามีบางอย่างแปลกๆ คำพูดพวกนี้เขาพูดกับข้า แต่ตลอดเวลาเขากลับมองทั้งเส้าชิงอย่างไม่ละสายตา

“ตงฟางเม่ย” เขาพูดสามพยางค์นี้ด้วยน้ำเสียงลึกลับ ข้าพหาวดกลัวจนตัวสั่น เขามันพึมพำขึ้นอีก “ตงฟางเม่ย ตงฟางเม่ย เจ้าชอบผู้ชายหรือผู้หญิงกันแน่ หรือว่าชอบทั้งคู่”

เมื่อมองนิ้วเรียวยาวที่ขยับเล็กน้อยของเหียนจี แล้วมองไปที่ใบหน้านางของทั้งเส้าชิง ข้าก็เข้าใจเหตุการณ์ขึ้นมาทันที ข้ากำลังจะถามให้ได้ความชัดเจนเหียนจีก็ชิงเอามือทั้งสองแตะไหล่ของทั้งเส้าชิง “เจ้าก็คือตงฟางเม่ย...ใช่ไหม สมชื่อจริง ๆ แต่ในเมื่อเจ้ามีภรรยาอยู่แล้ว จะแต่งงานอีกได้อย่างไร คนเรานั้นไม่ควรกระทำโง่เขลา”

เป็นไปตามที่ข้าคาดไว้ ทั้งเส้าชิงตัวแข็งเป็นหิน เหียนจีขึ้นนางขึ้นแกว่งไปมา แล้วใช้นิ้วเกาคางของทั้งเส้าชิงหลายครั้ง “ทำไม ข้าพูดแต่ใจดำเข้าแล้วสิ”

ครู่ต่อมา เหียนจีก็เกือบถูกทั้งเส้าชิงปลักล้ม ทั้งเส้าชิงหลบมาอยู่ข้างหลังข้า ตื่นตกใจจนทำอะไรไม่ถูก หน้าตาซีดเผือด “ฮุหยิน ช่วยข้าด้วย”

ทั้งเส้าชิงเป็นทนายอ่องน้อยผู้สูงศักดิ์ ไม่เคยได้ยินเรื่องราวนอกตำหนัก จึงไม่รู้ว่าในโลกนี้ยังมีผู้ชายอีกประเภท พวกเขาไม่เหมือนผู้ชายทั่วไป ข้ากระแอมครั้งหนึ่งแล้วกล่าว “ที่จริง...ข้าต่างหากที่ชื่อตงฟางเม่ย”

เมื่อเหียนจีได้ฟังคำพูดของข้า ทำที่เขาก็ตกไป จากที่สะบัดชายแขนเสื้ออยู่ด้วยสีหน้าเอือมระอา กลับถลึงดวงตาดำจ้องจากคุ่นั้นจนกลมโปน “อะไรนะ ว่าในะ ทหารฝึบอกข้าว่าบุตรของไต้เท้าตงฟางเป็นชาย”

“ไต้เท้าตงฟางมีบุตรชายคนหนึ่งจริง แต่เขายังอยู่บนโลกมนุษย์” ข้ากระแอมแล้วกล่าว “คุณชายเหียน นี้อือเป็นความผิดพลาดจริง ๆ เอาไว้ข้าจะไปคุยกับท่านพ่อให้เข้าใจตรงกัน แล้วยกเลิกการแต่งงานเสีย...”

“ตงฟางเม่ย...เป็นผู้หญิง?” เหียนจีมองข้าด้วยสีหน้าเศร้าหมอง ยังไม่ตื่นจากฝันร้าย

“อืม ใช่แล้ว ต้องขอภัยด้วยที่ทำให้ท่านไม่พอใจ” ข้าเซ็ดเหงื่อบนหน้าผาก รู้สึกประดักประเดิดเล็กน้อย

“ข้า...ต้องแต่งงานกับผู้หญิง?”

“คุณชายเหียน นี้อือท่านวางใจเถอะ เราจะแต่งงานกันแน่นอน เรื่องนี้

เป็นเพราะท่านพ่อเข้าใจผิด ความผิดพลาดในวันนี้ ท่านพ่อจะต้องชดใช้ให้ท่านด้วย
ชายรูปงามในวันหน้า”

เหียนจื๊ยยังคงมีสีหน้าตกใจที่ได้รู้ความจริง ทั้งเส้าชิงซีไปที่เหียนจื๊ นิ่งที่ซึ้น
นั้นสั่นเทา “ซูหยิน เขา เขา...เขาเหมือนพวกตัวนขิว” เขาพูดคำว่า ‘ตัวนขิว’ เมามาก
ราวกับว่าเป็นการทำผิดใหญ่หลวง เก่งกว่าคนอื่นจะได้ยิน

“ใครเหมือนพวกตัวนขิว” เหียนจื๊เอ่ยขึ้นราวกับถูกยั่วโมโห “ข้านี้แหละ
ตัวนขิวแท้ๆ”

ในสายตาคนนอกนับว่าข้ามีโชคเพราะรูปโฉมไม่น้อย แม้ว่าก่อนตาย
จะพิฆาตสามี แต่เมื่อตายแล้วกลับมีโชคราวกับถูกรางวัล ถือว่าได้รับการชดเชย
จนครบแล้ว แต่ใครจะรู้ถึงความเจ็บปวดในใจข้า สามีสามคนในปรโลก คนหนึ่ง
เป็นตัวนขิว คนหนึ่งเจ้าเล่ห์ปากร้าย ส่วนอีกคนฆ่าภรรยาตัวเอง มีหน้าซ้ำตัวนขิว
ยังเป็นสามีหลวงลำดับที่หนึ่ง ข้าตบไหล่ทั้งเส้าชิงเบาๆ อยากจะพูด แต่ก็ไม่ได้
เอ่ยปาก ท้ายสุดก็กลับเข้าไปนอนในห้อง บรรยากาศนั้นวังเวงยิ่งนัก ในบรรดาสามี
ที่ข้าเลือกมา คนเดียวที่ข้าพึงพอใจอยู่บ้างกลับถูกท่านพ่อคัดออกอย่างไร้เหตุผล
ข้าจะไม่ยอมแพ้ต่อโชคชะตาเช่นนี้

เช้าวันต่อมา ข้าตื่นแต่เช้า เดิมทีคิดว่าจะไปหาท่านพ่อเพื่อคุยธุระและเรื่อง
สำคัญของชีวิต แต่เมื่อเห็นว่ายังเช้าเกินไป ยังไม่ควรไปรบกวนเวลาฝันของท่าน
ข้าจึงไปเดินเล่นใต้สะพานไ่นเหอคนเดียว โคมดอกบัวที่เห็นเมื่อคืนก่อนยังคงลอย
อยู่บนแม่น้ำ แม้ว่าในปรโลกจะไม่มีแสงอาทิตย์ แต่เวลากลางวันก็มีแสงสว่างอยู่บ้าง
โคมลอยอยู่บนแม่น้ำไ่นเหอได้ แต่ไม่รู้ว่เหตุใดเมื่อฝึกระโดดลงไป กลับจมหายไป
ไม่เหลือแม้แต่เส้นผมสักเส้น ขณะเดินเลียบไปตามแม่น้ำไ่นเหอก็แลเห็นหอ
กลางน้ำอยู่หลังม่านหมอก แม่น้ำลึมอดีตทอดยาวไม่มีที่สิ้นสุด เสียงขลุ่ยระคน
เสียงสายน้ำดังแว่วอยู่พักหนึ่ง เมื่อฟังไปช่วงหนึ่ง ข้าก็ยึดตัวตรงโดยไม่รู้ตัว...
นี่เป็นเพลงที่ข้ามักได้ยินในความฝันนั่นเอง เพียงแต่ ณ ตอนนั้นเสียงเพลงเย็นเยือก
เข้ากระดูก ทำนองเพลงสูงต่ำแต่อ่อนโยนเช่นนี้ก็ยิ่งเป่าได้ ข้าเกิดอยากรู้ขึ้นมา
จึงเดินต่อไปข้างหน้าตามทางเลียบแม่น้ำลึมอดีต

แสงอาทิตย์ยามเช้าส่องลอดดอกกุ้ย ดอกกุ้ยต้องลมพัดปลิวไปตลอดทาง

ร่วงหล่นอยู่ด้านหลังของผู้เป่าขลุ่ย เขาหันหน้าเข้าหาแม่น้ำลือมอดิต ข้างตัวเขามี
 เด็กรับใช้ยืนถือโคมไฟกระดาอยู่ ดูเหมือนว่าพวกเขาเฝ้าอยู่ที่นี่มาทั้งคืนแล้ว ครั้น
 มองด้านหลังของชายชุดแดงผมดำผู้นี้ก็ทราบทันทีว่าเขาคือใคร ในปโลโลกนี้มีเพียง
 เขาผู้เดียวเท่านั้น เขายังไม่สังเกตเห็นว่ามีคนเข้ามาใกล้ ยังคงกดรูขลุ่ยเบาๆ
 บรรเลงเพลงที่ข้าไม่เคยฟังจบเพลงนั้นต่อไปจนจบ บทเพลงจบลงแล้ว เขายืนมอง
 ไปทางแม่น้ำลือมอดิตอยู่นาน ก่อนจะรับโคมไฟกระดาจากเด็กรับใช้ “อี่เซิง เจ้า
 กลับไปก่อน”

“ขอรับ คุณชายก็โปรดรีบกลับไปพักผ่อน”

เด็กรับใช้อี่เซิงหยุดครู่หนึ่ง แต่ในที่สุดก็ไม่ได้พูดอะไร เขาหันหลังกลับมา
 เห็นข้าจึงเอ่ยทัก “แม่นางภูตยักษ์”

ฮวาจื่อเซียวจึงหันกลับมา เขายับขลุ่ยในมือให้กระซิบขึ้น ประสานมือ
 คารวะ ยิ้มพลางกล่าว “แม่นางตงฟาง ข้าได้พบกับแม่นางทุกที่จริง ๆ”

อี่เซิงมองข้าที่มองฮวาจื่อเซียวที่ด้วยสายตาประหลาด ครั้นแล้วจึงก้มหัว
 เดินจากไป ข้ายับเข้าไปใกล้อีกนิดแล้วเอ่ย “ขอบังอาจถามคุณชายฮวาว่าเพลง
 ที่ท่านเป่าคือ...”

“เหตุใดเจ้าจึงถามคำถามนี้”

“เพราะเหมือนว่าข้าเคยได้ยินเพลงนี้จากที่ไหนมาก่อน แต่ครั้งนี้เป็นครั้งแรก
 ที่ได้ฟังเต็มเพลง ดังนั้นก็เลยรู้สึกประหลาดใจ”

“เพลงนี้เป็นเพลงพิณโบราณชื่อ *บ่วงรัก* สมัยนี้ไม่มีใครจำได้แล้ว แม่นาง
 ตงฟางคงเคยได้ยินจากผู้อาวุโส”

กล่าวได้ว่า ฮวาจื่อเซียวเป็นผีที่ประหลาดที่สุดเท่าที่ข้าได้พบมา เมื่อได้
 พูดคุยกับเขา ข้ารู้สึกว่ารูปร่างของเขาดงามชวนเคลิบเคลิ้ม แต่เมื่อมองเขาจาก
 ระยะไกลกลับรู้สึกถึงพลังเคียดแค้นที่ยากจะบรรยาย ช่างน่าสะพรึงกลัวนัก ข้ากล่าว
 พลาถคิดบางอย่างอยู่ในใจ “จะว่าไปแล้ว ข้าเคยพบท่านครั้งหนึ่งในเมืองหลวง
 เข้าใจมาตลอดว่าท่านเป็นคน ต่อมาจึงรู้ว่า ที่แท้ท่านคือคนงามแห่งเมืองโยวตู
 ขอภัย ขอภัย”

“นั่นเป็นเพราะว่าข้าตายนานแล้ว เมื่ออยู่มานานย่อมมีฉายาแปลกประหลาด

อยู่บ้าง แต่ในสายตาข้า คนงามที่แท้จริงต้องเหมือนอย่างแม่นางตงฟาง”

เมื่อได้ยินเขาพูดเช่นนั้น ข้าก็ลึบใบหน้าตัวเองโดยไม่รู้ตัว “คงเป็นเพราะตอนนี้
ข้าอยู่ในร่างคนกระมัง”

“งามทั้งร่างคนและร่างผี ข้าจึงไม่อาจหักห้ามสายตาตัวเอง แต่หวังว่าจะ
ไม่เป็นการล่วงเกินแม่นาง”

ผีห่มหมอนคน

เมื่อได้รับคำชมจากคุณชายรูปงามเช่นนี้ ข้าก็รู้สึกอึดอัดใจด้วยความรู้สึกหลากหลายระคนกัน โชคดีที่ข้าเคยขับกล่อมบทเพลงอยู่ที่หอนางโลมมาก่อน จึงไม่เชินจนเป็นลมล้มพับไปตอนนี้ “คุณชายชาวซามเก็นไปแล้ว”

ฮวาจื่อเซียวกำลังจะตอบก็มีเสียงร้องไห้สะอึกสะอื้นลอยมา ต้นเสียงนั้นอยู่ไม่ไกล ข้าสบตากับเขา “ท่านไฉนใหม่”

“อืม คงจะเป็นผีที่มาใหม่ ไปดูกันเถอะ”

เราเดินเลาะไปตามริมแม่น้ำ มองเห็นด้านหลังของผีสาวตนหนึ่งอยู่หน้ามวลหมู่ดอกไม้แดง นางนั่งอยู่ที่พื้นในสภาพเปียกโชกไปทั้งตัว ผมดำยาวที่เปียกชุ่มทั้งตัวลงมา เพชรพลอยและปิ่นปักผมลายดอกร่วงกองอยู่กับพื้น ร่างของนางบวมเล็กน้อย ร้องไห้สะอึกสะอื้นพลางกดท้องไว้ นางอาเจียนออกมาเป็นเลือดมากมาย เมื่อเห็นสภาพเช่นนี้ เท้าของข้าเหมือนถูกตะปูตอกตรึงอยู่กับที่ แต่ฮวาจื่อเซียวกลับไม่กลัวสักนิด เขาเดินตรงไปที่ผีสาวตนนั้นแล้วถาม “แม่นางคงประสบเคราะห์กรรมมาใช้หรือไม่”

ผีสาวตนนั้นยืดอกตัวขึ้นแล้วหันกลับมา ในวินาทีที่เห็นใบหน้าของนาง ข้าตั้งสติทันจึงไม่ได้กรีดร้องจนเสียมารยาทกับนาง... ใบหน้าของนางซีดขาวและแข็งกระด้าง ดวงตาลมถลน ริมฝีปากเบะออก ตัวบวมและท้องกลมโต เป็นศพที่ถูกเก็บขึ้นมาหลังจากถูกโยนทิ้งน้ำมาแล้วเจ็ดวันเจ็ดคืน ริมฝีปากที่เบะออกของนางล้นเล็กน้อย มีเลือดจำนวนมากไหลออกจากปาก “ข้า ข้าตาย

อย่างน่าอนาถนัก...”

เมื่อเห็นเลือดพุ่งขึ้นและได้ยินเสียงร้องไห้ของนาง ฮวาจื่อเซียวก็ยังไม่รู้สึกพะอืดพะอมแม้แต่น้อย แต่กลับก้มลงไปพุงนางขึ้นมาอย่างใจเย็น “มีเรื่องอะไร ก็ลุกขึ้นมาค่อยพูดค่อยจากันเถอะ”

ผีสาวตนนั้นส่ายหัวแรงๆ เอามือปิดหน้าร้องไห้โฮ “ข้าถูกผู้คุมกันทำร้าย เขาอาศัยจังหวะที่นายท่านไม่อยู่ใส่ยาในอาหาร เมื่อฟื้นขึ้น ข้ากับเขาก็นอนอยู่บนเตียงเดียวกัน...จากนั้นข้าก็ถูกจับใส่กรงหวายขังหมุ่ช้อยู่ในน้ำ นายท่านวางแผนจะยับยั้งไม่ให้พวกเขาลงโทษข้า แต่ไม่สำเร็จ ข้า ข้าถูกใส่ร้ายจริงๆ...” เสียงร้องไห้ของนางโหยหวนระคนเคียดแค้น เสียงสะท้อนกลางหุบเขาอันว่างเปล่าทำให้ข้ากลัวจนตัวชาเป็นพักๆ

ฮวาจื่อเซียวกล่าว “แม่นาง คนตายแล้วไม่อาจฟื้นคืน ในเมื่อเจ้าก็กลายเป็นผีห่มหนังคนไปแล้ว สู้เจ้าหาหนึ่งคนมาคลุมร่างสักผืนแล้วกลับไปยังโลกมนุษย์หาตัวการที่ทำให้ร้ายเจ้า เรียกร้องความยุติธรรมกลับมาไม่ดีกว่าหรือ และไม่แน่ว่า ถ้าเจ้าไปหาท่านพญายม ท่านอาจจะช่วยหาที่เกิดใหม่ที่ดีก็ได้”

ร่างของผีสาวตนนั้นลั่นอยู่ครู่หนึ่ง “หากข้าไปทำร้ายคนเพื่อถลกเอาหนังของเขา แล้วข้าจะต่างอะไรจากผู้คุมกันแล้วๆ นั้น ขอแค่นายท่านยังมีชีวิตอยู่อย่างสงบสุข ต่อให้ข้าต้องตายสักร้อยครั้ง ข้าก็ยินยอมพร้อมใจ”

ฮวาจื่อเซียวกล่าว “เจ้าตายอย่างมีเจื่อนำ อย่างน้อยๆ สามีของเจ้าก็ควรจะมศพเจ้าขึ้นมาจากน้ำ สวดมนต์ภาวนาให้เจ้าหลุดพ้นจากบ่วงกรรม แต่ตอนนี้เจ้ายังอยู่ในสภาพเช่นนี้ เห็นชัดๆ ว่าเขาลืมหืมเจ้าแล้ว ผู้ชายแบบนี้คิดถึงเขาไปก็ไร้ประโยชน์”

“เหลวไหล!” ผีสาวตนนั้นจ้องเขม็งจนดวงตาโปนโตขึ้นอีก “เขาต้องมีธุระจำเป็นอื่นที่ต้องจัดการแน่นอน ปกติแล้วข้าทำอาหาร ซักเสื้อผ้าให้เขา กินอาหารที่เขากินเหลือ อาบน้ำที่เหลือจากที่เขาอาบน้ำ เขาจะทำผิดต่อข้าได้อย่างไร พวกเจ้าเป็นผีจนชินชาเสียแล้ว ถึงได้อัจฉารักรัณีร์ของสามีภรรยาบนโลกมนุษย์”

ข้าเสนอว่า “ไม่ว่าจะเกิดเรื่องอะไรมา เจ้าก็ลอยมาถึงที่นี่แล้ว อย่างไรก็ตามเจ้าก็ควรข้ามด่านประตูผีไปก่อน แล้วค่อยตัดสินใจว่าต่อไปจะอย่างไร”

“พอข้ามด่านประตูผีไปแล้ว ข้าก็จะกลายเป็นผีจริง ๆ แล้วสิ พวกเจ้า จงหยุดคิดทำร้ายข้าเสียที”

ตอนแรกข้าคิดจะบอกนางว่า ต่อให้นางอยู่ตรงนี้ต่อไปก็ต้องเป็นผีอยู่ดี ข้ายังต้องกลายเป็นผีหม่มหนึ่งคนเร่ร่อน แต่เมื่อเห็นนางมีปฏิกิริยารุนแรงเช่นนี้ จะพูดลอบนางก็คงไร้ประโยชน์ จึงได้แต่พูดหลอกให้นางดีใจ “แม่นาง ในเมื่อทางที่จะกลับไปเป็นคนได้มีทางเดียวคือไปเกิดใหม่ ถึงอย่างไรก็ไม่มีทางกลับไปได้แล้ว ลูเจ้าไปเดินเที่ยวในเมืองโยวตูไม่ได้ ในปรโลกนั้นดีมาก เจ้าสามารถมีสามีได้หลายคน...”

ผีสาวตนนั่นพูดด้วยความตกใจ “แต่ไหนแต่ไรมา ข้าเคยได้ยินแต่สามีหนึ่งคนมีภรรยาหลายคน ไม่เคยได้ยินว่าภรรยาหนึ่งคนมีสามีหลายคน เจ้ามันผู้หญิงเสเพล ไม่รักษาวาจริต อย่าให้มลทินของเจ้ามาแปดเปื้อนตัวข้า”

‘ไม่รักษาวาจริต’ ช่างเป็นถ้อยคำที่คุ้นเคยนัก ก่อนตายมีคนพูดคำนี้กรอกหูข้าเสียจนจำขึ้นใจแล้ว ข้ามองฮวาจื่อเซียวด้วยสายตาระอา “นางไม่ชอบข้า ท่านอยู่ลอบนางต่อเถอะ ข้าจะกลับเข้าเมืองไปหาท่านพ่อก่อน”

“ข้าก็มีธุระต้องกลับไปจัดการพоди เราไปด้วยกันเถอะ” ฮวาจื่อเซียวโน้มตัวลงพูดกับผีสาวตนนั่นอีกครั้ง “แม่นาง ข้าจะส่งคนมาช่วยเจ้า”

ระหว่างเดินกลับไปตามริมแม่น้ำลี้มอดิต ฮวาจื่อเซียวเอ่ยว่า “แม่นางตงฟางมาอยู่ในปรโลกได้ไม่นาน แต่กลับรู้ว่าที่นี่มีธรรมเนียมที่ภรรยาหนึ่งคนมีสามีได้หลายคน”

“ท่านพ่อของข้ายึดเยียดสามีให้ข้าถึงสามคน ข้าจะไม่รู้ได้อย่างไรเล่า”

ฮวาจื่อเซียวชะงักกันไปชั่วครู่ จากนั้นก็ยิ้ม “เจ้าเป็นผู้ที่แต่งงานเร็วที่สุดในปรโลกเท่าที่ข้าเคยพบมา”

ครั้นเห็นรอยยิ้มบาดใจคนทั้งเมืองของเขา หัวใจของข้าพลันเต้นเร็วขึ้นหลายจังหวะ แล้วยังเป็นลสิ่งยืนยันแน่ชัดยิ่งขึ้นอีกว่าคำบอกเล่าของท่านพ่อไม่น่าจะถูกต้อนัก “คุณชายฮวาเคยได้ยินชื่อตงฟางไหมหรือไม่”

“ได้เท่าเนี่ยจึงเป็นหนึ่งใญ่ตฮ่องเต้ผู้ปกครองเขตชายแดนภาพผิ ข้ายอมเคยได้ยินชื่อ ท่านกับเจ้าแซ่เดียวกัน ไม่ทราบว่าเป็นเพราะความบังเอิญหรือไม่”

“ท่านคือพ่อของข้า”

“ที่แท้แม่นางตงฟางเป็นธิดาของภูตฮ้องเต้ ขอภัยที่ล่วงเกิน”

เมื่อได้ยินคำว่า ‘ภูตฮ้องเต้’ ภาพท่านพ่อจับไฟพร้อมกับสับยาสูบอย่างเคลิบเคลิ้มก็ปรากฏขึ้นในหัวข้า ทำอย่างไรข้าก็ยังคิดว่าสองสิ่งนี้ไม่น่าจะเชื่อมโยงมาอยู่ด้วยกันได้ “หาไม่ได้ หาไม่ได้ ท่านกล่าวหนักเกินไปแล้ว คุณชายสวารู้จักท่านพ่อหรือไม่”

สวารู้จักเสียยิ่งแล้วตอบ “ข้ารู้จักท่าน แต่ท่านจะรู้จักข้าหรือไม่ ข้าไม่แน่ใจนัก”

ดูจากรูปการณแล้วพวกเขาไม่ได้มีความแค้นต่อกัน นั่นหมายความว่าท่านพ่อไม่ได้ใช้อารมณ์ในการตัดสินคน แต่ที่ว่าสวารู้จักสวรูปร่างหน้าตาน่าเกลียดน่ากลัว ไม่ให้ข้าเข้าใกล้เขา ข้อนี้ทำให้ข้าอยากรู้สาเหตุยิ่งนัก ในเมื่อร่างผีของทั้งเส้าชิงกับเซี่ยป้ออันก็น่ากลัวมาก โดยเฉพาะลีนของเซี่ยป้ออันเมื่ออยู่ในร่างผีเห็นแล้วเหมือนฝันร้ายชัดๆ ตัวข้าเองเมื่อส่องกระจกขณะอยู่ในร่างผีก็ทำเอาตัวเองตกใจแทบแย่ ร่างผีของสวารู้จักจะน่าสยดสยองสักแค่ไหนเสีย แต่จะถามเขาตรงๆว่าร่างผีของเขาเป็นอย่างไรก็คงไม่ดีนัก ข้าคิดอยู่นาน จึงพูดอ้อมๆ “ร่างคนของคุณชายสวคงเป็นร่างที่งามที่สุดเท่าที่ข้าเคยพบ รวมถึงคนที่ข้าพบบนโลกมนุษย์ด้วย”

สวารู้จักเซี่ยป้อจึงนงเหลืเล็กน้อย “ข้าไม่มีร่างคนหรอก”

ข้ากะพริบตาสองสามครั้ง “ไม่มีร่างคน? ถ้าเช่นนั้นร่างของท่านตอนนี้เป็นคือ... ร่างผี?”

เราเดินมาถึงข้างสะพานไฉ่เหอพอดี สวารู้จักเซี่ยป้อก็เอ่ย “ข้าเห็นคนรู้จักคนหนึ่ง ขอไปคุยกับเขาหน่อย”

ข้างสะพานไฉ่เหอมีชายชราผมขาวสวมใส่อาภรณ์ประณีตยืนอยู่ สวารู้จักเซี่ยป้อทักทายเขา “ท่านปู่หยกยืนจนขาชาแล้วหรือเปล่า”

ชายชราตอบ “ตอนนี้ยายเฒ่าของข้าอยู่บนโลกมนุษย์ สุขภาพแข็งแรงดี ข้ายินดีจะเฝ้ามองนางมีชีวิตและสุขภาพดีอย่างนี้ นานกว่านี้ข้าก็ทำได้”

ความรักความผูกพันของคู่สามีภรรยาผู้อาวุโสมักทำให้ผู้พบเห็นซาบซึ้ง ด้านข้างชายชราที่มีผีสาวหลายตนยืนรอคอยอยู่บนสะพานเช่นกัน พวกนางรู้ตัวว่าตนเองไม่อาจเทียบชั้นกับชายชราได้ จึงพากันซาบซึ้งจนน้ำตาคลอเบ้า ชายชราถามว่า

“คุณชายรูปงาม นับจากวันที่ข้าตายถึงตอนนี้ เวลาก็ล่วงเลยมาสามสิบกว่าปีแล้ว ข้าเห็นท่านอยู่ที่นี่ตั้งแต่ครั้งนั้น แม่แต่ภูตย่องเต็กก็ยังไปท่องเที่ยวแด่มนุษย์ด้วยการไปเกิดใหม่ เหตุใดท่านจึงไม่คิดเรื่องนี้บ้าง”

“ท่านปู่ทวด คราวก่อนท่านก็เร่งข้าแล้วมิใช่หรือ ข้าเคยบอกแล้วอย่างไรว่า ข้าชอบเมืองโยวตู ถ้าไปเกิดใหม่ก็ไม่แน่ว่าจะมีความสุขเท่าตอนนี้”

“เมืองโยวตูมีพลั้งหยินมากเกินไป เป็นเพียงสถานที่พักชั่วคราว ท่านจะทนทุกข์เช่นนี้ไป”

ฮวาจื่อเซียวยิ้มน้อยๆ บอกลาชายชรา แล้วเดินกลับมาหาข้า เมื่อได้ฟังพวกเขาคุยกันก็ทำให้ข้าตระหนักได้ว่า ที่จริงแล้วหกภพภูมิในสังสารวัฏมีกฎเกณฑ์อยู่มากมาย อย่างเช่นผีทั่วไปเข้าใจว่าจะต้องข้ามด่านประตูผี จะต้องข้ามสะพานโน้หนือ จะต้องดื่มน้ำแกงลือมอดิต และจะต้องไปผุดไปเกิด หากไม่ข้ามภพภูมิไม่ไปเกิดใหม่ ย่อมต้องไปเกิดในครรภ์ไม่สมประกอบ แท้จริงแล้วใครกันแน่ที่เป็นผู้กำหนดว่าผีจะต้องข้ามภพภูมิ ก็คงเป็นคนนั้นแหละที่กำหนดกฎเกณฑ์ต่างๆ ขึ้นมา “คุณชายฮวา นอกจากท่านพยายาม ได้ทำอุ้งฉางทั้งสองกับบรรดาผู้มากฐานะที่มีแต่งงานรัดตัว เท่าที่ข้าเคยพบ ท่านเป็นคนเดียวที่ไม่อยากจากปรโลกไป”

“ไม่ใช่ข้าไม่อยากไปจากปรโลก ข้าก็แค่ไม่อยากข้ามภพภูมิ สำหรับคนทั่วไปแล้ว ขอแค่ได้ข้ามภพภูมิ ทุกอย่างก็จัดการได้ง่าย ทุกอย่างจะเริ่มต้นใหม่” ฮวาจื่อเซียวใช้ชลุ่ยชี้ไปที่สะพานโน้หนือ “แต่สำหรับข้า เมื่อได้ข้ามสะพานนี้ไป และได้ดื่มน้ำแกงลือมอดิตแล้ว ถึงจะนับว่าสุดทาง”

เมื่อได้ยินเขากล่าวเช่นนี้ ก็ยิ่งทำให้ข้าอยากรู้ อยากเห็นมากขึ้น แต่ข้ากับเขาเพิ่งรู้จักกัน ไม่เหมาะที่จะถามต้นสายปลายเหตุ ข้าจึงพูดตอบตามมารยาทไม่กี่ประโยค หลังจากนั้นเราก็แยกทางกันในเมืองโยวตู หลังจากเข้ามาในเมือง ข้าเดินผ่านตำหนักผู้พิพากษาไป ตรงไปหาท่านพ่อที่ตำหนักของท่านพญายม

ท่านพญายม ยมทูตหัววัวและยมทูตหน้าม้า นั่งล้อมวงอยู่กับท่านพ่อ เมื่อเห็นข้า ท่านพ่อซึ่งกำลังสูบยาสูบอย่างเคลิบเคลิ้มเอ่ยว่า “เมย์เมย์ เจ้ามาหาพ่อ เรื่องงานคงไม่เหมาะนัก ควรไปหาเจ้าเส้าซิงนั่น เขาหาตำแหน่งดีๆ ให้เจ้าได้”

ทำไมข้าจะไม่ได้ไปหาทั้งเส้าซิง คำพูดที่เขาพูดกับข้าก็คือ ‘สุหยิน ข้าทน

ไม่ได้ที่จะเห็นเจ้าลำบากลำบากอยู่ข้างนอก เจ้าแค่อยู่นับบ้าน ดิดูเจิง ปลุกดอกไม้ รอสามีหาเงินกลับมา เอาเงินทั้งหมดให้เจ้านับก็พอแล้ว'

ขณะที่ข้ายังอยู่ในสภาพตัวแข็งเป็นหิน ท่านพ่อก็พูดเสริมขึ้นอีก "ส่วนเรื่องของเจ้ากับสามีทั้งสามคน เราก็ตัดใจแล้วจัดงานมงคลของพวกเจ้าให้เรียบร้อย เจ้าหน้ามา ไฟตานี้ข้าเล่นต่อให้เอง เจ้าช่วยไปพลิกปฏิทินเลือกวันมงคลให้ลูกสาว ข้าหน่อย..." พ่อพูดถึงตรงนี้ ตัวของท่านพ่อก็สะดุ้งเล็กน้อยเพราะข้าตอบว่าท่าน

"ลูกพ่อ มีอะไรก็ค่อยพูดค่อยจากัน ไฟตานี้พ่อหยุดเล่นก่อนก็ได้..." ในที่สุดท่านพ่อก็วางกล้อยาสูบกับไฟนกกระจกอลลง มองข้าอย่างเกรงๆ แล้วหาตำแหน่งงานให้ข้าอย่างว่าง่าย ในฐานะที่เป็นภุชยักร์สาว ข้าได้รับตำแหน่งเป็น นายกองลาดตระเวนด่านประตูผี ตำแหน่งนี้ไม่ทำให้บรรดาสามีผิดหวังแน่นอน นายกองลาดตระเวนด่านประตูผีมีหน้าที่ทำอะไรหรือ ก็มีหน้าที่ลาดตระเวนภายใน รัศมีหนึ่งร้อยลี้ตั้งแต่ด่านประตูผีเข้ามาในเมืองโยวตู หากเจอใครก่อเรื่องก็ฟันทิ้งเสีย

ท่านพ่อกล่าวด้วยความฮึกเหิม "เมย์เมย์ ในตัวเจ้ามีเลือดนักเลงของพ่ออยู่ จงแสดงฤทธิ์เดชให้พวกผีตัวเล็กตัวน้อยได้เห็นบ้าง หากลูกไม่ยอมทำงานนี้แล้ว ก็มาหาพ่อได้ตลอดเวลา พ่อจะเปลี่ยนตำแหน่งให้เจ้าทันที"

คงเป็นเพราะว่าท่านพ่อรู้สึกผิดอยู่ลึกๆ ท่านจึงรักและเอาใจข้ามากเกินไปจนกระทั่งจริงก่อนที่ท่านพ่อจะกลายเป็น 'ตาเผ่าพันธุ์ปลาไหล' ท่านซื่อสัตย์สุจริตมาก... มากแค่ไหนหรือ เอาเป็นว่า ขนาดตอนที่ท่านพ่อทำชั่วทุกวันให้ข้า มีคนมอบเงิน ให้เกินมาสิบตำลึง ท่านพ่อยังปิดประตูใส่และปล่อยสุนัขออกมาไล่ ตอนนั้นท่านพ่อมีตำแหน่งเป็นที่ปรึกษาชั้นสาม ขุนนางระดับนี้ในเมืองหลวงมีมาราวดอกเห็ด แต่งานของท่านพ่อต้องติดต่อกับอัศวินมหาเสนาบดี จึงมีคนมาประจบสอพลอและ นำของขวัญมาให้ถึงบ้านทุกเมื่อเช้าวาน ช่วงสิบปีแรกที่ท่านพ่อเป็นขุนนาง คนที่สอบบเป็นเงินเชื่อได้รุ่นเดียวกับท่านพ่อต่างก็เจริญก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว ในขณะที่ท่านพ่อยังคงกินตำแหน่งที่ปรึกษาเล็กๆ มาตลอดยี่สิบปี เลี้ยงชีพด้วยเบี้ยหวัดเดือนละยี่สิบกว่าตำลึง ญาติพี่น้องของท่านแม่ไม่พอใจท่านพ่อมาก พวกเขาบอกว่าท่านพ่อไม่รู้ธรรมเนียมขุนนาง ไม่รู้จักพลิกแพลงตามน้ำ เงินแค่อยี่สิบกว่าตำลึงจะเชิญคนไปรับประทานข้าวมื้อหนึ่งยังไม่พอ ท่านแม่เองก็เห็นคล้ายตามญาติพี่น้องอยู่บ้าง

แต่ท่านไม่เคยพูดออกมา ต่อมาอัคมหาเสนาบดีฝ่ายขวาป่วยหนักและเสียชีวิตลง อัคมหาเสนาบดีคนใหม่ไม่ค่อยอยู่ข้างท่านพ่อสักเท่าไร ดังนั้นบรรดาขุนนางที่เคยถูกท่านพ่อปฏิเสธการช่วยเหลือเมื่อครั้งก่อน ก็ใช้เวลาไม่ถึงครึ่งปีในการเชิญครอบครัวเราออกจากเมืองหลวงให้ไปรับตำแหน่งสูงขึ้นที่เขตชายแดน

เจ็ดปีหลังจากนั้น อารมณ์เครียดแค้นของท่านแม่รุนแรงเหมือนกับผีสาวในปรโลกนี้เอง อารมณ์ของท่านแม่ย่อมกระทบความรู้สึกของท่านพ่ออยู่บ้าง แต่ท่านพ่อก็ไม่เคยพูดออกมาเช่นกัน อีกเจ็ดปีถัดมา ทหารฝ่ายกบฏถูกลบมา ถึงชายแดน พี่ชายของข้าถูกกบฏผู้เหี้ยมโหดจับเป็นแล้วตัดหัวเช่นสรวงรงกอง ถึงตอนนี้ข้ายังจำภาพเหตุการณ์ครั้งนั้นได้ชัดเจน ตอนที่ออกมายังโง่งมที่ว่าการ ภายใต้ป้าย 'ยุติธรรมโปร่งใส' ในโถงนั้นว่างเปล่า ท่านแม่ตั้งท่าจะตีมายพิชที่เตรียมไว้พร้อมแล้ว ท่านพ่อแทงพี่ชายคนที่สอง แล้วถือดาบเดินมาทางข้า แต่กลับยังมีไว้ในเสี้ยววินาทีก่อนที่จะลงมือแทงข้าอีกคน เหตุการณ์ตอนนั้นเกิดขึ้นรวดเร็วมาก ราชสำนักส่งแม่ทัพชั้นยศเงินกั้วนามหยางอวี่นกับท่านอ่องน้อยทั้งสี่ชิงมาปราบกบฏได้ทัน ข้าจึงยังเคราะห์ดีไม่ถูกท่านพ่อฆ่าเพื่อพลีชีพถวายแผ่นดิน หลังจากเหตุการณ์นั้น ซ่งเต็กก็ทรงทราบวีรกรรมอันซื่อสัตย์และเสียสละของท่านพ่อ ท่านพ่อจึงได้รับตำแหน่งอัคมหาเสนาบดีฝ่ายขวาแทนอัคมหาเสนาบดีคนเก่าที่ถูกปลด ท่านแม่ได้รับการโปรดเกล้าฯให้เป็นสุหยินลำดับขั้นที่หนึ่ง พี่ชายคนโตและคนรองได้รับชั้นยศยาวเหยียดหลังจากพลีชีพ และได้รับเกียรติให้ฝังที่สุสานหลวง ข้าถูกกำหนดให้แต่งงานกับแม่ทัพแซ่หยางท่านนั้น ในขณะที่ลุง ป้า และน้ำซึ่งเป็นพี่น้องของท่านแม่ก็พลอยได้ดิบได้ดีไปด้วย...สรุปคือ ในที่สุดท่านพ่อก็มาได้ต่อนอายุล่วงเลยครึ่งร้อยมาแล้ว

หลังจากนั้นสามปี ไม่รู้ว่าท่านอ่องน้อยเกิดครี้มอกครี้มใจอะไรขึ้นมา จึงทูลขอซ่งเต็กให้ยกเลิกเรื่องการแต่งงานของข้าเสีย แล้วกำหนดให้ข้าแต่งงานกับตนเองแทน แต่ท่านพ่อบริการมีพอสมควร จึงทำตามความต้องการของข้า ให้ข้าแต่งงานเข้าบ้านของแม่ทัพหยาง แต่จากนั้นมา ท่านพ่อก็เลอะเลือนมากขึ้นเรื่อยๆ หลังจากที่ร่ำเรียนด้วยความยากลำบากอยู่สิบปี กินอยู่อย่างกระเบียดกระเสียรมาหลายสิบปี สุดท้ายกลับได้ยศถาบรรดาศักดิ์มาโดยแลกกับชีวิตของลูกชายสองคน ท่านพ่อ

ปลงไม่ตก ทว่ากลับไม่มีน้ำตาสักหยด และไม่ได้ฆ่าเหล่าอาลักษณ์ที่เคยให้ท่านได้
รับตำแหน่งสูงขึ้น แต่ท่านกลับเลือกใช้ชีวิตอันชาญฉลาด นั่นก็คือร่วมมือและกิน
ตามน้ำไปกับพวกเขา

ช่วงสิบปีที่เหลือของชีวิต ท่านพ่ออ้วนท้วนขึ้นกว่าสิบซั่ง กิน ดื่ม พนัน
และเข้าหอนางโลมทุกวัน สติไม่อยู่กับเนื้อกับตัว อยู่มาวันหนึ่งท่านใช้ทรัพย์สิน
ทั้งหมดของครอบครัวเป็นเดิมพัน แต่แล้วก็แพ้พินิจจนหมดตัว เดิมทีหัวใจของ
ท่านพ่อนั้นมีปัญหายุ่งแล้ว พอเสียพินิจหนักขนาดนี้ย่อมเสียขวัญ หายใจติดขัด
จนสิ้นลมไปในที่สุด ตอนนั้นแม่ทัพเจิ้งกั๋วถูกดวงพิฆาตสามีของข้าคร่าชีวิตไปแล้ว
ดังนั้นสถานการณ์ที่บ้านเราจึงแย่แย่กว่าช่วงสิบปีก่อนอยู่บ้าง ตอนที่เหล่าองครักษ์
มายึดทรัพย์สินที่ท่านพ่อนักรบร้างทิ้งลงไว้ในช่วงสิบปีสุดท้ายนั้น ท่านแม่พูด
กับข้าว่า “ขุนนางก็เป็นเช่นนี้ ถ้าเจ้าซื่อสัตย์สุจริต ขุนนางคนอื่นๆ จะไม่ปล่อยเจ้าไว้
แต่ถ้าเจ้านักรบร้างทิ้งของ เต็มที่ก็จะไม่ปล่อยเจ้าไว้ ถูกก็คือผิด ผิดก็คือผิด
อย่างไรเสียคนเราก็กู้กันเยี่ยงลิ้มตาบ้างหลับตาข้างหนึ่งบ้างตลอดหลายสิบปี
ก็ยังสู้เป็นอย่างนี้ไม่ได้หรอก”

จนถึงตอนนี้ข้าก็ยังไม่รู้ว่าที่ท่านแม่บอกว่า เป็นเช่นนี้ นั่นเป็นแบบไหนกัน
รู้เพียงว่า ตั้งแต่นั้นมาข้าไม่มีความหวังอะไรในชีวิตอีกแล้ว ในเมื่อญาติพี่น้อง
ก็ตายกันเกือบหมด ส่วนเรื่องความรัก หัวใจดวงเดียวของข้าก็อยู่กับหยางอว้น
แทบจะพูดได้ว่าข้าตกหลุมรักเขาตั้งแต่พบกันครั้งแรกได้ไม่นาน ตั้งแต่นั้น
ข้าก็อยากปรนนิบัติเขาอย่างเต็มที่เหมือนคนหญิงตัวบวมตนนั้นปฏิบัติต่อสามี ขอ
เพียงแค่ได้แต่งงานกับเขา ต่อให้ต้องทำอาหาร ซักผ้าให้เขา กินอาหารที่เขากินเหลือ
อาบน้ำที่เหลือจากที่เขาอาบก็ตาม ต่อให้ต้องเห็นเขาสาบานรักอยู่กับผู้หญิงอื่น
ต่อหน้าต่อตา ต่อให้ต้องเป็นแค่ตัวสำรองตั้งแต่ต้น ข้าก็ยินดีเสี่ยงทำไม่รู้ไม่เห็นด้วย
ความยินยอมพร้อมใจ

นับแต่โบราณมา หญิงสาวผู้ถลำลึกในความรักมักจะเื่องมเช่นนี้ พวกนาง
มักวางตัวอยู่ในตำแหน่งที่ทำให้ฝ่ายชายดูถูก และเมื่อฝ่ายชายดูถูกตัวเองขึ้นมา
ผู้หญิงคนนั้นก็จะรู้สึกคับแค้นเพราะความอับอาย

ไม่นานนัก ข้าก็เริ่มงานในตำแหน่งนายกongลาดตระเวนด่านประตูผี ทุกวันข้าจะต้องกลายร่างเป็นร่างผี มีภูตยักษ์น้อยกลุ่มหนึ่งเดินตามหลัง เดินลาดตระเวนตั้งแต่ด่านประตูผีไปจนถึงถนนกุ๋เซิน จากถนนกุ๋เซินไปยังถนนหัวนเจี๋ย แล้วเดินจากถนนหัวนเจี๋ยไปยังหอสามเซียน จากนั้นจึงเดินจากหอสามเซียนไปยังด้านตะวันตกของเมือง...บอกได้ว่า งานนี้เป็นงานสบายและมีอำนาจจริงๆ ถ้าไม่นับเสี่ยงพุดคุ้ยจิกจิกของเหล่าภูตยักษ์น้อยที่ดังมาจากด้านหลัง ซึ่งทำให้รู้สึกปวดหัวอยู่บ้าง ข้าก็พอใจส่วนอื่นของงานตำแหน่งนี้อยู่มาก สองวันถัดมา ขณะที่ข้ากำลังลาดตระเวนบนถนนตรงปากประตูผี มีรถม้าลวดลายภาพสีคันหนึ่งแล่นเข้ามาจากอีกฝั่ง ฮวาจื่อเชียวกับเด็กรับใช้เดินลงมาจากรถม้า ฮวาจื่อเชียวกล่าว “แม่นางตงฟาง ข้าให้คนไปตรวจสอบเรื่องราวก่อนตายของผีห่มหนึ่งคนที่ถูกจับแช่น้ำในกรงหวายขังหมูตุนั้น ตอนนี้อยู่ต้นสายปลายเหตุแล้ว เจ้าจะไปหาพบกับข้าหรือไม่”

“ไปสิ” ข้าให้เหล่าภูตยักษ์น้อยลาดตระเวนต่อ ส่วนตัวเองก็ออกจากด่านประตูผีไปกับฮวาจื่อเชียว

“เจ้าตุลิจึงจริงแล้วสามีของนางไม่ได้เป็นอย่างที่นางเล่า เราคบชู้ตั้งนานแล้ว” ฮวาจื่อเชียวล้วงกระจกออกมาบานหนึ่ง ในกระจกบานนั้นมีภาพสามีของผีห่มหนึ่งคนตุนั้น เขากำลังนอนกอดพอลอดรักอยู่กับหญิงสาวอายุน้อยหน้าตาดีคนหนึ่งบนเก้าอี้ยาว เสื้อผ้าของทั้งสองคนอยู่ในสภาพไม่เรียบร้อย หน้าตาเห็น้อยอ่อนเห็นได้ชัดว่าเพิ่งทำเรื่องอย่างว่าเสร็จ ฮวาจื่อเชียวกล่าวต่อ “จริงๆ แล้วสามีของผีห่มหนึ่งคนตุนั้นกับหญิงชู้สมรู้ร่วมคิดกันให้ร้ายนาง พวกเขาใส่ยาในอาหารของนางกับผู้คุ้มกัน แล้วให้ผู้คุ้มกันล่องเกิณางขณะที่นางหลับอยู่ จากนั้นก็ให้เพื่อนบ้านเป็นผู้มาพบเห็น”

เมื่อเห็นภาพหญิงชายคู่นั้นคลอเคลียกันอย่างไรรายกาย ข้าขมวดคิ้วพลางเอ่ย “เหตุใดชายคนนี้ถึงไม่มีภรรยาน้อยอย่างเปิดเผย แต่กลับทำร้ายภรรยาตัวเองจนตาย”

“เพราะว่าผีห่มหนึ่งคนตุนั้นต้องการความสัมพันธ์แบบผัวเดียวเมียเดียวเท่านั้น ต่อให้ต้องตายก็ไม่ยอมให้สามีมีภรายน้อย”

เมื่อได้ยินคำพูดนี้ สมอของข้าพลันว่างเปล่าไปชั่วครู่ นึกย้อนถึงภาพ

เหตุการณ์ที่คล้ายคลึงกันนี้ ตอนนั้นคนผู้หนึ่งพร่ำขอโทษข้าขณะนอนหายใจรวยริน อยู่ในอ้อมอกของข้า ตลอดชีวิตที่ผ่านมา น้อยครั้งนักที่ข้าจะควบคุมตัวเองไม่ได้ เช่นนี้ ข้าไม่สนใจว่าเขาใกล้จะหมดลมหรือไม่ ข้าต่อว่าเขาอย่างรุนแรงอยู่พักใหญ่ จำไม่ค่อยได้ว่าพูดอะไรไปบ้าง แต่จำประโยคสุดท้ายที่ตัวเองถามเขาได้

‘นี่เป็นเหตุผลที่ท่านไม่ยินดีแม้แต่จะจับมือข้าในช่วงหลายปีมานี้ใช่หรือไม่ ท่านชอบนาง ข้าก็ไม่ถือสาหากท่านจะมีภรรยาบ่อย เหตุใดท่านถึงทำผิดต่อข้าเช่นนี้’

‘สูญหิน ข้าทำผิดต่อเจ้า เพราะ...นางไม่อาจยอมรับความสัมพันธ์ที่ไม่ใช่ตัวเดียวเมียเดียวได้...’

ครั้นมาทบทวนดูยามนี้ เหตุการณ์ครั้งนั้นช่างน่าขันนัก เพราะว่าหนึ่ง แม้ว่าสามีข้าจะตายไปแล้ว แต่ข้ากลับยังบริสุทธิ์ไร้มลทิน สอง แม้ในยามที่ใกล้ตาย เขาก็ยังคิดแทนนางอยู่ หลังจากที่เขตาย ข้าก็กลับเมืองหลวง แม้ว่าบรรดาญาติพี่น้องจะไม่ได้พูดอะไร แต่ลับหลังก็แอบนิพนหาว่าข้ารักสบายเอาตัวรอด ไม่ยอมตายตามเขาไปในสนามรบ ที่จริงการที่ข้าควมมาทางไกลคนเดียวจากเมืองหลวงไปถึงชายแดนนั้นก็เพื่อจะตายเคียงข้างเขา ให้เราสองคนได้เกิดมาครองคู่กันอีกในชาติหน้า ทว่าประโยคสุดท้ายที่เขาพูดกับข้ากลับเป็นคำพูดเช่นนี้ แล้วข้าจะตายตามเขาไปได้อย่างไร

ข้ากับฮวาจือเซียหวาผีห่มหนังคนตนนั่นจนพบอีกครั้ง นางยังคงดันทุรังไม่เปลี่ยน นั่งอยู่ตรงริมแม่น้ำลี้มอดิตอยู่ตลอดหลายวันหลายคืน นางเป็นผีห่มหนังคนซึ่งมีหยดน้ำติดอยู่เต็มร่าง เมื่อนั่งอยู่ในที่ลมโกรกเช่นนั้น ร่างของนางจึงไม่บวมเท่าครั้งแรกที่เห็น แต่เนื้อหนังที่เน่าเฟะนั้นเริ่มส่งกลิ่นเหม็นแล้ว ความแตกต่างที่สำคัญที่สุดของผีห่มหนังคนกับผีประเภทอื่นก็คือ ผีห่มหนังคนไม่อาจฟื้นคืนสู่สภาพเดิมได้ พวกเขาจึงต้องทะนุถนอมร่างของตนอย่างมาก หากเป็นไปได้ พวกเขาจะห่มหนังคนตลอดเวลา เพื่อป้องกันไม่ให้ศพภายใต้หนังคนของตนนั้นเน่าเร็วจนเกินไป สภาพศพของผีสาวตนนี้น่าเกลียดกว่าผีห่มหนังคนทั่วไป บนตัวนางมีหนอนแมลงวันคลานอยู่เต็มไปหมด บนหัวนางก็มีแมลงวันบินวนอยู่มากมาย แต่สภาพเช่นนี้ก็ไม่สามารถทำให้ความรักอันยิ่งใหญ่ของนางสั่นคลอน สำหรับผู้ที่จมปลักในความรักเช่นนี้ แม้แต่คนที่จิตใจงดงามเช่นฮวาจือเซียวก็ยังลังเลอยู่นานกว่า

จะเข้าไปบอกความจริงกับนาง ในฐานะที่ข้าเคยมีประสบการณ์คล้ายคลึงกันมาก่อน ข้าพอจะคาดเดาได้ว่าผีสาวตานั้นจะมีปฏิกิริยาอย่างไร จึงไม่ได้เข้าไปหาพบกับ ฮวาจื่อเซียว แล้วผลก็เป็นไปตามคาด เสียงกรีดร้องโหยหวนของนางดังไปทั่วสองฝั่งแม่น้ำลี้มอดิต ดังไกลไปถึงทางสู่ปรโลก นางใช้มือที่ถูกหอนโซจนปฐะกุยพื้นดิน สายห้อยอย่างบ้าคลั่ง แผลเสียงตะโกน “เจ้าหลอกข้า เจ้าหลอกข้า ข้าไม่เชื่อ ข้าไม่เชื่อ ข้าไม่เชื่อเจ้า เขารักข้าคนเดียว เขาจะไม่ทำแบบนี้กับข้า พวกเจ้าริษยาข้า พวกเจ้าริษยาข้า...”

เสียงร้องของนางน่าอนาถนัก ข้าหนีหน้าด้วยความเห็นใจ ส่วนฮวาจื่อเซียวเป็นผีประสบการณ์แก่กล้า เขาไม่กลัวเสียงร้องอันน่าสยดสยองและน่าสงสารของผีสาวตานั้นเลยแม้แต่น้อย แต่กลับนั่งยองๆ เพื่อให้นางได้ดูภาพในกระจก คราวนี้เสียงร้องโหยหวนของนางแผดดังและสูงขึ้นอีก หัวใจของข้าพลอยเต้นไม่เป็นจังหวะเมื่อฮวาจื่อเซียวบอกในสิ่งที่ควรบอกแล้ว เขาก็คงรู้ว่า หากจะเกลี้ยกล่อมให้นางไปเกิดใหม่ตอนนี้คงไม่สำเร็จ จึงหมุ่นกายแล้วเดินจากผีสาวตานั้นมาพร้อมข้า เราเดินกันมาหลายลี้กั๊ยังได้ยินเสียงร้องให้ของผีสาวตานั้น ข้าอดรอนทนไม่ไหวจนต้องเอ่ย “ช่างน่าอนาถนัก เราจะลงโทษสามีของนางหนักๆ สักครั้งไม่ได้เชียวหรือ”

ฮวาจื่อเซียวกล่าว “ข้าได้ส่งหนังสือรายงานจักรพรรดิแห่งเพิงตูแล้ว เมื่อเขาตาย เขาจะต้องเวียนตจนรกทั้งสิบแปดชุมจนครบ เพียงแต่แม่นางคนนี้ไม่ยอมผ่านด่านประตูผีไป หากพลาดโอกาสไปเกิดใหม่ในที่ที่ดี ผลที่ตามมาคงจะไม่เป็นการดีต่อตัวนางเอง”

ข้าพยักหน้าสองสามครั้ง “ถ้าเช่นนั้นพรุ่งนี้เรามาเกลี้ยกล่อมนางกันอีกครั้งเถอะ”

ฮวาจื่อเซียวหยุดไปครู่หนึ่งแล้วหันมามองข้า “แม่นางตงฟาง เจ้ายังจะมากับข้าอีกหรือ”

“แน่นอน”

ฮวาจื่อเซียวพยักหน้ารับ ลีหน้ายยังคงเย็นชาเหมือนฝนในฤดูใบไม้ร่วงเช่นเดิม แต่ก็มีรอยยิ้มเจืออยู่ในดวงตา “ถ้าเช่นนั้นพรุ่งนี้ข้าจะไปรับเจ้าที่หอยังเมฆา”

เมื่อกลับไปถึงหอยังเมฆา ข้าแทบไม่อยากเชื่อสายตาตัวเอง ในห้องรับแขก

มีคว้นลอยฟุ้ง กลางห้องมีโต๊ะสี่เหลี่ยมตั้งอยู่ ท่านพ่อ เหยียนจี เชียปี่อาน ทั้งสี่ชิงนั่งล้อมวงเล่นไปนกระจอกกันอยู่ ทั้งสี่ชิงจ้องไฟตรงหน้าอย่างระแวงระวัง เกินเหตุ ท่องชื่อไฟแต่ละตัววนไปวนมาเหมือนกำลังสวดมนต์ เชียปี่อานคิดว่ากระตุก ข้างหนึ่งพลางหลิวตามองทั้งสี่ชิง ท่านพ่อถูกเรียกว่าตาเฒ่าตลอดเวลา แต่ท่าน กลับนิ่งเฉย นับว่ามีความอดกลั้นสูงกว่าปกติมาก ท่านใช้ตะขอตันยาเส้นเข้าไป ในกล้อยาสูบ และพ่นควันยาสูบออกมาเป็นครั้งคราว มีเพียงเหยียนจีเท่านั้น ที่ดูจะไม่ค่อยสบายอารมณ์ เขานั่งชันเข่าขึ้นข้างหนึ่ง เท้าข้างนั้นในรองเท้าสีทองเหยียบ อยู่บนเก้าอี้ไม้ ใช้แขนข้างหนึ่งเท้าคาง เขามองทั้งสี่ชิงด้วยสีหน้ารำคาญแล้วเอ่ยว่า “ถ้ายังจ้องต่อไป ไฟเก่าถึง^๑ของเจ้าจะกลายเป็นผลตกสะเก็ดบนหน้าเจ้าแล้ว ทั้งไฟเสียทีสิ”

ทั้งสี่ชิงตอบด้วยความตกใจ “เจ้าแอบดูไฟข้าหรือ”

เหยียนจีกลอกดวงตาดาวหวนฉ่น “ธูปก้านนั้นใกล้จะไหม้หมดดอกแล้ว ฝีมือ กระจอกแบบนี้แล้วยังมาเล่นอีก”

ในที่สุดทั้งสี่ชิงก็ทิ้งไฟหนึ่งถึง เหยียนจีใช้นิ้วโป้งและนิ้วกลางดีดไฟสองถึง และสามถึงให้หายขึ้น “เจ้าละอ่อนน้อยทั้งเอ๋ย กิน!”

“เจ้า...เจ้ากินไฟข้า”

“ก็กินของเจ้านั้นละ จะทำไม” เหยียนจีหัวเราะชอบใจ

ถึงตอนนี้ท่านพ่อจับไฟอย่างไม่รีบร้อน ขณะจับไฟ ท่านคาบกล้อยาสูบไว้ ด้วยท่าที่ที่ยากจะคาดเดา

พอดีกับที่ทั้งสี่ชิงหันมาเห็นข้า สายตาที่เขามองมายังข้าเป็นประกาย ข้าเดินอ้อมไปดูไฟข้างหลังเขา แล้วก็ดูไฟของเหยียนจี คิดในใจว่าไฟดีขนาดนี้ ไม่ใช่ เรื่องง่ายที่ทั้งสี่ชิงจะเล่นเสียเช่นนี้ หากข้าจำไม่ผิด นี่เป็นครั้งแรกที่เขาเล่นไฟ นกระจอก ข้างหนึ่งลงข้างๆเขา ช่วยเขาทิ้งไฟครั้งหนึ่ง ท่านพ่อพ่นควันออกมา สายหนึ่ง มือข้างหนึ่งถือกล้อยาสูบไว้ มืออีกข้างหนึ่งดีดไฟทิ้งออกมากลางวง

^๑ชื่อชุดไฟชุดหนึ่งของไปนกระจอก บ้างก็เรียกว่า“ทั้ง” สายไฟมีลักษณะเป็นวงกลมที่มีสีส้ม มีจำนวน ที่ระบุบนหน้าไฟตั้งแต่ ๑-๙ แต่ละจำนวนมีไฟ ๔ ตัว ดังนั้นเมื่อรวมทั้งหมด ไฟชุดนี้จึงมี ๓๖ ตัว

แล้วเอ่ยทัก “เมย์เมย์กลับมาแล้วหรือ”

หน้าตาของเซี่ยป้ออันหล่อเหลาทีเดียว แต่มองอย่างไรก็ไม่ใช่น้ำตาของคนดี เขากล่าว “เมย์จำช่วยท่านอ่องน้อยเล่นเช่นนี้ หากท่านอ่องน้อยแพ้ก็คงขายหน้า น่าดู”

เหยียนจี้ถอนใจครั้งหนึ่ง “นี่มันเรื่องของผู้ชาย ผู้หญิงจะมายุ่งอะไร หลีกไปซะ หลีกไปซะ”

ข้าเล็กก็มองพวกเขาอยู่ครู่หนึ่ง เห็นทั้งเส้าชิงเอามีอวามบโง่ไฟอีกครั้ง ข้าก็ปิดมือเขาออกจากไฟแล้วทิ้งไฟออกมาในไฟของท่านพ่อ และนับว่าทั้งเส้าชิงมือดี อยู่ไม่น้อย ไฟที่เขาจับได้เป็นไฟชุดเดียวกันเกือบทั้งหมด ประกอบกับที่ข้าช่วยเขา ทิ้งไฟอยู่ข้างๆ หลังจากวนทั้งไฟกันได้ไม่กี่รอบ สีน้าของจิ้งจอกจอมก่อวณกับท่านอ่องนางก็เปลี่ยนไป

“ลูกรัก ไฟตานี้ประเดี๋ยวเราค่อยเล่นต่อ มาคุยเรื่องสำคัญกันก่อนเถอะ”

ถึงอย่างไรท่านพ่อก็เข้าใจข้าที่สุด แต่จะให้ข้ายอมแพ้ง่ายๆ เช่นนี้ได้อย่างไร ข้าจับไฟมาหนึ่งตัว ใช้นิ้วโป้งกับนิ้วกลางพลิกไฟขึ้นอ่าน ดันไฟทั้งหมดให้หายขึ้น “ชิงอีเลื้อ^๒ ชนะแล้ว” เมื่อจบตา ข้าก็ละมือจากไฟแล้วรับกล่องยาสูบจากท่านพ่o มาสูบทิหนึ่ง ข้าไม่มองชายทั้งสองตรงๆ แต่ชูนิ้วมือขึ้นหันไปทางพวกเขาแล้ว กวักสองสามที

“สูหยิน เจ้าเก่งที่สุดจริงๆ” ทั้งเส้าชิงกล่าวว่าทั้งน้ำตาคลอเบ้าพลางโอบไหล่ข้า

“เป็นไปได้อย่างไร นี่คงบังเอิญกระมัง” เหยียนจี้กล่าวอย่างไม่เชื่อสายตา

“เมย์จำออกรเองทั้งที ไม่ธรรมดาเลยจริงๆ เรามาเล่นกันอีกตาหนึ่งดีกว่า” เซี่ยป้ออันกล่าว ดันเงินที่วางพนันมาด้านหน้าอย่างรู้กติกา

เจ้าพวกคุณชายน้อย ท่านอ่อง ท่านไต้เท้าไปอยู่จางเอ๋ย คิดจะสู้กับข้าหรือไม่ดูเสียบ้างว่าข้าทำงานที่เหนียวมาก่อน ขณะที่ข้ากำลังเล่นไฟพลางอมควันยาสูบอย่าง

^๒ ชิงอีเลื้อ แปลทับศัพท์มาจากคำว่า ‘淸一色’ เป็นวิธีการชนะอย่างหนึ่งในการเล่นไพ่นกกระจอก ผู้ที่ชนะด้วยวิธีนี้คือผู้ที่ถือไฟชุดที่มีจำนวนระบุอยู่บนหน้าไพ่ประเภทเดียวกันทั้งหมด เช่น ไพ่ในมือเป็นไฟชุดถั่ง (ทั้ง) ทั้งหมด หรือไพ่ในมือเป็นไฟชุดวัน (บ่วง) ทั้งหมด เป็นต้น

เสียไม่ได้ นั่น ท่านพ่อเกิดประทับใจ ดบไหลเข้าเบาๆ “ดูพวกเจ้าสิ เข้ากันได้ดี ถึงเพียงนี้ คิดๆ แล้วงานแต่งของพวกเจ้าอีกสามวันหลังจากนี้ยอมจัดได้ตามกำหนดเดิมแล้ว”

ที่จริงแล้วข้าสูบยาสูบไม่เป็น แต่เนื่องจากก่อนหน้านี้ข้าต้องรับแขกในสถานที่พิเศษอย่างนั้น ย่อมทำให้ท่านพ่อกำลังใจในการสูบยาของข้าดูเข้าที่ พอได้ยินท่านพ่อพูดมาเช่นนั้น ควันยาสูบพลันพุ่งออกมาทางจมูก ข้าล้าลึกควัน ไอน้ำพุ่งน้ำตาไหล “อะ...อะไรนะ...”

ท่านพ่อซึ่งกำลังล้างไฟอย่างสบายอารมณ์ เงยหน้าขึ้นท่ามกลางควันยาสูบ มองข้าทั้งน้ำตาคลอเบ้า “พ่อตัดสินใจแล้วว่า หลังจากนี้สามวันจะจัดงานแต่งงานใหญ่ให้พวกเจ้า”

ท่านพ่อมักมีมุมมองแปลกใหม่ในเรื่องต่างๆ อย่างเช่น ท่านเห็นว่าการที่สามภรรยาล่องไฟกันสนุกสนานบนโต๊ะไฟนกกกระจอกนั้นย่อมนำไปสู่การครองรักยาวนานเป็นร้อยปี เมื่อเวลาล่วงเลยมาถึงยามสาม ข้าได้ยินเสียงเหยียนจิบน์ว่าเหนื่อยแหวๆ พวกเขาถึงจะยอมสลายวงไฟไปเข้านอน

เรื่องคลุมถุงชนน่ากลัวจริงๆ แต่ข้าก็ไม่อาจหาถ้อยคำใดมาปฏิเสธได้ ข้าตรูของวันรุ่งขึ้นข้าตกใจตื่นขึ้นจากฝันร้าย ค่อยๆ ย่องลงมาจากข้างบน คิดจะเข้าไปหยิบหมั่นโถวเย็นในครัวเสียหน่อย ก็เห็นด้านหลังของชายชุดขาวผู้หนึ่ง ผมของเขายาวถึงเอว มีแถบผ้าไหมสีเขียวมัดหลวมๆ อยู่ตรงกลางหลัง ผมหลายปอยที่ไม่ได้ถูกรวบไว้ทั้งตัวอยู่บนบ่า เผยให้เห็นร่างแบบบางจากด้านข้าง ที่แรกข้าคิดว่าเป็นทั้งเล้าซิง แต่ผมของเขาไม่ยาวขนาดนี้ ไหลก็ต้องกว้างกว่านี้เล็กน้อย ผู้ชายคนนั้นค่อนข้างผอมบาง แล้วก็เหมือนเหยียนจีที่มีผมขาวเงาทั้งศีรษะ เมื่อเห็นชายคนนั้นง่วนอยู่ในครัว ข้ากำลังจะเอ่ยปากถามว่าเขาคือใคร เขากลับได้ยินเสียงข้าแล้วหันกลับมาถามก่อนว่า “ตื่นแล้วหรือ”

“อู่...ท่านไปอยู่ฉาง?” ข้าถามมองเขาหัวร้างอยู่พักหนึ่ง รู้สึกตกใจอยู่มาก

“เจ้าไม่ได้เจอข้าครั้งแรกเสียหน่อย ทำไมถึงทำหน้าที่เช่นนี้”

กระทั่งข้าได้เห็นแวตาดูถูกของเขา จึงรู้สึกโล่งอก เขาก็คือเซี่ยป้ออันคนเดิม เพียงแต่เมื่อเห็นเขาตกขาวดำ ในมือถือชามกับตะเกียบ และยังใส่ชุด

ลาล่องอยู่ในบ้าน จึงไม่อาจเชื่อมโยงกับภาพของเขาที่สวมหมวกทรงสูง ถือป้าย กวักวิญญาณในมือ ลอยไปลอยมาขณะปฏิบัติหน้าที่นายกองผีจับวิญญาณ ข้าตะลึง อยู่ได้ไม่นาน เขาก็นำข้าวต้มกับหมั่นโถ้วมาวางข้างหน้าข้า หลังจากมองหน้ากัน ครู่หนึ่ง เขาก็เอ่ย “ทำไมทำหน้าตาเช่นนี้ ไม่ได้ใส่นื้อคนเลือดคนเสียหน่อย”

“คุณชายเชีย ยทำไมถึงตื่นมาทำอาหารแต่เช้า”

“ภารกิจของอู้งานมากมายนัก ต้องออกจากบ้านแต่เช้าและกลับถึงบ้านค่ำมืด ทุกวัน เมียจำคิดว่าข้าวว่างเหมือนเจ้าหรือ”

“มิได้ ข้าหมายความว่า เรื่องนี้ให้สาวใช้จัดการก็ได้”

“ไม่ใช่ใครก็จะเหมือนเจ้า มีสาวใช้ทำอาหารให้กินตั้งแต่เกิด ช่างสมกับเป็น คุณหนูผู้ไม่รู้จักรักความลำบากเสียจริง หากไม่มีคนคอยรับใช้แล้วคงต้องอดตายเข้า ลักวัน”

ไม่รู้ว่าเป็นเพราะเลือดผ้าและทรงผมที่เปลี่ยนไปหรือไม่ วันนี้เขาดูเกรี้ยวกราด น้อยลงมาก ผมของเขาทั้งยาวและหนา เมื่อปล่อยผมลงมาก็เสริมให้ใบหน้าหล่อเหลา ขึ้น ที่จริงถ้าเทียบกับสาวจื่อเชียวแล้ว ข้าชอบหน้าตาอย่างเสียป้อานมากกว่า เสียป้อานหน้าตาดี เขาเหมือนคนจริง ๆ ไม่ว่าจะเป็นรูปร่างหรือนิสัย ขณะที่ สาวจื่อเชียวรูปร่างมเกินจริงไปสักหน่อย ข้ายังมีนิสัยลึกลับยากจะคาดเดาราวกับ วิญญาณที่ล่องลอยอยู่ในปรโลก เมื่อกินข้าวต้มไปได้หลายคำ ข้ากล่าวขอบคุณ เสียป้อาน และก่อนจะเดินออกไปข้างนอก เสียป้อานก็ยื่นกระเจกมาให้ข้าบานหนึ่ง “นี่คือกระเจกสะท้อนอดีตชาติ ด้านหน้าเอาไว้ส่องดูร่างตอนยังมีชีวิตอยู่ ส่วน ด้านหลังเอาไว้ส่องดูร่างผีหลังจากตายแล้ว เจ้าพกติดตัวไว้ เผื่อมีเหตุต้องใช้มัน”

“ใช้ทำไมหรือ”

“ดูท่าแล้วเจ้าเป็นคนทีหลงใหลกับบุคลิกภายนอกได้ง่าย แล้วก็ไม่ค่อย หันคน ถ้าไปเจอผีแปลกหน้า เจ้าก็ใช้กระเจกบานนี้ส่องดูได้ มิเช่นนั้นถ้าถูกผี ตนไหนหลอกไปกิน เกรงว่าได้เท่าเนี้ยจึงจะไม่ปล่อยพวกข้าทั้งสามไว้”

“หลงใหลกับบุคลิกภายนอกได้ง่าย?” ข้าทำตาขวางใส่เขา “ท่าน หมายความว่า ทำไม่ข้าถึงไม่เห็นลึนยาวของท่านเร็วกว่านี้สักหน่อยหรือ”

เสียป้อานหันกลับมาจ้องข้าครู่หนึ่งแล้วเช็ดคางขึ้นชี้ไปทางนอกหน้าต่าง

“ชายข้างนอกนั้น อย่าบอกข้านะว่าเพิ่งรู้จักเขาได้ไม่กี่วัน เจ้าก็ถูกอกถูกใจคุณสมบัติที่อยู่ภายในของเขาแล้ว”

ข้าย่นคิระชะออกไปนอกหน้าต่าง มองเห็นสาวจื่อเซียวยืนอยู่ข้างล่าง เชี่ยวป้ออันพูดต่อ “ถึงแม้ว่าร่างผิของเขาจะไม่น่ากลัวเท่าผิคนอื่นที่เป็นผีประเภทเดียวกันก็ตาม แต่เจ้าต้องระวังนิสัยของเขาให้มาก ในปรโลกนี้คงมีตัวเขาเองเท่านั้นที่มองเห็นตัวเองอย่างทะลุปรุโปร่ง”

ฟ้าเริ่มสว่างแล้ว บนถนนคืนวิญญานมีผีเพียงไม่กี่ตนลอยไปมา กระดาษขาวจากโรงฝึกเงินกระดาษปลิวว่อนเต็มถนนราวหิมะตก ข้าวิ่งลงจากหอยังเมฆาโบกมือให้คุณชายฮวาและทักทายเขา “คุณชายฮวา ทำไมมาแต่เช้า”

ฮวาจื่อเซียวตอบ “ข้าส่งเสียงดังจนเจ้าตื่นหรือเปล่า”

“ท่านไม่ได้ส่งเสียงแม้แต่หน่อย ข้าจะตื่นขึ้นมาเพราะท่านได้อย่างไร ข้าต่างหากที่หลับไม่สนิททั้งคืน...” ข้าหาอยู่หลายครั้ง “ไปกันเถอะ เรื่องของแม่นางผู้นั้นสำคัญกว่า”

“จิตใจงามแท้ ถ้าเช่นนั้น เราไปกันเถอะ” เขากล่าวพลางยิ้มน้อยๆ ให้ข้า

เมื่อเดินไปบนถนนคืนวิญญานกับเขา ข้าพบว่าถนนสายนี้เหมือนกับถนนหลายสายบนโลกมนุษย์ เมื่อเดินไปก็รู้สึกคุ้นเคยเหมือนเคยเดินผ่านมาแล้วเป็นร้อยเป็นพันครั้ง เพียงแต่ไม่มีครั้งไหนที่จดจำได้เลย เราเดินมาถึงริมแม่น้ำลือมอดิตอีกครั้งหนึ่ง แต่ผีสาวท่มหนึ่งคนตนนั้นไม่อยู่แล้ว เราทั้งสองเดินทางนางอยู่แถวริมแม่น้ำอยู่นาน แต่ก็ไม่พบร่องรอยของนาง จึงตัดสินใจกลับเข้าเมืองไปถามทหารผีว่านางได้เข้าเมืองมาแล้วหรือไม่ แต่เมื่อเดินไปตามทางริมแม่น้ำกลับเข้าเมืองได้ระยะหนึ่ง เราก็เห็นสาวงามหน้าตาคุ้นเคยผู้หนึ่งบนถนนสู่โลกที่อยู่ฝั่งตรงข้าม ข้างหน้าของหญิงสาวผู้นั้นมีหม้อเหล็กใบใหญ่วางอยู่ใบหนึ่ง นางเพิ่งจะเติมพินในกองไฟที่อยู่ใต้หม้อ แล้วลุกขึ้นยืนปาดเหงื่อบนหน้าผาก ข้าชี้ไปที่นางพลางกล่าว “คุณชายฮวา ท่านดูแม่นางคนนั้นสิ”

“เจ้ารู้จักนางหรือ”

“ท่านไม่รู้สิว่าหน้าตาของนางคุ้นๆ หรือ”

“ข้าไม่เคยเห็น”

“...นางคือผีห่มหนังคนที่สามมีชื่อ ข้าคงดูไม่ผิด”

ฮวาจื่อเซียวจ้องนางอยู่พักหนึ่ง ในที่สุดก็พยักหน้าสองสามครั้ง “ดูเหมือนว่าจะเป็นนาง”

ที่จริงหญิงสาวผู้นี้สวยและอายุน้อย ชายใดได้เห็นย่อมติดตราตรึงใจ ข้าเคยคิดว่าในสายตาของคณงามแห่งเมืองโยวตู ต่อให้คณงามปานใดก็เป็นเพียงแค่สิ่งสวยงามล้ำค่าอันหาประโยชน์มิได้ แต่คิดไม่ถึงเลยว่าฮวาจื่อเซียวจะลืมนางคนนั้นไปเสียเฉยๆ ข้าถาม “นางก็ตายแล้วหรือ”

ฮวาจื่อเซียวมองผีสาวตนนั้นนิ่งๆ อยู่ครู่หนึ่ง แล้วจู่ๆ ก็ถอนหายใจ “ใช่ แต่อาจจะต่างจากที่เจ้าคิดไว้สักหน่อย”

ข้ากำลังจะถามถึงสาเหตุ หญิงสาวผู้นั้นก็เห็นพวกเราเข้าพอดี นางโบกมือให้เราจากฝั่งตรงข้าม แล้วตะโกนพูดกับเราอยู่หลายประโยค แต่เสียงคลื่นในแม่น้ำดังมาก ทำให้เราไม่ได้ยินว่านางพูดอะไร นางจึงชี้ห่มอเล็กที่อยู่ตรงหน้านาง ทำท่าทางเพื่อสื่อความว่าไปไหนไม่ได้ ต้องให้เราพาเข้าไปหา เราจึงนั่งเรือข้ามไปหานาง ผู้หญิงคนนั้นรีบเดินเข้ามาหาเราแล้วเอ่ย “คุณชาย แม่นาง เมื่อวานข้าเสียมารยาทมาก ต้องขออภัยพวกท่านด้วย”

ข้ามองฮวาจื่อเซียวด้วยความงุนงง เขาโบกมือน้อยๆ “แม่นางไม่ต้องคิดมาก” “เรื่องราวเป็นอย่างไกันเน...”

“อ้อ ข้าลืมนบอกว่า ข้าห่มหนังของนางสาวเลวนั้นอยู่” หญิงสาวดึงหนังบนใบหน้าตัวเองสองสามทีแล้วพูดต่อ “เมื่อคืนตอนกลางดึก ข้ากลับไปที่บ้านเอาเสื้อผ้าชุดใหม่นี่มาสวม เป็นอย่างไรบ้าง เหมาะกับข้าหรือไม่”

นางจับกระโปรงสีชมพูอ่อนที่สวมอยู่แล้วหมุนตัวรอบหนึ่ง เมื่อมองใกล้ๆ ข้าจึงเห็นว่าหน้าตานางดูไม่เป็นธรรมชาติเอาเสียเลย เหมือนกับจิตรกรผีที่ข้าเจอเมื่อตอนสารทจีน เพียงแต่หนังที่นางห่มไว้เป็นหนังคนที่เพิ่งตาย ผิวหนังยังไม่ตายทั้งหมด จึงมีเพียงส่วนใบหน้าเท่านั้นที่ดูไม่เป็นธรรมชาติ ไม่เหมือนว่านางกำลังห่มหนังของศพแม่แต่น้อย ฮวาจื่อเซียวพูดว่า “แม่นางสบายใจก็ดีแล้ว แต่ที่เจ้าต้มเนื้อของพวกเขาอยู่เน่ คิดจะกินเนื้อพวกเขาหรือ”

“มิได้ ศพของนางสาวเลวนั้นที่ถูกถลกหนังแล้ว ข้าทิ้งลงในแม่น้ำในเหอ ในหม้อนี้มีแต่เนื้อของนายท่านสามีของข้า น้ำที่ใช้ต้มนี้ก็เป็นน้ำในแม่น้ำในเหอ”

สาวจื่อเซียวถอนใจเบาๆ “การโยนคนลงในแม่น้ำในเหอโดยไม่ได้รับอนุญาต จากจักรพรรดิแห่งเพิงตูเสียก่อน จักต้องโทษตกนรกขุมอเวจี ในกรณีของเจ้า อาจได้รับการลดโทษ ยังพอมีหวังจะได้ออกจากนรกขุมอเวจี แต่เจ้าจะไม่ได้ไปผูกไปเกิดแน่นอน ที่เจ้าทำไปคิดดีแล้วหรือ”

“ข้าไม่สนใจ” ศีรษะหนึ่งคนตานั้นยิ้มพราย “ขอแค่ให้มีโอกาสออกมา ข้าจะห่มห่มคนใช้ชีวิตไปวันๆ ก็ไม่เลวร้ายอะไร ต่อไปข้าอยากจะทำลายร่างเป็นอะไรก็ได้ตามใจชอบ อยากจะให้ผู้ชายคนไหนรักข้าก็ไม่มีปัญหา สามีของใครก็เป็นสามีของข้าได้ ต่อให้เป็นฮ่องเต้ก็เถอะ”

“แต่เมื่อใดที่พวกเขาเห็นร่างที่แท้จริงภายใต้หนังคนที่ห่อหุ้มเจ้าอยู่ อย่าว่าแต่รักเลย เกรงว่าพวกเขาจะตกใจกลัวจนล้มป่วย ถ้าเป็นเช่นนั้นเจ้าก็ไม่สนใจหรือ”

“แล้วอย่างไรเล่า ขนาดตอนที่ข้าไม่ได้เป็นผีห่มห่มคน ก็ยังไม่มีใครจริงใจกับข้า แม้แต่สามีที่ข้ารักมานานปี ก็ไม่ต่างกัน...” นางเดินกลับไปห่ม้อเหล็ก ใช้ทัพพีอันใหญ่คนเนื้อในหม้อ ทำให้เส้นผมสีดำเข้มกับแขนขาที่ถูกสับเป็นหลายท่อน ลอยขึ้นมา

ไม่ว่าในโลกใบนี้มีตำนานรักของชายหญิงผู้เปรียบพร้อมก็คู่ที่เริ่มต้นอย่างสวยงาม ทว่ากลับจบลงอย่างสยดสยอง

ข้าหันกลับไปมองนางขณะที่นั่งเรือลำเดิมข้ามฟากกลับมา เมื่อเห็นรอยยิ้มอันน่าหวาดกลัวประทับบนใบหน้าหนึ่งคนของนาง ข้าก็รู้สึกอึดอัด

เดิมทีสาวจื่อเซียวจะไปส่งข้าถึงเมืองโยวตู แต่เรือยังไม่ทันจะถึงฝั่งตรงข้าม ฝนก็เริ่มตกเสียแล้ว สาวจื่อเซียวเอาผ้าสีเขียวห่มจากหัวเรือมาคลุมบนศีรษะของเรทั้งสอง มองไปที่ด้านประตูผีฟางกล่าว “ถ้ารู้ว่าฝนจะตก ข้าเรียกรถม้าออกมาดีกว่า ตอนนี้อร่อยส่วนใหญ่ก็คงมีคนเรียกใช้ไปหมดแล้ว ถ้าจะเดินกลับไปที่คองนานเกิน... แม่นางตงฟาง ถ้าเช่นนั้นเจ้าไปนั่งพักที่บ้านข้าสักครู่ไหม”

“บ้านของคุณชายอยู่ที่ใด”

ที่จริงแล้วระยะห่างระหว่างเราสองคนไม่ได้ใกล้กัน แต่เมื่อเราทั้งคู่อยู่ได้

ผ้าคลุมผืนเดียวกัน จึงทำให้พื้นที่เล็กลงมาก พอเรือโคลงครั้งหนึ่ง ข้าก็เสียหลัก ล้มไปอยู่ในอ้อมอกของเขาครั้งหนึ่ง ฮวาจ้อเซียวยู่ในชุดยาวสีแดงสดเช่นเคย เมื่อมีผ้าสีเขียวหยกปักลายใบไม้สีเขียวแซมคลุมอยู่บนผมของเขา กลับไม่ทำให้ดูน่าเกลียดเลยแม้แต่น้อย แต่ยิ่งขับดันให้ใบหน้าของเขางามเด่นขึ้นอีก เขาตอบ “ถ้าแล่นเรืออยู่บนแม่น้ำลือมอติต ข้ามไปจากตรงนี้จะใกล้กว่า”

“อ้อ”

ฮวาจ้อเซียวไม่ได้พูดอะไรต่อ เพียงแค่มองลงมาแล้วยิ้มให้ข้าเล็กน้อย จากนั้นก็มองไปยังปลายแม่น้ำลือมอติต ฝนยิ่งตกหนักขึ้นเรื่อย ๆ แต่ผู้ชายร่าง ปึกป็นที่นั่งอยู่ตรงข้ามเรากลับไม่รู้สึกรู้สาอะไร เอาแต่มองไปยังด่านประตูผีซึ่ง อยู่ฝั่งตรงข้าม ไม่แม้แต่จะเช็ดน้ำฝนที่เปียกหน้าตัวเองสักครั้ง ข้ายื่นผ้าอีกผืนหนึ่ง ให้เขา “ท่านผู้กล้าท่านนี้ ตรงนี้มีผ้าอีกผืนหนึ่ง จะเอาไปกันฝนสักหน่อยไหม”

เมื่อได้ยินข้าถาม ชายผู้นั้นก็หันมาสายหน้า “ไม่ต้อง นี่ก็จะถึงแล้ว ข้า จะข้ามไปทันที”

ฮวาจ้อเซียวถาม “ข้าไม่ค่อยเห็นผีที่เพิ่งตายอยากรีบผ่านด่านประตูผีไป ขอถามสาเหตุของท่านสักหน่อยได้หรือไม่”

ชายผู้นั้นเกาศีรษะ ท่ามกลางฝนที่เทกระหน่ำจนลืมนตาไม่ค่อยขึ้น เขาตอบ “ข้าจะรีบเข้าไปตามหานายของข้า”

“ชื่อสัตย์ภักดีถึงเพียงนี้ ช่างหายากนัก”

ชายผู้นั้นมีท่าทางหวาดผวายุ่ครู่หนึ่ง แล้วจู่ ๆ ก็กุมศีรษะร้องไห้ “ไม่ ข้า ไม่ได้ชื่อสัตย์ภักดี แต่ข้าทำให้นายหญิงตาย นายข้าวางแผนจะแต่งงานใหม่กับซู่รัก เขาจึงวางยาข้ากับนายหญิง ข้าต้องทำเรื่องผิดศีลธรรมต่อนายหญิง ทำให้นางต้อง ถูกจับแช่น้ำในกรงหวายขังหมุ ข้าทำให้นางต้องตาย!”

ข้ากับฮวาจ้อเซียวมองหน้ากัน แล้วหันกลับไปมองผีท่มหนึ่งคนที่กำลังต้มน้ำแกงเนื้อคนอยู่ไกล ๆ โดยมีได้นัดหมาย ข้าถามกลับ “ในเมื่อเจ้ารู้ว่าผิด เหตุใด ยังทำแบบนั้นกับนายหญิง...”

“ท่านก็ลองถามคุณชายข้าง ๆ ท่านดูสิว่า เมื่อถูกวางยา แล้วต้องอยู่ในห้อง ส่องต่อส่องกับหญิงสาวที่รัก ฝ่ายหญิงเองก็ไม่ได้ขัดขืนอะไร แล้วผู้ชายที่ไหน

จะทนได้เล่า”

ข้างนั้นไปครู่หนึ่ง “หญิงสาวที่รัก?”

“ใช่ นางเป็นนายหญิงของข้า ข้าแอบชอบนางตั้งแต่เด็ก นางเป็นผู้หญิงที่ซื่อสัตย์และมีจิตใจงดงามที่สุดในใต้หล้า แต่โชคร้ายที่ไปเจอเคนมมนุษย์เจ้าชู้คนนั้น ข้า...เดิมทีข้าวางแผนไว้ว่าจะพานางหนีไปด้วยกันหลังจากเกิดเรื่อง แต่...” พอพูดถึงตรงนี้ ชายผู้นั้นก็ร้องไห้ “ตอนมีชีวิตอยู่ ข้าเองที่ไม่เอาไหน ฐานะต่ำต้อย ไม่คู่ควรกับนาง แต่ตอนนี้เราทั้งคู่ต่างก็ตายแล้ว ข้าจะต้องหานางให้พบเพื่อบอกความในใจกับนาง...”

หลังจากที่เงียบไปนาน ฮวจื่อเซียวก็กล่าว “แล้วหากว่านางตายแล้ว รูปร่างหน้าตาและจิตใจไม่เหมือนก่อน เจ้ายังอยากอยู่ร่วมกับนางหรือไม่”

เรือเข้าเทียบฝั่งพอดี ชายผู้นั้นกระโดดขึ้นฝั่งแล้วหันกลับมาพูดกับเรา “ไม่ว่านางจะเปลี่ยนไปอย่างไร ข้าก็ไม่ถือสา หากว่าครั้งนี้ข้าต้องตายอีกครั้ง ข้าก็จะพานางข้ามสะพานไฉ่เหอไปด้วยกันและไปเกิดพร้อมกัน ชาตินี้ ข้าจะแต่งงานกับนาง”

เขาวิ่งไปทางด่านประตูผีที่มีหมอกควันปกคลุมอยู่ โดยไม่แม้แต่จะเช็ดน้ำฝนที่เปียกบนใบหน้า ตรงหน้าประตูผีมีเสียงดังคึกคักอยู่ตลอดเวลา มีผีที่เพิ่งตายเบียดเสียดเต็มไปหมด เหล่าผู้พิพากษากับผีจับวิญญาณกำลังจัดระเบียบกองอยู่ ตรงนั้นมีสายฝนชุ่มฉ่ำ หมอกควันหนาทึบ เหล่าวิญญาณและผีที่เพิ่งตายต่างมีรูปร่างหน้าตาธรรมดามากเกินไป เราไม่มีทางรู้เลยว่า พวกเขาเคยประสบพบเจออะไรมาบ้างเมื่อครั้งยังมีชีวิตอยู่

เรื่องราวของผีสาวหมั้นคนตอนนี้ทำให้ข้าใจลอย เมื่อคนเรือเริ่มพายเรือออกไป ข้าไม่ทันระวังทำให้กระจกส่องอดีตชาติหล่นออกมาจากกระเป๋ ข้าเก็บกระจกขึ้นมา ด้านที่หงายอยู่เป็นด้านหลังของกระจกซึ่งเอาไว้ส่องร่างผีพอดี ภาพที่กระจกสะท้อนให้เห็นคือร่างปัจจุบันของฮวจื่อเซียว ข้าสังเกตว่าเขาไม่ทันเห็น จึงแอบพลิกกระจกกลับมาอีกด้านหนึ่ง ใช้ด้านหน้าของกระจกส่องเขา เมื่อเห็นเงาในกระจก ข้าแทบไม่อยากเชื่อสายตาว่านี่คือคนคนเดียวกัน...ใบหน้านั้นคงเหมือนเดิมแต่ร่างที่ปรากฏในกระจกนั้นเป็นเซียนตนหนึ่ง ผมพลั่วสลายดั่งเมฆหมอก สวมชุด

ยาวามสง่า รวากับว่าวันเวลาที่ล่วงเลยไม่อาจทิ้งร่องรอยใดไว้บนตัวเขาได้เลย ไม่น่าเชื่อเลยว่า เขียนผู้หลุดพ้นจากภพภูมิมนุษย์จะกลายเป็นภูตผีไปได้...จะต้องอยู่ในปรโลกลานานเพียงใดหรือ คนคนหนึ่งจึงจะเปลี่ยนแปลงไปได้มากมายเช่นนี้ ข้าหม่ออยู่ครู่หนึ่ง จึงเก็บกระຈกไว้ในกระเป๋าสี้อตรงหน้าอก “คู่ที่เราเจอเมื่อครู่นี้ช่างน่าเสียดายนัก...”

ได้ยินคำพูดนี้ ฮวาจ้อเซียวก็ก้มลงมองข้าอีกครั้ง นัยน์ตามีประกายยิ้มอบอุ่น “ที่จริงเรื่องอย่างนี้มีให้เห็นมากมายในปรโลก เจอบ่อยเข้าก็ค่อยๆกลายเป็นเรื่องธรรมดา ที่แท้ความรักก็เป็นเช่นนี้ เมื่อใดที่รักถลาลึก ความตายก็ไม่อาจแปรเปลี่ยน”

เรือเข้าเทียบฝั่งบริเวณต้นแม่น้ำลือมอดิตที่บ้านของฮวาจ้อเซียว หน้าบ้านของเขาเป็นป่าไผ่ ขณะนั้นฝนตกลมพัดแรง เสียงฝีคว่ำครวญหวนให้แว่วมา เสียงใบไผ่เสียดสีกันดังเป็นระยะ เมื่อเดินทะลุป่าไผ่ไปก็จะได้เห็นเรือนสีแดงสดหลายหลังอยู่ภายในรั้วเดียวกัน บนป้ายชื่อบ้านเขียนว่า ‘จวนดอกไม้’ เมื่อเข้าไปข้างใน ฮวาจ้อเซียวสั่งให้สาวใช้หยิบผ้ามาเช็ดน้ำฝนบนตัวข้า จากนั้นก็เข้าไปเปลี่ยนเสื้อผ้าในบ้าน บ้านของเขาช่างสมกับเป็นบ้านของปัญญาชน ในห้องรับแขกมีอักษรศิลป์พู่กันจีนเต็มห้อง และยังมีภาพวาดทิวทัศน์ ภาพดอกไม้และนก และภาพวาดสตรีแขวนอยู่เต็มผนัง ฝีมือการวาดงดงามทุกภาพจนข้าตกตะลึง ทว่าภาพวาดสตรีแต่ละภาพแม้จะมีอิริยาบถและอารมณ์แตกต่างกันไป แต่ใบหน้านั้นกลับเป็นใบหน้าที่เดียวกัน นั่นก็คือใบหน้าของภรรยาผู้ล่วงลับของฮวาจ้อเซียวที่ข้าเคยเห็น ข้ายืนอยู่พักหนึ่ง เขาก็เปลี่ยนชุดสีม่วงอ่อนเดินออกมา เมื่อเห็นข้ากำลังดูภาพเหล่านั้น เขาก็กล่าว “ฝีมือวาดภาพของข้าอ่อนด้อยนัก แม่นางโปรดอย่าได้นึกขึ้น”

“อ่อนด้อยที่ไหนกัน คุณชายฮวาเป็นผู้มีฝีมือวาดภาพดีที่สดุเท่าที่ข้าเคยพบมา ภาพเหล่านั้นล้วนเป็นภาพภรรยาของท่านหรือ”

“อืม”

“จำได้ว่าครั้งแรกที่พบท่าน ท่านบอกว่าท่านกับนางอยู่คนละภพภูมิ ตอนนั้นข้าคิดว่าท่านเป็นคน จึงเข้าใจว่าภรรยาของท่านอาจจะสิ้นลมไปแล้ว...ถ้าคาดเดาจากรูปการณ์ตอนนี้ นางคงยังมีชีวิตอยู่ ใช่หรือไม่”

“คงเป็นเช่นนั้นกระมัง”

“ท่านไม่ทราบหรือ”

เขาไม่ตอบทันที แต่หันมามองข้า ขณะนั้นเอง ข้าได้ยินเสียงฝนตกเปาะเปาะจากนอกหน้าต่าง ไบ่ไผ่ปลิวไหว แต่ข้ากลับไม่ได้เห็นภาพทิวไผ่ดังตามเช่นในภาพวาด เห็นเพียงแต่ดวงตาคู้งามราวถูกเนรมิตด้วยน้ำหมึกของเขา ดวงตาคู่นั้นงามก็จริง หวากลับแลดูลึกกลับเย็นชา แม้เวลายืมนัยน์ตาดำยังดูเศร้าหมอง เพียงชั่วครู่เท่านั้น ข้าก็ไม่อาจมองเขาตรงๆ ต่อไปได้ จึงต้องก้มหน้านิ่งเพราะรู้สึกเศร้าโดยไม่มีสาเหตุที่จริงแล้วการได้รับความรักลึกซึ้งจากใครคนหนึ่งถือเป็นเรื่องน่ายินดียิ่งนัก แต่ข้ากลับรู้สึกว่ หากได้เป็นหญิงในดวงใจของสาวจื่อเซียว คงจะเจ็บปวดอยู่ไม่น้อย ส่วนสาเหตุที่แน่ชัดนั้น ข้ามิทราบเช่นกัน

“ถ้าไปตรวจสอบอย่างจริงจัง ข้าสามารถตรวจสอบได้ว่านางอยู่ที่ไหน แต่ข้ารู้ดีว่าหากนางยังมีชีวิตอยู่ ก็คงเปลี่ยนไปเป็นคนละคนแล้ว” สาวจื่อเซียวเงยหน้ามองหญิงงามในภาพ “วาดภาพเสียมากมาย เพียงเพราะไม่อาจควบคุมอารมณ์ตัวเองที่จริงควรเลิกวาดเสียนานแล้ว”

ข้ายิ้พลางเอ่ย “ข้าเข้าใจ ข้าก็เคยหลงใหลคนผู้หนึ่งมากเช่นกัน”

สาวจื่อเซียวยิ้มตอบ แต่กลับไม่พูดอะไรต่อ ไม่รู้ว่าเขาไม่สนใจเรื่องที่ข้าพูดถึงหรือว่าเข้าใจคนหัวอกเดียวกันกันแน่ แต่ที่แน่ๆ คือ ข้าค่อนข้างทำตัวไม่ถูก กระทั่งเวลาล่วงเลยมาถึงตอนเย็น ฝนซาลงบ้างแล้ว เขาก็gangsเริ่มเดินมาส่งข้าถึงนอกป่าไผ่ ข้าเงยหน้ามองท้องฟ้า “คุณชายชาวสงแค้นนี้ก็พอ”

“จะให้หญิงสาวกลับบ้านคนเดียวหลังจากฟ้ามืดแล้วได้อย่างไร ข้าไปส่งเจ้าเอง”

“ไม่ต้องจริงๆ ข้ากลับเองได้”

“ไปกันเถอะ”

ไม่บ่อยนักที่เขาจะมีทำที่ยืนกรานเช่นนี้ แต่ข้ากลับรู้สึกว่ารบกวนเขาหลายครั้งเกินไปออกจะเสียมารยาทอยู่ “หากท่านไปส่ง...เกรงว่าจะไม่ดีนัก”

“เหตุใดจึงกล่าวเช่นนั้น”

“คุณชายก็ทราบแล้วว่าที่บ้านข้ามีสามสามคนอยู่ด้วย หากพวกเขารู้ว่าข้ามา

ที่บ้านท่าน...ก็คงไม่คืนัก”

ฮวาจ้อเซียวนิ่งไปครู่หนึ่ง “ขอภัยที่เสียมารยาท ข้าไม่ได้คิดถึงเรื่องนี้เลย เช่นนั้นข้าไปส่งเจ้าที่ริมแม่น้ำก็แล้วกัน”

เขาส่งข้าถึงชายป่าไผ่ตรงริมแม่น้ำลี้มอดิตแล้วส่งรมให้ข้า ข้ารับรมจากเขา แต่ไม่ทันระวังไปถูกนิ้วมือของเขา ข้ารีบหุดมือกลับมาจับที่ด้ามรม เหยหน้ามองเขา แวบหนึ่ง ภายใตร่มเงาของร่มกระดาดไข หมอกและฝนที่โปรยปราย นัยน์ตา ภายใตเงาขนตาดำกว่าปกติและยิ่งดูลึกกลับ แม้แต่เสียงของเขายังอบอุ่นกว่าปกติ มาก “แม่นางตงฟาง โปรดเดินทางอย่างระมัดระวัง”

ทั้งๆที่เขาไม่ได้ทำอะไร เพียงแค่พูดกำชับประโยคเดียวว่า ‘โปรดเดินทางอย่างระมัดระวัง’ ก็ทำให้ข้าคิดเลอะเทอะตลอดทั้งคืนหลังจากกลับถึงบ้าน สามมี ทั้งสามคนล้วนกลับไปเตรียมงานที่ท่านพ่อเรียกวางานแต่ง คืนนี้ไม่มีใครอยู่บ้าน ในบ้านจึงเงียบจนน่ากลัว ทั้งๆที่ใกล้จะถึงวันมงคลแล้วแท้ๆ แต่ไม่รู้เพราะเหตุใด ในยามที่ข้าหลับตานั่น จู่ๆก็คิดถึงคำพูดประโยคหนึ่งที่ฮวาจ้อเซียวพูดตอนกลางวันที่แท้ความรักก็เป็นเช่นนี้ เมื่อใดที่รักถลาลึก ความตายก็ไม่อาจแปรเปลี่ยน

จากนั้นข้าก็เหมือนกับถูกคุณไสย กระโดดลงจากเตียงมาแต่งตัว หยิบรม กระดาดไขติดตัวออกจากห้องเหมะมา

“คุณชายฮวากำลังแต่งตัว แม่นางตงฟางโปรดรอตงนี่สักครู่”

ได้ยินคำพูดของเด็กรับใช้ อาการუნงของข้าพลันหายไปทันที ไม่แน่ใจว่า หลังจากตายแล้วสมองจึงเสียไปด้วยหรือไม่ ข้ายังถูกรูปโฉมงดงามของฮวาจ้อเซียว ดึงดูด หญิงสาวอย่างข้าจึงต้องออกไปคืนรมถึงที่บ้านเขากลางดึก ช่างไม่เหมาะสม เอาเสียเลย หากเป็นเมื่อก่อนข้าจะไม่ทำเรื่องเช่นนี้เป็นอันขาด ต่อให้เป็นตอนที่ข้าอายุสิบสี่สิบห้า ข้าก็ไม่ทำ! แต่หากกลับไปตอนนั้นคงจะเสียมารยาท ถ้าเช่นนั้น ก็รอเขาอยู่นอกประตูบ้าน ทักทายสักคำแล้วค่อยกลับดีกว่า

ตอนได้ยินว่าฮวาจ้อเซียวกำลัง‘แต่งตัว’ ข้ารู้สึกประหลาดใจเล็กน้อย ฝึ ในปรโลกที่เป็นชายก็ไม่ใช้หญิงก็ไม่เชิงนั้นมีอยู่มาก แม้จะรู้จักเขาได้ไม่นาน แต่ข้า ก็เข้าใจมาตลอดว่าฮวาจ้อเซียวเป็นคนงามโดยกำเนิด ไม่เหมือนกับเหยียนจี้ที่ติดนิสัย

เกาหัวส่ายตัวไปมาอยู่ตลอดเวลา คิดไม่ถึงว่าตึกดินป่านี่แล้วเขายังต้องแต่งเนื้อ-แต่งตัว ซ้ำยังใช้เวลานานเพียงนี้ ข้าจินตนาการเห็นภาพสาวจื่อเซียวประดับดอกไม้บนหน้าผากอยู่หน้ากระຈัก แล้วเดินยืมเข้าไปถึงลานด้านหลังของจวนดอกไม้

ข้ามองดวงจันทร์ขาวซีดส่องแสงเย็นเยือกทั่วลานหน้าเรือนพัก กลางลานบ้านเต็มไปด้วยแมกไม้ มีดอกไม้แดงบนกิ่งเหมือนลายผ้าปัก ไม่รู้ว่าเป็นเพราะใกล้ถึงงานแต่งหรือไม่ ข้าจึงตื่นกลัวเกินกว่าเหตุ แสงจันทร์ในคำคินนี้แลดูวังเวงยิ่งนัก ลานอื่นในบริเวณบ้านเงียบสงัดราวกับช่วงเข้ามีดในป่าช้า หากไม่มีเสียงเปิดปิดประตูดังเอี้ยต้อจากลานหน้าบ้านเป็นครั้งคราว ข้าคงเข้าใจว่าหูทั้งสองข้างของตัวเองสูญเสียการได้ยินไปแล้ว ระเบียบทางเดินบริเวณลานหลังบ้านเรียงตัวซ้อนกันหลายชั้น เชื่อมระหว่างเรือนพักหลายหลัง ระหว่างที่ข้าหายว่ห้องนอนของสาวจื่อเซียวอยู่ในเรือนหลังไหน ก็เห็นวัตถุสีขาวซีดยิ่งกว่าสีของดวงจันทร์อยู่ที่ลานหน้าเรือนพักนี้ ที่แรกข้าเข้าใจว่านั่นคงเป็นเพียงรูปปั้นที่น่ากลัว แต่พอกระพริบตาแล้วมองดูอีกครั้ง ปรากฏว่ามวลวัตถุสีขาวนั้นเคลื่อนไหวได้ ขณะนั้นข้าตื่นตกใจจนไม่กล้าหายใจได้แต่ยืนอยู่กับที่มองดูวัตถุไร้เสียงที่เคลื่อนไหวได้นั้น...

วัตถุนั้นคือโครงกระดูกแห้งสีขาวของมนุษย์ มันนั่งอยู่บนพื้น ด้านหน้ามีโต๊ะไม้สี่เตี้ยวางอยู่ บนโต๊ะมีเครื่องเขียนครบชุด สีสำหรับวาดภาพหลากหลายสีสน ด้านหน้ามีชุดพู่กันแขวนกลับหัวอยู่แถวหนึ่ง ซึ่งมีทั้งขนาดเล็กและใหญ่ เรียงต่อกันเหมือนต้นไม้ในป่าทึบ โครงกระดูกนั้นหันหลังให้ข้าอยู่ มือข้างหนึ่งประคองข้อมืออีกข้าง ในมือนั้นถือพู่กันจุ่มหมึกบนที่ฝนหมึก แล้ววาดลงบนวัตถุอย่างหนึ่งที่วางอยู่บนโต๊ะ กลีบดอกไม้แดงร่วงหล่นจากกิ่งเหมือนเงินกระดาดที่ปลิวว่อนกลางอากาศบนถนนคืนวิญญูณ มันลอยวนเวียนในอากาศ ก่อนจะร่วงลงบนหนังของคณงามที่ปูอยู่บนโต๊ะ โครงกระดูกนั้นยื่นกระดูกนิ้วเรียวยาวออกมาหนีบทกลีบดอกไม้ที่ร่วงลงด้านข้าง แล้วแต่งแต้มหนึ่งส่วนใบหน้าของคณงามต่อไป บริเวณนั้นเงียบกริบ หากเคลื่อนไหวแม้เพียงเล็กน้อยก็อาจเกิดเสียงรบกวน ทำให้โครงกระดูกนั้นตกใจได้ ขณะที่มองภาพเหตุการณ์ตรงหน้า ข้าไม่กล้าแม้แต่จะยื่นมือมาปิดปาก รู้สึกเย็นเฉียบไปทั้งตัว

หลังจากที่โครงกระดูกนั้นเติมสีได้สองสามครั้ง ก็มีเสียงหนึ่งดังขึ้น “แม่นาง

ตงฟาง ข้าสั่งให้เด็กรับใช้เชิญให้เจ้ารออยู่ข้างนอกแล้ว เจ้ายังบุกรุกเข้ามาโดยไม่ได้รับอนุญาตเช่นนี้ มิเสียมารยาทไปหน่อยหรือ”

นั่นเป็นเสียงของสาวจ้อเซียว มั่นดั่งมาจากโครงกระดูกนั้น แต่กลับไม่เห็นกระดูกกรามล่างของเขาขยับแม้แต่หน่อย ข้ากำลังใคร่ครวญว่าสาวจ้อเซียวอยู่ที่ไหน ทันใดนั้นเสียงของเขาก็ดังขึ้นอีก “แต่ในเมื่อเข้ามาแล้ว ก็เชิญนั่งก่อนเถอะ”

“ฮวา...ฮวาจ้อเซียว ท่านอยู่ที่ไหน” เสียงของข้าเริ่มลั่น

“เจ้าเห็นข้าแล้วมิใช่หรือ ข้าอยู่นี่”

ในที่สุดข้าก็หาที่มาของเสียงนั้นเจอ...เสียงนั้นมาจากหลังคนบนโต๊ะ

ร่มกระดาษไขในมือร่วงตกพื้นดัง ‘ตุบ’ มือทั้งสองของข้ากดอยู่บนใบหน้า ข้าหวาดกลัวจนน้ำตาไหล

ขณะนั้นเอง โครงกระดูกตนนั้นหุบหนึ่งคนขึ้นมาจากโต๊ะ สอดแขนเข้าไปเหมือนกับสวมเสื้อผ้า ในที่สุดข้าก็รู้ร่องออกมาด้วยความกลัว สะดุดเท้าตัวเอง ขณะถอยหลังมาหลายก้าว หมุนตัวกลับแล้ววิ่งหนี

แต่วิ่งได้เพียงไม่กี่ก้าว ข้าก็อดไม่ได้ หันกลับไปมองลานบ้านนั้นวูบหนึ่ง

ภายใต้ดวงจันทร์สีขาวสุกแลดูวังเวง สาวจ้อเซียวห่มหนึ่งคนเรียบร้อยแล้ว เขามองข้าอยู่ไกลๆ ผ่านหมู่มวลบุปผา แสงจันทร์ราส่องให้เห็นโครงหน้าของเขาชัดเจน ความมดงามคมเข้มของเขาทำให้คนทั้งเมืองหลงใหล สายตาของเขายังคงลึกลับยากจะคาดเดาเช่นเดิม

การแต่งงาน

เมื่อได้รู้ความลับอันใหญ่หลวง ข้าย่อมต้องการหาผู้รับฟัง เดิมทีคิดจะเล่าให้ท่านพ่อฟัง แต่ท่านเล่นไฟกับหนุ่มๆ จนเบื่อแล้ว จึงกลับไปทำงานที่ตำหนักเหียนหลัว จึงจอกจอมก่อกวนมิไบนาน่าไว้วางใจ ส่วนไปอยู่ฉางซิงฟิงพาได้มากก็เป็นผู้แยกแยะเรื่องงานกับเรื่องส่วนตัวออกจากกันอย่างเด็ดขาดมาตลอด ข้าจึงไม่กล้าพูดอะไรกับเขามาก สุดท้ายข้าจึงไปหาทังเส้าซิงในห้องหนังสือ เขานั่งอยู่ที่โต๊ะหนังสือ กำลังพลิกม้วนหนังสือที่ทำจากแผ่นไม้ไผ่ของราชวงศ์ก่อนและจับพู่กันขึ้นเขียนคำอธิบายเป็นครั้งคราว กาน้ำชาบนโต๊ะไม่มีไอร้อนแล้ว เมื่อเห็นเขากำลังตั้งอกตั้งใจเช่นนี้ ข้าก็ย่องไปด้านหลังของเขาแล้วเรียกเขาเบาๆ “เส้าซิง”

ทังเส้าซิงตกใจจนสะดุ้ง เมื่อกระตุกจนหมึกที่ปลายพู่กันกระเด็นและกระดาดษอักษรเสี่ยวจ้วน^๑ ตัวบรรจบบนกระดาดษเปรอะเปื้อนเสียหาย ช่วงเวลาที่ทังเส้าซิงเขียนคำอธิบายจึงกลายเป็นดั่งห้วงฝันของเขา เขาหันมามองข้าด้วยความประหลาดใจ ยืนขึ้นแล้วดึงข้าเข้าไปอยู่ในอ้อมกอด “ซูหยิน ในที่สุดเจ้าก็กลับมาแล้ว!”

เขากอดข้าไว้แน่นจนข้าหายใจไม่สะดวก ข้าพูดขึ้นทั้งที่หายใจติดขัด “ข้ามีความลับเรื่องหนึ่งจะบอกกับท่าน ท่านต้องรับปากข้าว่า เรื่องนี้จะมีเพียงสวรรค์

^๑ หรืออักษรจ้วนเล็ก (小篆) เป็นรูปแบบการเขียนอักษรจีนโบราณแบบหนึ่ง เกิดขึ้นในสมัยจิ้นซีฮ่องเต้ (秦始皇) โดยปรับมาจากอักษรจ้วนใหญ่ (大篆)

ท่าน และข้าท่านนี่รู้ ห้ามบอกคนอื่นเด็ดขาด”

ทั้งเล่าซิงตอบรับด้วยสีหน้าจริงจัง “ข้ารับปากเจ้า”

“ท่านรู้จักสวโจ้วเซียวหรือไม่”

“รู้จัก เศรษฐีอันดับหนึ่งในปรโลก เจ้าหน้าจิต เจ้าของหอวิ้นเซียวที่เปิดเป็นโรงน้ำชา บ่อนพนัน และโรงเตี๊ยมทั่วเมืองโยวตู ใครๆ ก็เรียกเขาว่าจ้อเซียวคนงาม”

ไม่รู้จริงๆ ว่าทั้งเล่าซิงได้ความกล้ำจากไหน ถึงเรียกคนอื่นว่าเจ้าหน้าจิต... แต่เรื่องที่สวโจ้วเซียวทำการค้า ข้าไม่เคยได้ยินมาก่อนเลย... ข้าถอนหายใจยาวเอือกหนึ่งแล้วพูดว่า “เขาเป็นผีห่มหนังคน”

ทั้งเล่าซิงอุทานออกมาด้วยความตกใจ “อะไรนะ”

“ใช่แล้ว คนงามอันดับหนึ่งแห่งเมืองโยวตูเป็นผีห่มหนังคน ช่างน่ากลัวนักใช่หรือไม่”

เขายังตกใจไม่หาย ส่วนข้าก็เล่าเรื่องที่ได้พบเห็นที่จวนดอกไม้ให้เขาฟังอย่างละเอียดจนจบหนึ่งรอบ ทั้งเล่าซิงตกใจกลัวจนหน้าซีด แล้วกอดข้าไว้ในอ้อมอกอีกครั้ง “ข้าไม่ได้ทำร้ายเจ้าใช่ไหม เจ้าบาดเจ็บตรงไหนหรือไม่”

“ไม่เลย ข้าวิ่งหนีมาได้”

เขาหลับตาพลงลูบหลังข้าหลายครั้ง “ถือว่าเป็นเคราะห์ดีในเคราะห์ร้ายคราวหน้าไม่ว่าจะไปไหน เจ้าต้องบอกข้า ข้าปกป้องสุหยินของข้าได้”

“เล่าซิง นี่ไม่ใช่เรื่องเล็กๆ ท่านก็รู้มิใช่หรือว่า ผีห่มหนังคนนั้นเป็นผีที่น่ากลัวที่สุด หากเรื่องนี้แพร่พรายออกไป และสวโจ้วเซียวรู้ว่าข้าเป็นคนพูด เราสองคนจะต้อง...” ข้าใช้นิ้วทำท่าปาดคอ เหนือออกเต็มศีรษะ

เขากลืนน้ำลายเอือกหนึ่งพลงผงกหัวรับหนักๆ “แปลกจริง ข้าก็เป็นอ่องในปรโลกมาได้หนึ่งปีแล้ว แต่ไม่เคยได้ยินเรื่องพรรคนี้มาก่อนเลย สุหยินช่างมีสายตาแหลมคมนัก”

พิธีแต่งงานกำหนดให้จัดขึ้นในอีกสองวันข้างหน้า ท่านพ่อจ้างคนมาตัดชุดแต่งงาน ช่วยกันจดรายชื่อแขกพิเศษชุดแรกกับสามีทั้งสามจนเสร็จสิ้น แล้วส่งบัตรเชิญ

ออกไป พอตบท้ายท่านพ่อก็คันไม้คันมืออยากเล่นไฟจึงกลับไป ส่วนข้า สามี่ ทั้งสาม สาวใช้ และบ่าวชายกลุ่มหนึ่งยังคงเตรียมบัตรเชิญอยู่ในห้องรับแขกต่อ เชื้อปี่อันยังเรียกเฮยอู่ฉางมาช่วยงานด้วย ทั้งเส้าชิงจูจะกระตือรือร้นที่สุด พอเขา เขียนตัวอักษรเสร็จสองสามตัวก็วิ่งมาอดข้าครั้งหนึ่ง เชื้อปี่อันผู้พิถีพิถันทำงาน รวดเร็ว เขาจัดการรายชื่อแขกชุดที่สองเสร็จภายในเวลาไม่นาน เฮยอู่ฉางซึ่งดูแล้ว เป็นคนหนักแน่นและมีความสามารถ แต่ขณะที่ทำงาน สองตาของเขากลับมอง เหยียนจีตลอดเวลา เหยียนจีดูจะไม่เอาใจใส่กับงานมากที่สุด เขานั่งเอียงตัวพิง กับเก้าอี้ที่อยู่ตรงข้ามข้า เลิกขมวดขี้เส้นมองข้าเป็นครั้งคราว แล้วก็เขยิบมือมาเกี่ยว คางข้า “หน้าตาไม่เลวเลยทีเดียว เสียขายที่เจ้าเป็นหญิง”

มุมปากของข้ากระตุกเล็กน้อย “ต้องขอร้องท่านจริงๆ หากท่านจะยกเลิก การแต่งงานเสียตอนนี้ก็ยังไม่ทัน”

“สุภาพบุรุษเช่นข้ากล่าวแล้วไม่คืนคำ เจ้าวางใจเถอะ ข้าต้องแต่งงานกับเจ้า แน่หนอน” พอพูดจบเหยียนจีก็กัดด้ามพู่กันเบาๆ ยิ้มให้ข้าอย่างมีเลศนัย

ไม่ใช่ข้าไม่เคยพูดเรื่องจิ้งจอกตนนี้กับท่านพ่อ ข้าเล่าให้ท่านฟังว่า คุณชาย เหยียนเป็นตัวนัชู้ ข้ายังเป็นตัวนัชู้ประเภทกูไม่กลับ เหตุใดต้องให้ข้าแต่งงาน กับเขา ท่านพ่อตอบกลับมาว่า เหยียนจีเป็นจิ้งจอกเก๋าทรงที่อายุใกล้เคียงกับข้า มากที่สุดตนหนึ่ง และยังเป็นจิ้งจอกตนเดียวที่ยังไม่ได้แต่งงาน หากได้แต่งงาน กับเขาก็นับว่าได้เกี่ยวข้องกับภพปีศาจ ต่อให้เป็นตัวนัชู้ อย่างไรเสียเขาก็เป็นชาย เนื้อแท้ของผู้ชายย่อมชอบผู้หญิง เขาเพียงหลงผิดไป อยากรู้ก็ต้องกลับมาถูกทาง จนได้ เห็นได้ชัดว่าคำพูดของท่านพ่อเป็นความเข้าใจของคนนอก ท่านไม่รู้เลยว่า เมื่อก้าวเดินสู่เส้นทางตัวนัชู้แล้วไม่มีทางกลับตัวกลับใจได้ แต่เมื่อใคร่ครวญดู ข้าก็รู้สึกที่ท่านพ่อตัดสินใจไม่ผิด หากแต่งงานกับเหยียนจี อย่างน้อยก็รับประกัน ความปลอดภัยของข้าได้มากขึ้น อย่างไรก็ตาม อารมณ์ของคุณชายเหยียนจี นั้นแปรปรวนไม่แพ้ทั้งเส้าชิง พอเขียนตัวอักษรบนบัตรเชิญได้ไม่กี่ตัว เขาก็หนีบ ด้ามพู่กันไว้ในนิ้วมือ เงยหน้าขึ้นด้วยสีหน้าเอือมระอาแล้วกล่าว “น่าเบื่อเสียจริง มีแต่ผี”

เฮยอู่ฉางคว้าพู่กันจากมือของเขา “ข้าช่วยท่านเขียนเอง ท่านวางอุปกรณ์ไว้

ตรงนั้นเกิด”

เหยียนจี้ยิ่งเบื่อมากขึ้น เขาส่ายตัวไปมา มองพวกเราร่วงนอนอยู่ในห้อง หลังจากนั้นก็มีมหาดยุติอยู่ที่ด้านหลังของข้า ก็มหัวลงมาเป่าลมเบาๆ ที่ข้างหูข้าครั้งหนึ่ง แล้วกระซิบ “เมื่อยจ๋า...”

ข้าเอามือปิดหูตัวเอง รู้สึกร้อนที่แถมราวกับถูกลวก “คุณชายเหยียน ท่านล้อเล่นกับสตรีในที่โจ่งแจ้งเช่นนี้ ช่างไม่เหมาะสมเสียเลย”

ใบหน้านางามนั้นเข้ามาใกล้ข้าอีก ดวงตาคู้งามหริ่ง ยื่นนิ้วมาเกี่ยวคางข้า สองสามครั้ง พุดล้อเลียนข้าด้วยเสียงเล็กๆ “เมื่อยจ๋า เจ้างามเหลือเกิน”

เขาช่างน่าเอือมระอานัก ข้าหน้าซำมองเขาครู่หนึ่ง แล้วช่วยทั้งเล่าชิงชาน ชื่อแขกต่อ ทั้งเล่าชิงโบกมือไล่เหยียนจี้ เอาตัวกันอยู่ข้างหน้าข้า “ปีศาจจิ้งจอกตัวผู้ตนนี้ดูตลกได้ ฮูหยิน เจ้าต้องระวังให้มาก เจ้าปีศาจถอยไปเสีย!”

เหยียนจี้เบ้าปาก เอนตัวฟังแก้อื้ออย่างวางมาด ก่อนจะพาดขานั่งไขว่ห้าง กล่าวด้วยท่าที่เกียจคร้าน “ข้ากระหายเหลือเกิน อยากดื่มเหล้า”

“ข้าไปรินให้ท่านเอง” เสยอู่ฉางพุดพลางลุกออกไป

“เจ้าเอาไปให้ข้าที่ลานบ้านเลย เอาที่อุ่นๆ นะ แล้วก็สั่งกับแกล้มมาให้ด้วย”
“ขอรับ”

เสยอู่ฉางกับเหยียนจี้ออกไปจากห้องที่ละคน ข้ามองด้านหลังของเสยอู่ฉาง พลังถามเขี่ยบ้ออัน “เขาเป็นเช่นนี้มาตลอดเลยหรือ”

เขี่ยบ้ออันตอบ “ไม่ใช่แน่นอน เขาต้องมนตร์ของเหยียนจี้อยู่ ตอนนั้นเหยียนจี้ว่าอย่างไร เขาก็เชื่อฟังตามนั้น”

“แต่ดวงตาของเขาดูมีสติ ไม่เหม่อลอย ดูไม่เหมือนถูกสะกดจิตเท่าไร”

เขี่ยบ้ออันเงิบไปพักหนึ่ง ขมวดคิ้วเล็กน้อย “อย่างไรเสียพี่พ่อก็ไม่ใช่พวกตัวนั้วแน่นอน และยังไม่ใช่ประเภทเดียวกับเหยียนจี้...” ไม่บ่อยนักที่จะได้ยินเขาพุดจาจริงจังเช่นนี้ เขาคิดอยู่พักใหญ่ “เอาเป็นว่า ถ้าเขาเป็นตัวนั้ว ข้าเลิกคบเขาแน่นอน”

ขณะนั้นเอง ผีจับวิญญาณตนหนึ่งเงยหน้าขึ้นจากกองรายชื่อแขกแล้วถาม “ได้ทำไปอู่ฉาง ต้องใส่ชื่อของฮวาจื่อเซียวด้วยหรือไม่”

“ต้องสิ”

หัวสมองของข้าอื้ออึง ข้ากล่าว “ไม่ต้องเชิญฮวาจื่อเซียว”

เซี่ยป้ออานกล่าว “ผีที่มีหน้ามีตา มียศศักดิ์ในโลกต้องเชิญมาทุกคน ไมเช่นนั้นต่อไปถ้าพบหน้ากันจะวางตัวลำบาก”

ข้าพูดด้วยน้ำเสียงจริงจัง “หากท่านรู้ธาตุแท้ของฮวาจื่อเซียว ท่านต้องไม่อยากเชิญเขาแน่นอน”

ทั้งเส้าชิงพลันกล่าวขึ้นด้วยท่าที่ชิงชัง “ใช่ ที่จริงแล้วเขาเป็นผีประเภท...” ปากของเขาไม่มีหยุด ข้าสะดุ้งครั้งหนึ่งแล้วปิดปากเขาไว้ จ้องเขาพลางยิงฟันเสาะปากใส่ ทั้งเส้าชิงรู้ว่าพลั้งปากไป จึงพยักหน้าอย่างว่าง่าย เซี่ยป้ออานกล่าวด้วยน้ำเสียงที่ยากจะคาดเดา “ประเภทผีของฮวาจื่อเซียว?”

ข้ากับทั้งเส้าชิงเตรียมยึดอกรับเคราะห์ที่อาจเกิดขึ้นอย่างกล้าหาญ เซี่ยป้ออานกวาดตามองมาด้วยสายตาประหลาด “ฮวาจื่อเซียว ไม่ใช่ผีห่มหนังคนหรือ?”

ข้ากับทั้งเส้าชิงตกใจกลัวจนตัวแข็งเป็นหิน สาวใช้กลุ่มหนึ่งเข้ามารว่มวงสนทนาด้วย พวกนางแย่งกันพูด “คุณหนูไม่ทราบหรือว่า จื่อเซียวคนงามเป็นผีสมัยก่อนราชวงศ์ฉิน เป็นผีห่มหนังคนชุดแดงที่งามที่สุดในปรโลก”

“จะว่าไปแล้ว ผีงามในปรโลกเกือบทุกคนล้วนเป็นผีห่มหนังคน นับว่าเขาเป็นผีที่สุดในบรรดาผีห่มหนังคนเลยนะเจ้าคะ”

“ใช่เจ้าคะ ใช่เจ้าคะ คุณชายคนงามเป็นเจ้าของผีห่มหนังคน แม้แต่จักรพรรดิแห่งเพิงตูยังเรียกเขาว่า ‘ผีเหนือผี’”

ข้ากับทั้งเส้าชิงต่างวอยง ข้าเอียงศีรษะไปมาพลางพูดแทรก “เดี๋ยวก่อน ท่านไปอยู่ฉาง ท่านบอกข้าว่า ฮวาจื่อเซียวไม่น่าเกลียดน่ากลัวเหมือนผีประเภทเดียวกันมิใช่หรือ”

เซี่ยป้ออานอิงไปครู่หนึ่ง “เมื่อฮวาจื่อเซียวถอดหนังคนออก ร่างของเขาก็เป็นโครงกระดูกมิใช่หรือ”

“โครงกระดูกยังไม่น่ากลัวพออีกหรือ”

“ผีห่มหนังคนตนอื่นเมื่อถอดหนังคนออกต่างก็เป็นศพเน่าเปื่อย เมื่อเทียบระหว่างร่างเน่าเฟะกับโครงกระดูก ร่างเน่าเปื่อยไม่น่าสยดสยองกว่าหรือ”

ข้าเริ่มเข้าใจมากขึ้น แต่ก็รู้สึกงงวยมากขึ้นเช่นกัน “ถ้าเช่นนั้น พวกท่านต่างก็รู้อยู่แล้วหรือว่าฮวาจือเซียวเป็นผีห่มหนึ่งคน”

“ผีทุกคนในปรโลกรู้กันทั้งนั้น”

นี่คงเป็นสาเหตุที่ทั้งเส้าชิงไม่เคยได้ยินเรื่องนี้มาก่อน เพราะเรื่องที่รู้กันทั่วไปคงไม่มีใครบอกกัน เหล่าสาวใช้จับกลุ่มพูดคุยกันอะละวุ่นวายอยู่พักหนึ่ง ข้าได้รู้จากพวกนางว่าผีห่มหนึ่งคนเป็นนักโทษที่ถูกปล่อยตัว ผีห่มหนึ่งคนทุกคนล้วนเคยตกนรกสิบแปดขุม เกินกว่าสามในสิบส่วนเคยตกนรกขุมอเวจี เมื่อตกนรกขุมอเวจีแล้วย่อมไม่อาจไปเกิดเป็นมนุษย์ได้อีก แต่หากประพัตต์ตัวดีก็สามารถกลับออกมาใช้ชีวิตในปรโลกได้ กล่าวกันว่าฮวาจือเซียวทำผิดไว้เมื่อสมัยฉิน ถูกสวรรค์ขึ้นบัญชีดำเอาไว้ จึงไม่เพียงเป็นเซียนไม่ได้อีกตลอดกาล ข้ายังต้องตกนรกขุมอเวจีด้วย เหตุการณ์ทั้งหมดนี้เป็นเรื่องเมื่อพันปีก่อนมาแล้ว จนถึงทุกวันนี้ข้าจึงไม่อาจบำเพ็ญเพียรเพื่อกลับไปเป็นเซียนได้ และเมื่อเวลาผ่านไปนานปี เขาก็ใช้ชีวิตอยู่ในปรโลกได้อย่างสบาย ตอนนี้เรื่องที่เขาคงจะไปเกิดใหม่ได้หรือไม่บรรดาภูตผีปีศาจทั้งหลายยังคงจับตามองกันอย่างสนุกสนาน เพราะหากมีใครบุกเบิกนำทางไปได้ ผีตนอื่นที่ไม่อาจไปผุดไปเกิดย่อมมีความหวังขึ้นมาบ้าง ในปรโลกนี้ผีที่น่าสยดสยองที่สุดคงไม่พ้นผีห่มหนึ่งคน ร่างผีของพวกเขาเน่าเปื่อยช้ำกว่าร่างมนุษย์ พวกเขาต้องเฝ้ามองร่างตัวเองค่อยๆ เน่าเปื่อย เจ็บปวดตรวดร้าว ทรมาณเข้ากระดูก ความรู้สึกเช่นนี้ยากนักที่คนทั่วไปจะเข้าใจ ในเมืองโยวตูมีเพียงผีห่มหนึ่งคนฮวาจือเซียวเท่านั้นที่ร่างเน่าเปื่อยจนเหลือแต่โครงกระดูก ส่วนผีห่มหนึ่งคนตนอื่นนั้น บ้างก็ตายไม่นานพอ บ้างก็ไปเกิดใหม่ บ้างก็ทนทุกข์ทรมาณไม่ไหวจนต้องกระโดดแม่น้ำไน้เหอ ด้วยเหตุนี้เองฮวาจือเซียวจึงดูโหดเหี้ยมเคียดแค้น ทำอะไรตามอำเภอใจ และมักทำเรื่องผิดศีลธรรมมากกว่าผีทั่วไป แม้แต่บรรดาภูตผีปีศาจก็มีอาจรับได้ ชาติก่อนฮวาจือเซียวเป็นเซียน เขาห่มหนึ่งเซียนที่ไม่มัวเน่าเปื่อย จึงไม่ต้องไปถลกหนังคนเป็นบนโลกมนุษย์ แต่ลิ้นของหนึ่งเซียนนี้ขีดจางลงได้ เขาจึงต้องถอดหนังออกมาเติมสีทุกวันอย่างไม่มีทางเลือก เนื้อแท้ของเขาซ่อนความขมขื่นไว้เสียจนมีความแปลกแยกทางเห็น เมื่อข้าคิดถึงภาพเหตุการณ์ที่อยู่กับเขา พลันเกิดอาการสั่นกลัวขึ้นมาโดยไม่รู้ตัวอยู่หลายครั้ง...

หลังจากนั้นไม่นานนัก ทั้งเล่าซิงก็สั่งให้เจ้าพนักงานส่งสารส่งบัตรเชิญชุดแรกออกไป เชียป้ออันเงยหน้าขึ้นพูดหลังจากเขียนรายชื่อแขกชุดที่สองเสร็จ “ได้ทำเนี่ยจึงออกจะใจร้อนไปหน่อย เหมือนกลัวว่าพวกเราจะหนีกันไปหมด หากมีเวลาเตรียมงานอีกสักสิบวันหรือครึ่งเดือนคงจะจัดได้ดีกว่านี้”

“จะยกเลิกการแต่งงานตอนนี้ก็ยังไม่ทัน จะได้ไม่ต้องคิดแค้นกันไปอีกนาน” ข้าໂນ້มน้าว

เซียป้ออันมองรายชื่อในมือครู่หนึ่งแล้วกล่าว “งานเลี้ยงแต่งงานครั้งนี้นอกจากท่านพญามกับท่านอ่องแห่งตำหนักทั้งสิบจะมาร่วมงานแล้ว แม้แต่ภูตฮ่องเต้ประจำทิศทั้งห้า^๒ยังมาร่วมงานด้วย ท่านพ่อตาช่างมีหน้ามีตาในสังคมนัก เพียงข้อนี้ข้อเดียว ก็ทำให้ข้าตัดสินใจเป็นเชยของท่านแน่นอนแล้ว”

“ในฐานะที่ท่านขยันขันแข็งทำงานด้วยความรอบคอบตลอดช่วงหลายวันมานี้ ข้าซาบซึ้งน้ำใจนัก อนุญาตให้ท่านยกเลิกการแต่งงานหลังจากเสร็จพิธีแล้ว”

“เดิมทีข้าวางแผนว่าจะทำเช่นนี้ แต่ภรรยาบุปผางดงามหล่นลงมาจากฟ้าฟ้าเช่นนี้ ถ้ายกเลิกการแต่งงานไปเสีย ข้าคงขาดทุนไม่ใช่ใช่น้อย”

ข้าໂນ້มยิ่งไปเล็กน้อย “วิถีปฏิบัติของเจ้าพนักงาน แผนการพลิกแพลงไปตามสถานการณ์ ท่านได้ทำไปอยู่ฉงล่วนไม่เป็นสองรองใคร”

“เจ้าเลิกเรียกข้าว่าท่านได้ทำไปอยู่ฉงเถอะ” เชียป้ออันพูดพร้อมกับวางพู่กันลง ยืนขึ้นกระซิบที่ข้างหูข้าว่า “ข้าเรียกเจ้าว่าเมียจ๋ามาตั้งหลายวันแล้ว แม่นางตงฟางควรจะเรียกข้าด้วยคำที่เหมาะสมตอบเพื่อไม่ให้เสียมารยาท”

เมื่อได้ยินเช่นนั้นข้าก็พูดไม่ออก แต่เขากลับยิ้ม “ช่างเถอะ ข้าเป็นชายจะหยาบคายเสียหน่อยคงไม่เป็นไร แต่เมียจ๋าได้รับการอบรมมาดีเช่นนี้ เอาไว้ค่อย

^๒นักวิชาการด้านศาสนาเต๋าได้ระบุไว้ในหนังสือบันทึกต้นกำเนิดของมวลหมู่เซียน (元始上真众仙记) ว่า ภูตฮ่องเต้ประจำทิศทั้งห้า (五方天帝) ประกอบด้วย ภูตฮ่องเต้โช่ววี่วี่และลินซู่แห่งแดนบูรพา ปกครองภูเขาเถาจื่อ ภูตฮ่องเต้เจ้าเหวินเหอและหวังเจินเหรินแห่งแดนประจิม ปกครองภูเขาปัวจ้ง ภูตฮ่องเต้จางเหิงและหยางอวี่นแห่งแดนอุดร ปกครองภูเขาหวิฟิง ภูตฮ่องเต้ตูจื่อเหรินแห่งแดนทักษิณ ปกครองภูเขาหวิฝู ภูตฮ่องเต้โจวซีและจี้จิ่งแห่งแดนศูนย์กลาง ปกครองภูเขาเป่าตู้ นิยายเรื่องนี้กล่าวถึงภูตฮ่องเต้หยางอวี่นเพียงคนเดียว

เปลี่ยนคำเรียกข้าในห้องนอนจะเหมาะสมกว่า” เขาสะบัดกระดาษจดรายชื่อแขกในมือสองสามทีแล้วเดินออกไป

ในที่สุดวันแต่งงานก็มาถึง หอยังเมมาเล็กเกินไปที่จะจุแขกเกือบสามร้อยท่าน เราจึงย้ายสถานที่จัดงานแต่งงานไปที่ตำหนักผู้พิพากษาของท่านพ่อ พิธีแต่งงานในปรโลกต่างจากพิธีแต่งงานบนโลกมนุษย์อยู่บ้าง เช่น เจ้าบ่าวจะต้องเปิดผ้าคลุมหน้าเจ้าสาว เผยให้เห็นม่านมุกที่ประดับหน้าหมวกเจ้าสาวเสียก่อนจึงจะไหว้ฟ้าดินได้ หลังเข้าห้องหอแล้วค่อยปิดม่านมุกด้านหน้าหมวกเจ้าสาวขึ้น ทั้งเส้าชิงตือท่านพ่อตลอดทั้งเช้ากว่าท่านจะยอมให้เขาร่วมเปิดผ้าคลุมหน้าเจ้าสาว ดังนั้นเพื่อเป็นการชดเชย พอใกล้ถึงโถงพิธีแต่งงาน เขาจึงต้องเดินอยู่ท้ายสุด ต่อหลังข้าเหยียนจี และเซี่ยป้ออัน ท่านอ่องน้อยผู้งามสง่าต้องมาเดินตามหลังได้เท้าไปอยู่ฉางกับจิ้งจอกจอมก่อกวนเช่นนี้ ช่างน่าเศร้าเกินบรรยาย เซี่ยป้ออันแสดงอาการตกใจด้วยการทำเสียงเหวี่ยงจุก และกล่าวว่านี่เป็นผลกรรมที่ตอบสนองทันทีในชาตินี้ ข้ารู้ว่านี่มีแขกเหรื่อมากมาย แต่เนื่องจากมีผ้าคลุมหน้าอยู่ จึงได้แต่มองลอดใต้ผ้าคลุมตั้งแต่เข้ามาในโถงพิธี และเห็นแต่รองเท้าของคนที่มาร่วมงาน ยังโชคดีที่ท่านพ่อไม่ได้จัดพิธีที่มีขึ้นตอนจุกจิก สิ่งที่ต้องทำก่อนที่จะเปิดผ้าคลุมหน้ามีเพียงเดินไปยังด้านหน้าของโถงพิธี โดยมีเซี่ยป้ออันอยู่ด้านซ้าย เหยียนจีอยู่ด้านขวา และทั้งเส้าชิงเดินตามหลังมา

ขณะที่เดินตรงไปข้างหน้าบนพรมแดง บรรดาผีที่ยืนอยู่ด้านข้างพุดคุยกันเซ็งเซ่ ต่างบอกว่าเจ้าบ่าวหล่อเหลาเอการเช่นนี้ เจ้าสาวต้องมีรูปโฉมงดงามแน่นอน ในที่สุดข้าก็เดินผ่านที่หนึ่งแขกพิเศษ มีเสียงสนทนาดังมาจากด้านหน้าว่า

“ขอบคุนท่านอ่องหยางยิ่งนัก ฝ่าบาทตรัสว่า ข้าทำอะไรไม่ได้เรื่องสักอย่างก็เห็นจะมีแต่เรื่องตีรันฟันแทงบนสนามรบนี่ละที่พอจะทำได้ จากนั้นไปคงต้องขอคำชี้แนะเพื่อเรียนรู้วิธีการดำรงตนจากท่านอ่องหยางอีกมาก”

“ท่านหัวหน้านายกองยึดถือพิธีต้องมากเกินไปแล้ว ฝ่าบาทออกว่าราชการทุกวัน คงจะเบื่อหน่ายเกินทน ข้ากับเหล่าขุนนางก็เพียงทำตามหน้าที่ จัดการการงานให้เรียบร้อย ไม่ได้ยิ่งใหญ่ถึงขั้นจะเรียกว่าวิธีการดำรงตนหรอก”

เมื่อได้ยินเสียงพูดของผู้ที่พูดทีหลัง ข้าก็อดไม่ได้ที่จะหยุดฟังครู่หนึ่ง แต่ข้าถูกขนาบข้างด้วยเหียนจี้กับเซี่ยป้ออัน จึงหันหลังกลับไปมองไม่ได้ ได้แต่พยายามก้าวให้ช้าลง หยุดมองรองเท้าบนพื้นทีละคู่ขณะที่เดินผ่านไป และแล้วเมื่อเดินต่อไปอีกสองสามก้าว ข้าก็เห็นรองเท้าสีดำคู่งามที่คุ้นเคย หัวหน้านายกองลาดตระเวนที่ยืนอยู่ข้างๆ พูดขึ้นอีก “ท่านอ๋องหยางรีบมาดูเถิด เจ้าสาวมาแล้ว”

เจ้าของรองเท้าคู่นั้นเงยบอยู่แนวก่อนตอบข้าๆ “...ใช่แล้ว”

เราทั้งสามเดินต่อไปจนถึงด้านในสุดเพื่อรอให้ฟ้าดิน ข้ากระซิบถาม “แขกที่ยืนอยู่ทางซ้ายของเราแถวนอกสุดมีใครบ้าง”

เซี่ยป้ออันตอบ “ภูตฮ้องเต้ตู้ห้วงแห่งแดนทักษิณ ภูตฮ้องเต้โจวห้วงแห่งแดนศูนย์กลาง หัวหน้านายกองลาดตระเวนอยู่แห่งเพิงตู ภูตฮ้องเต้หยางห้วงแห่งแดนอุดร...”

“ท่านอ๋องหยางท่านนั้น...ชื่ออะไร”

คงเป็นเพราะเสียงที่ข้าถามค่อนข้างแปลก เซี่ยป้ออันจึงเงยไปครู่หนึ่ง เขายังไม่ทันตอบข้า ผีผู้ทำพิธีด้านหน้าก็ขานเสียงดัง “เชิญเจ้าบ่าวเปิดผ้าคลุมหน้าเจ้าสาว” เจ้าบ่าวทั้งสามเปิดผ้าคลุมโดยใช้ไม้ทองมงคลเลิกผ้าขึ้น เซี่ยป้ออันกับเหียนจี้ถอยไปข้างหลัง ทั้งเล่าซิงเดินสลับขึ้นมาข้างหน้า ในที่สุดข้าก็ได้เห็นบรรยากาศรอบๆ ท่ามกลางเหล่าภูตฮ้องเต้และขุนนางใหญ่วัยกลางคนถึงสูงวัยที่สวมอาภรณ์ประดับนับไม่ถ้วน มีชายหนุ่มคนหนึ่ง กลางหน้าผากของเขา มีรอยประทับรูปสี่เหลี่ยมขนมเปียกปูน สวมชุดยาวลายมังกรดำ เดิมที่เขากำลังคุยกับหัวหน้านายกองลาดตระเวนอยู่ แต่พอผ้าคลุมหน้าของข้าถูกเปิดออก เขาก็มองมาที่ข้าด้วยสายตาของคนแปลกหน้า ช่วงขณะที่เราสบตากัน ภาพเหตุการณ์ความรักความแค้นมากมายเมื่อครั้งยังมีชีวิตอยู่ก็ปรากฏขึ้นในความคิดของข้า

นี่คงจะเป็นการพบกันอีกครั้งที่แย่ที่สุดกระมัง

ทั้งเล่าซิงคงคาดเดาว่าจะเกิดสถานการณ์เช่นนี้ไว้ล่วงหน้าแล้ว เขามองมาที่ข้าแต่ไม่พูดอะไร ข้ารู้อยู่แก่ใจว่า ณ ขณะนี้ข้าไม่ควรจะมองคนผู้นั้นอีก แต่ก็อดไม่ได้ และก็เหมือนที่ผ่านมา ข้าอ่านสายตาของเขาไม่ออก จึงได้เตรียมหันหน้ากลับมา มองทั้งเล่าซิงด้วยสายตาพรว่มว่ ทั้งเล่าซิงวางผ้าคลุมหน้าเจ้าสาว

สีแดงกับไม้ทองมงคลลง ในห้องโถงนั้นเต็มไปด้วยเสียงปรบมือดังกึกก้องและเสียงร้องให้สะอึกสะอื้นด้วยความปลาบปลื้มยินดีของเหล่าผีสาว จู๊ๆซำก็คิดถึงตอนที่ซำแต่งงานกับคนผู้นั้นเมื่ออายุสิบหกปี ตอนนั้นซำสวมชุดมงคลสีแดงเหมือนวันนี้ รอบตัวก็มีเสียงปรบมือแสดงความยินดีดังกึกก้องอย่างนี้เช่นกัน

ขณะเดียวกันนั้นเอง ชายชุดดำผู้นั้นมองมาที่ซำกับทั้งเส้าชิงครู่หนึ่ง ปรบมือไปกับผู้ที่มาร่วมงานอื่นๆ ช่วงเวลามงคลของเราตอนนั้น เทียนในห้องหอ อารมณ์มงคลสีแดง เขาคงลืมไปนานแล้ว

นี่ไม่ใช่การแต่งงานครั้งแรก ดังนั้นซำจึงไม่คาดหวังและตื่นเต้นเท่ากับครั้งแรก แต่ครั้งนี้ซำต้องไหว้ฟ้าดินกับสามีสามตน ช่างเป็นความรู้สึกที่แปลกประหลาดยากจะบรรยาย อย่างไรก็ตาม ซำต้องขอขมาสาธุของทานพ่อ สามีทั้งสามกับซำสวมชุดมงคลสีแดงเหมือนกัน แต่แบบชุดและทรงผมต่างกัน ดูแล้วสง่างามกันไปคนละแบบ ทั้งเส้าชิงรวบผมทั้งหมดไว้ด้านหลังศีรษะ เผยให้เห็นใบหน้าอ่อนเยาว์หล่อเหลา ดูงามสง่ามีชีวิตชีวา เชื้อป้ออันรวบปอยผมด้านหน้าใบหูทั้งสองไว้ที่หลังศีรษะ ผมส่วนที่เหลือปล่อยยาวประป่าตามธรรมชาติ ท่วงท่าอ่อนคลาย ดูสุภาพอ่อนโยน รวบบัณฑิตผู้ทรงภูมิ ส่วนเหยียนจีผู้มีผมสีเงินแวววาวอยู่แล้วเมื่ออยู่ในชุดแดงก็ยิ่งดูโดดเด่นเปล่งประกาย ทว่าตามธรรมเนียมในปรโลก สามีที่แต่งงานพร้อมกันนั้น ผู้ที่จะได้เข้าหอกับซำคนแรกก็ควรจะเป็นสามีหลวง ซึ่งก็คือจิ้งจอกจอมก่อกวนนั่นเอง แต่ตอนนี้ที่ห้องชั้นนอกของเรือนนอน เหยียนจีกับทั้งเส้าชิงกำลังเถียงกันหน้าดำหน้าแดง...

“เจ้าปีศาจ อยู่ห่างๆ ฮูหยินของข้าหน่อย ไม่เช่นนั้นคืนนี้ท่านอ่องอย่างข้าจะให้เจ้ารับผิดชอบทุกอย่างที่เกิดขึ้น”

“หือ?” เหยียนจีซึ่งปกติก็มีสีหน้าอ่อนเพลีย เมื่อได้ยินทั้งเส้าชิงพูดดังนั้นก็อึกheimขึ้นมาทันใด เขาหันตามองทั้งเส้าชิง “ถึงแม้ว่ารูปโฉมอันงดงามของเมียจ๋าจะทำให้ข้าพอใจอยู่ไม่น้อย แต่สิ่งที่ข้าสัมผัสได้มากกว่าก็คือ เจ้ากับท่านป้ออยู่ลงนั้นแย่ยาวนานกว่า”

“เจ้าเฮาสูหยินของข้ามาเปรียบกับชายอกสามศอกหรือ เจ้า...เจ้าประเมินความงามสุหยินของข้าดีน้อยกว่าความจริงนัก”

ช่วงหลายวันที่พักอยู่ที่หอยังเมฆา เขียนหนีชอบแกล้งทั้งเล่าซึ่งตลอดเวลาและไม่ชอบหน้าเขียบป้ออันซึ่งชอบรังแกทั้งเล่าซึ่ง ดังนั้นเขาจึงร่วมมือกับทั้งเล่าซึ่งบ่อยครั้ง เพื่อต่อกรกับเขียบป้ออัน แต่ทั้งเล่าซึ่งรับไม่ได้อย่างยิ่งที่มีตัวฉวมมาคอยเกาะเกาะ และเขาก็ถูกละแอกเขียนฉวมมาก ทั้งเขายังรู้สึกอยู่ลึกๆว่าเขียบป้ออันวางตัวฉวมอยู่ในที่ จึงจำเป็นต้องเข้าข้างเขียนฉวมอย่างเสียไม่ได้...ด้วยเหตุนี้ การที่สองคนนี้ทะเลาะกันรุนแรงจึงเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้ยาก ส่วนเขียบป้ออันนั่งดื่มชาอยู่ข้างๆอย่างสบายใจ ราวกับว่าไม่ได้สวมชุดมงคลลีแดงอยู่

“เจ้าเข้าไม่ถึงความงามของบุรุษเพศ มิน่าเล่าถึงได้ชิงชังปรโลก ทว่าหากเป็นสตรีเพศ ข้าก็รับได้ มาลิจ๊ะ เมียจำ เราไปเข้าห้องหอกัน” เขียนฉิหันหน้ากลับมาขยับขนตาองยาว ยืนมีอมาทخاذ

ข้าหัดมือเข้าหาตัวราวกับกลัวเชื้อโรคติดต่อกัน ทั้งเล่าซึ่งมายืนอยู่หน้าข้า บังข้าเอาไว้พลางกล่าว “เห็นไหม เมียเห็นึงเกลียดเจ้า ที่แต่งงานกับเจ้าก็เพราะทำตามแผนการเฉพาะหน้าของท่านพ่อตา เพื่อทดสอบความจริงใจของข้าที่มีต่อเมียเห็นึง ทำยที่สุดพวกเจ้าสองคนก็ต้องเป็นคนหลักทาง เพราะฉะนั้นถอนตัวเสียตั้งแต่ตอนนีเถอะ”

ทั้งเล่าซึ่งปิดมือสองสามครั้ง เขียบป้ออันที่นั่งอยู่ข้างๆเลิกคิ้วขึ้นเหนือผาถ้วยชาอยู่หลายครั้ง แล้วก็ก้มหน้าดื่มชาต่อไป

“หลังจากที่หลักทางให้แล้ว เจ้าวางแผนจะจัดการข้ากับท่านไปอู่ฉางอย่างไร”

ทั้งเล่าซึ่งกับเขียนฉิยังเถียงกันต่อไป แต่ก็ไม่มีใครแพ้ใครชนะ ข้าเดินกลับมาพักเหนื่อยที่เรือนใหม่ก่อนเสียดื้อๆ เมื่อมองดูบรรยากาศในห้องที่เต็มไปด้วยสีแดงมงคล จู่ๆข้าก็คิดถึงคุณชายแซ่ฮวาผู้นั้น ตอนนั้นเทียบเชิญถูกส่งออกไปแล้ว เขาคงได้รับ แต่ไม่ได้มาร่วมงาน เสียงถกเถียงจากด้านนอกยังคงดังไม่หยุด ภาพฮวาจื่อเชียวในชุดสีแดงสดใส พยักหน้าทักทายด้วยรอยยิ้มปรากฏในห้วงความคิดของข้าครั้งแล้วครั้งเล่า ข้ารู้สึกสับสน จึงตัดสินใจลอยทะลุนั่งออกไปเตร็ดเตร่ข้างนอก ดวงจันทร์เย็นเยือกลอยอยู่บนท้องฟ้ายามค่ำคืน เมื่อคิดถึงร่างผีที่เป็นโครงกระดูกสีขาวของฮวาจื่อเชียวภายใต้แสงจันทร์ในคืนนั้น ข้าก็รู้สึกเย็นวาบไปทั้งตัว ข้าเตร็ดเตร่อย่างไร้จุดหมายออกไปนอกเมืองไยตุโดยไม่รู้ตัว จนมาถึง

เมืองหลวงบนโลกมนุษย์ คนทั่วไปย่อมไม่รู้ว่า พอตกลงกัน วังหลวงอันงดงาม โอ่อ่าในตอนกลางวันจะมีวิญญูณล่องลอยอยู่เต็มไปหมด ทั้งยังมีความเคียดแค้น โอบล้อมอยู่ แน่หนอนว่าที่นี่เป็นสถานที่สูงสุดที่ไม่ว่าใครก็มีอาจก้าวล่วง ภาพเขียน ย่อมสร้างกำแพงป้องกันที่นี้ไว้ช้านานแล้ว วิญญูณเร่ร่อนทั่วไปจึงไม่อาจเข้าไปใกล้ได้ด้วยเหตุนี้เหล่าวิญญูณสนมนางในและคนในวังที่สิ้นใจขณะคลอดบุตร วิญญูณที่กระโดดบ่อน้ำตายและแขวนคอตาย และวิญญูณที่ถูกให้ร้ายจนเสียชีวิตจึงได้แต่วนเวียนอยู่บนถนนนอกวัง วิญญูณเหล่านี้ล่องลอยอยู่ใต้โคมไฟรูปนกไปสู่น^๓ ที่ประดับเรียงรายอยู่รอบวัง

ในฐานะนายกองลาดตระเวนด่านประตูผี ข้าสามารถเข้าออกวังหลวงได้อย่างอิสระ แต่ต้องปฏิบัติตามธรรมเนียม มิฉะนั้นจะมีเรื่องเดือดร้อนตามมา นี่เป็นครั้งแรกที่ข้าบุกเข้าวังหลวงในยามวิกาล จึงรู้สึกตื่นเต้นมาก ข้ายังคงจดจำทิศทางไม่ได้เช่นเคย แต่ยังถือว่าเป็นเคราะห์ดีที่วิญญูณสามารถล่องลอยทะลุกำแพงไปไหนมาไหนก็ได้ ทำให้ข้าได้เห็นเรื่องสนุกๆ ไม่น้อย อย่างเช่น สาวงามคนหนึ่งกำลังทำหุ่นฟางสำหรับทำคุณไสยสาปแช่ง นางในคนหนึ่งกำลังติดสินบนขันทีให้เอาป้ายชื่อของตัวเองวางไว้ด้านบน สนมคนหนึ่งกำลังนิทาอยู่กับนางในอีกคนด้วยสีหน้าร้ายกาจ กุ้ยเฟย“คนหนึ่งนอนหายใจแผ่วเบาอยู่บนเตียงคนป่วย ที่ประตูตำหนักของนางมีเงาสีดำและเงาสีแดงอยู่อย่างละหนึ่งร่าง...ข้ากะพริบตาสองสามทีแล้วมองอีกครั้งก็พบว่า เงาทั้งสองนั้นเป็นเฮยอู่ฉางกับจิ้งจอกจอมก่อกรรม คิ้วของเฮยอู่ฉางขมวดเข้าหากันเหมือนกับไซ่ตรวนในมือ เขามองไปที่เหยียนจีซึ่งยังอยู่ในชุดมงคลด้วยแวตจริงจัง “คุณชายเหยียน เรื่องอื่นข้าผินยอมทำตามท่านได้หมด แต่ชะตาของกุ้ยเฟยคนนี้ถึงคادتแล้ว ไม่ว่าจะเป็นเหล่าสนมนางใน ผู้มีบรรดาศักดิ์สูงส่ง หรือองค์รัชทายาทก็ อู่ฉางจะต้องเป็นผู้จับวิญญูณเหล่านี้เองทั้งหมด หากปล่อยให้นางมีชีวิตอยู่ต่อไป ย่อมไม่เป็นผลดีต่อทั้งท่านและข้าแน่นอน”

^๓นกยางเบี่ย

“กุ้ยเฟย คือ ตำแหน่งสนมชั้นที่หนึ่ง

เหยียนจี้ปลี่ยนปลี่ยนตลบตะแลง เขากล่าวด้วยสีหน้าทำทนาย “นั่นเป็นเรื่องของภพภูมิผีของเจ้า แต่ข้าเป็นปีศาจ เกี่ยวอะไรกับข้าด้วยเล่า อย่างไรก็ตามเสียคืนนี้ข้าก็จะไม่ให้เจ้าจับวิญญาณ”

“แม้ว่าก๊วยเพยท่านนี้จะมีฐานะสูงส่ง แต่นิสัยค่อนข้างเล็ดร่อน จึงไม่เป็นที่โปรดปรานของฮ่องเต้มาหลายปีแล้ว ถ้าท่านปล่อยให้นางมีชีวิตอยู่ต่อไป ก็ไม่ต่างอะไรกับตายทั้งเป็น ให้นางรีบไปเกิดใหม่จะดีเสียกว่า”

ข้ามองเข้าไปในตำหนักบรรทม พบว่าด้านในนอกจากจะมีก๊วยเพยและสาวใช้ที่คอยดูแลอยู่ข้างๆ แล้ว ยังมีเด็กน้อยสีหน้าเศร้าโศกพุบออยู่ตรงหน้าเตียงเดิมที่ข้าคิดว่าตัวเองคิดถึงน้องมากเกินไปจนเห็นเด็กคนไหนก็เหมือนเช่อเอ๋อร์ไปหมด แต่เมื่อเพ่งสายตามองไปอีกครั้งก็พบว่า เด็กคนนั้นคือตงฟางเช่อจริง ๆ! และคนที่เขากำลังดูแลเอาใจใส่อย่างใกล้ชิดก็คือ...เหลียงหรง ข้าเกือบจะลืมไปแล้วว่าเหลียงหรงได้เป็นสนมมานานแล้ว ไม่ได้เป็นนางรำประจำหอนางโลมที่คอยกลั่นแกล้งข้าในตอนนั้น แต่ตอนนี้นางน่าเวทนายิ่งนัก นางใช้นิ้วเรียวยาวกุมมือของเช่อเอ๋อร์เอาไว้ พุดด้วยน้ำเสียงจริงใจว่า “เช่อเอ๋อร์ ข้าทำผิดต่อ...พี่สาวกับพี่ชายของเจ้า เจ้าถือโทษข้าหรือไม่”

เช่อเอ๋อร์ส่ายศีรษะโดยแรงพลางตอบ “นี่ไม่ใช่ความผิดของพี่หรง แต่เป็นเพราะพี่ชายสารเลวของข้าชอบท่าน”

เหลียงหรงกล่าวต่อทั้งน้ำตา “แต่ ข้าก็ชอบพี่ชายของเจ้า...เพียงแค่เขามีภรรยาแล้ว ข้าจึงไม่กล้ายุ่งกับเขา”

เช่อเอ๋อร์ส่ายหน้าอีกครั้ง “นั่นยังไม่ใช่ว่าความผิดของพี่หรง”

เมื่อได้ยินคำพูดของพวกเขาคือ ข้าจึงได้รู้ว่าผู้หญิงคนนี้หลอกได้แม้กระทั่งน้องชายของข้า เปลวไฟแห่งความโกรธแค้นสุมขึ้นในใจข้า ข้ากำมือทั้งสองไว้แน่นโดยไม่พูดอะไรแล้วฟังนางพุดต่อไป “เช่อเอ๋อร์คนดี เจ้าเป็นเด็กดีจริง ๆ แต่พี่หรงคงจะต้องไปหาพี่สาวกับพี่ชายของเจ้าแล้ว...พี่หรงไม่มีหน้าจะไปพบพวกเขา...”

เช่อเอ๋อร์รีบพุด “ตอนนั้นข้าไม่มีญาติที่ไหน พี่หรงก็เหมือนพี่สาวแท้ๆ ของข้าที่จะเป็นอะไรไปไม่ได้ละ”

เมื่อได้ยินเช่อเอ๋อร์พุดประโยค “เหมือนพี่สาวแท้ๆ ของข้า” ในที่สุดข้าก็ทน

ไม่ได้ ลอยทะลุหน้าต่างเข้าไปอย่างรวดเร็ว ถึงแม้จะทำให้หนากับหยางอวี่นได้ครองคู่ในปรโลกก็ตามที แต่ข้ายอมไม่ได้ที่จะให้นางหลอกเซ่อเอ๋อร์ ดังนั้นต้องฆ่านางเสียตอนนี้เลย

พอข้าลอยไปถึงข้างเตียง กำลังจะลงมือบีบคองนาง พลันมีแสงจ้าส่องเข้ามา จนข้าต้องถอยหลังมาก้าวหนึ่ง ร่างของข้าโชนไปมา ผู้พิพากษาสูงอายุผู้หนึ่งถือกระบอกส่งมาที่ข้า “ท่านนายกองฯตงฟาง อย่าทำเช่นนั้น ข้าเพิ่งได้รับพระราชเสาวนีย์จากไทเฮาแห่งเพิงตูให้แก้ไขสมุดดวงชะตาของหญิงสาวผู้นี้ ทรงรับสั่งให้ต่ออายุขัยของนางออกไปอีกยี่สิบปี ห้ามอายุสั้นกว่านี้ หากนางตายก่อนถึงกำหนดเวลาจับวิญญาณ จักรพรรดิแห่งเพิงตูจักปฏิบัติตามกฎหมายอย่างเคร่งครัด ท่านนายกองฯตงฟางโปรดอย่าได้กระทำการวุ่นวาย”

ข้ากุมมือที่บาดเจ็บเพราะถูกไฟลวกของตนเอาไว้ หลับตาพลางกล่าว “หากจะลงโทษข้า ข้าพร้อมรับโทษตามบัญชา แต่อย่างไรเสียวันนี้ข้าจะฆ่านางให้ได้!” เมื่อข้าเข้าไปใกล้นางอีกครั้งก็ถูกไฟลวกอีก เฮยอุ้งนางกับเหยียนจี้ต่างพุ่งเข้ามาวิ่งตัวข้าไว้ เกลี่ยกล่อมให้ข้าลืมนึกถึงความตั้งใจ เมื่อข้ามองไปที่เซ่อเอ๋อร์กับเหลิ่งหรง ผู้สร้างทำเหมือนตัวเองบริสุทธิ์นอนอยู่บนเตียงก็ยิ่งโกรธแค้น “กลับไป ใครก็อย่ามาขวางทางข้า”

“เมื่อยจำคิดถึงแต่น้องชาย แล้วไม่คิดถึงท่านพ่อบ้างเลยหรือ” เหยียนจี้เซ็ดคางชี้ไปทางเหลิ่งหรงสองสามครั้ง “เพื่อแก้แค้นหญิงผู้นี้ เจ้าถึงกับยอมให้ท่านพ่อตาโดนรังแกไปด้วยหรือ”

ข้านิ่งงัน เหยียนจี้กล่าวต่อ “ไปกันเถอะ เรื่องนี้ปล่อยให้ท่านผู้พิพากษากับท่านเฮยอุ้งเป็นคนจัดการ เราออกไปคุยกันข้างนอกดีกว่า”

ข้ามองไปที่เหลิ่งหรงกับเซ่อเอ๋อร์แวบหนึ่งด้วยความไม่พอใจ แล้วเดินตามเหยียนจี้ออกไป เหยียนจี้กล่าว “ก๊วยเพยที่ซื้อเหลิ่งหรงคนนั้น เป็นศัตรูหัวใจของเจ้าหรือ”

“...ท่านรู้ได้อย่างไร”

“เรื่องราวของเจ้าครั้งยังมีชีวิตอยู่ ท่านพ่อตาเล่าให้ข้าฟังนานแล้ว ท่านเคยบอกชื่อของสนมเอกคนนั้นกับข้า ส่วนสามีคนก่อนของเจ้า ท่านเล่าเพียงคร่าวๆ ว่า

ตอนนี้เป็นผู้หญิงคนหนึ่งในโลก แต่วันนี้ตอนทำพิธีไหว้ฟ้าดิน ข้าดูสีหน้าอาการของเจ้าก็รู้ว่า สามีก่อนของเจ้าก็คือท่านอ่องหยาง หากเหลือทิ้งตายไปมิเท่ากับจะทำให้พวกเขาได้พบกันอีกครั้งในโลก และชายหญิงคู่นี้ก็จะได้ครองคู่กันสมใจอยากหรือ หญิงที่แย่งคนรักของผู้อื่นเช่นนี้ ก็ควรปล่อยให้มีชีวิตอยู่ต่อไปอย่างตายทั้งเป็น”

ขณะนั้นเองเฮยอู่ฉางก็ออกมาจากตำหนัก เหยียนจี้ยกคิ้วให้เขาสองสามที “ทำไมออกมาเร็วขนาดนี้”

เฮยอู่ฉางตอบ “ท่านผู้พิพากษาท่านนี้แสดงตราพระราชเสาวนีย์ของไทเฮา ถือว่าไม่มีธุระอันใดของข้าแล้ว”

“ในเมื่อเป็นเช่นนี้ก็กลับไปยกน้ำชารับใช้ข้าต่อเถอะ” เหยียนจี้เดินบิดตัวไปมา สองสามก้าวแล้วกล่าว “เมื่อยจ่า ข้าจะไปรอเจ้าที่นอกประตูเมือง”

เขาหายตัวออกไปจากตำหนัก เฮยอู่ฉางก็หายตัวออกไปโดยไม่ปริปากบ่นแม้แต่หน่อย คำพูดและการแสดงออกของจิ้งจอกจอมก่อวณ แสดงให้เห็นว่าเขาไม่เพียงแต่คิดแค้นคนเลวดุจศัตรูคู่อาฆาต ซ้ำยังพูดจาไม่ระวังปาก โดยไม่เกรงกลัวว่าคำพูดนั้นจะไม่เข้าหูคนอื่น ทว่าเขายังไม่รู้ต้นสายปลายเหตุที่แท้จริงของเรื่องราวทั้งหมด ตอนที่หยางอวั้นยังมีชีวิตอยู่ เมื่อครั้งยังเด็กเขาก็คือฉินอู่หยาง^๕ ครั้นเมื่อโตขึ้นก็ได้กินตำแหน่งแม่ทัพเงินกั้ว เคยนำทัพนายทหารยศเพียวฉีกว่าห้าพันนาย จากค่ายบึงโจวฝ่าลมหนาวและหิมะมารวมทำศึกปราบกบฏครั้งใหญ่ กวาดล้างอำนาจเก่าของราชวงศ์ก่อนหน้าลงได้อย่างสิ้นซาก และยังได้รวมวางระบบการทหารแบบใหม่ด้วย เรียกได้ว่าเขาช่วยฮ่องเต้ปราบกบฏทั่วหล้าจนทำให้บ้านเมืองสงบสุขตั้งแต่อายุยังน้อย ข้ากับเขาและทั้งเส้าชิงรู้จักกันในครั้งนั้น เมื่อเขาปราบกบฏได้จิตใจของข้าก็สงบลงด้วย หลังจากแต่งงานกับเขา ถึงแม้ว่าเขากับข้าจะนอนบนเตียงเดียวกัน และเขาก็ช่างเอาอกเอาใจ ตามใจข้าทุกอย่าง แต่เขาก็กลับไม่แตะเนื้อต้องตัวข้าเลย ตอนนั้นข้าช่างไร้เดียงสานัก จึงเข้าใจมาตลอดว่าการปฏิบัติ

^๕ คนแคว้นเยียนในสมัยจั้นกั้วเคยฆ่าคนตอนอายุ ๑๓ ปี และเป็นผู้ช่วยของจิงเคอเมื่อครั้งลอบสังหารฉินซีฮ่องเต้

ต่อกันเช่นนี้คือสิ่งที่สามิภรรยาพึงกระทำต่อกัน วันเวลาอันสงบสุขเช่นนี้ดำเนินมา
ได้สองปีเศษ จนกระทั่งถึงงานวันเกิดของท่านพ่อจึงเกิดเรื่องขึ้นเล็กน้อย ตอนนั้น
ท่านพ่อพูดกับเราสองคนว่า ‘การศึกษานานนมรบทำได้เยี่ยมยอด แต่เหตุใดเรื่อง
ในห้องนอนไม่ค่อยเอาไหนเลย ข้าอยากอุ้มหลาน ท่านแม่ทัพหยางต้องขยันหน่อย
แล้ว’

แน่นอนว่าข้าไม่เข้าใจที่ท่านพ่อพูด ข้าคิดเอาเองว่าแค่อยู่กับหยางอวี่นทุกวัน
ก็จะตั้งครุฑมีบุตรได้ จึงตอบท่านพ่อไปพร้อมรอยยิ้มว่าต้องมีเร็ว ๆ นี้แน่นอน
ครั้งนั้นท่านพ่อเชิญขุนนางใหญ่และชนชั้นสูงมาร่วมงานมากมาย รวมถึงทั้งเส้าชิง
ด้วย ขณะที่ฟังท่านพ่อพูด เขามาไม่ได้สติ แล้วเดินออกไปรับลมที่ลานหลังเรือน
คนเดียว ข้ารู้สึกผิดต่อเขาอยู่บ้างมาตลอด เพราะเขาสุขภาพไม่ค่อยดีและรู้จัก
ประมาณตนมาตลอด จึงไม่ใช่เรื่องง่ายนักที่เขาจะออกปากขอพระราชทานอนุญาต
แต่งงานจากฮ่องเต้ แต่แล้วก็ถูกปฏิเสธกลับมามีเยื่อใย ดังนั้นข้าจึงเดินตาม
เขาไปที่ลานหลังเรือน เพื่อจะปลอบเขา คืบนั้นลมเย็น ดวงจันทร์ส่องสว่าง
บรรยากาศสดชื่น ทั้งเส้าชิงนั่งเอนหลังไถ่อยู่ในศาลา ดูแล้วช่างน่าสงสาร ข้าไปหา
เลื้อยคลมกันลมของหยางอวี่นในห้องนอนมาคลุมตัวให้เขา ข้าพูดกับเขาได้ไม่กี่
ประโยค ก็ถูกเขาฉุดกระชากจนล้มนอนบนขาของเขา เขากอดข้าไว้แน่น โนมั้ว
มาจูบข้าหลายพอด ข้าตกใจจนสติไม่อยู่กับเนื้อกับตัว รีบเช็ดปากแล้วร้องขึ้นด้วย
ความตกใจ ‘เจ้าทำอะไร น่าขยะแขยงที่สุด’

ทั้งเส้าชิงกล่าวด้วยสีหน้าหมดอาลัยตายอยาก ‘หากเป็นหยางอวี่นทำแบบนี้
กับเจ้า เจ้าคงไม่ขยะแขยงใช่ไหม’

‘เหลวไหล ข้าไม่ทำเรื่องน่าขยะแขยงเช่นนี้หรอก’

เรื่องที่ข้ากับหยางอวี่นยังไม่ได้ร่วมหลองโรงกันก็ถูกเปิดเผยด้วยเหตุนี้
ท่านพ่อทราบเรื่องนี้ภายในเวลาอันรวดเร็ว ท่านเห็นว่าเรื่องนี้มีบางอย่างน่าสงสัย
จึงได้เรียกหยางอวี่นมานั่งจับข้าพูดคุยก่อนนานสองนาน เขามีเรื่องลำบากใจมากมาย
จนไม่อาจสรุปให้เข้าใจได้ง่าย แต่ผลสุดท้ายก็คือ จนกระทั่งวันที่หยางอวี่นสิ้นใจ
ข้ากับเขายังไม่ได้ร่วมหลองโรงกัน เป็นที่รู้กันดีในราชสำนักว่าหยางอวี่นเป็นผู้กล้า
และมีผลงาน เขาเคยปกป้องแผ่นดินไว้ได้ ดังนั้นจึงเป็นทั้งขุนนางคนโปรดของ

ฮ่องเต้ และยังเป็นขุนนางผู้ซื่อสัตย์ภักดี แต่ขุนนางผู้ซื่อสัตย์ส่วนใหญ่มักมีข้อด้อยอยู่อย่างหนึ่ง นั่นก็คือแบ่งแยกผิดชอบเด็ดขาดออกจากกันจนเกินไป จะมีมลทินแปดเปื้อนไม่ได้แม้แต่น้อย ท่านพ่อเองก็เคยเป็นเช่นนี้ หยางอวี่นก็เป็นเช่นนี้ หยางอวี่นเป็นแม่ทัพฝ่ายบู๊มาก่อน ดังนั้นเมื่อเทียบกับเหล่าขุนนางที่คอยคิดหาผลประโยชน์ผู้มีเล่ห์เหลี่ยมแพรวพราว ย่อมเสียเปรียบเวลาที่ต้องต่อกรกัน ความผิดพลาดครั้งใหญ่ที่สุดในชีวิตของเขาคือ เขาถูกขุนนางฉ้อฉลกลุ่มหนึ่งยุยงให้เปิดโปงเรื่องการขายตำแหน่งขุนนาง ข้าสืขุนนางผู้กระทำการดังกล่าวยังเป็นขุนนางชั้นผู้ใหญ่ที่รับราชการต่อกันมาสามชั่วคน เป็นที่รู้จักกันไปว่า ขุนนางเก่าในสิบคนต่างก็รับสินบน การที่ขุนนางเก่าแสร้งสมัศพรศพรคพวกหารายได้ไว้ใช้ยามเกษียณ ฮ่องเต้ผู้ยังทรงพระเยาว์และสถานะยังไม่มั่นคงก็ต้องปิดตาข้างหนึ่งเสีย ถึงแม้ว่าเมื่อก่อนหยางอวี่นจะทนเรื่องแบบนี้ไม่ได้ แต่เขาก็รู้ว่าเสียไปเป็นดีที่สุด ด้วยเหตุนี้เมื่อหลุดปากพูดเรื่องนี้ออกมาแล้ว เขารู้ตัวทันทีว่าตัวเองวู่วามเกินไป แต่ก็สายเกินไปเสียแล้ว เขากล่าวล่วงเกินขุนนางชั้นผู้ใหญ่ถึงสี่คนในคราวเดียว แม้แต่ฮ่องเต้เองก็ไม่กล้าละเว้นโทษประหารให้เขา ดังนั้นเพื่อเป็นการให้เกียรติฮ่องเต้องค์ก่อนๆ ฮ่องเต้จึงต้องส่งเขาไปรบที่ชายแดนเพื่อให้อำนาจคุณไถ่โทษ แต่ที่จริงแล้วก็คือการประหารชีวิตเขาทางอ้อม ตอนนั้นข้ายังไม่เดียงสา รู้เพียงแต่ว่าท่านพี่ต้องไปออกรบ ไม่รู้ว่าเรื่องนี้ร้ายแรงเพียงใด ขณะที่ข้ากำลังเตรียมสัมภาระให้เขานั้น ก็มีแขกผู้หญิงคนหนึ่งมาที่บ้าน ข้ายังคงไม่รู้เรื่องราว รู้จักน้ำชาและขนมให้แขกคนนั้น โดยที่คาดไม่ถึงว่าจะเห็นภาพหยางอวี่นทำแบบที่หังเส้าซิงเคยทำกับข้ากับผู้หญิงคนนั้น

แขกคนนั้นอยู่ได้ไม่นานก็กลับไป หยางอวี่นตระเตรียมชุดและอุปกรณ์ทางทหารอย่างใจลอย ข้าคิดในใจว่า ไม่มีผู้ชายคนไหนที่ละกามกิเลสได้ เขาจึงชอบผู้หญิงอื่นด้วย รอให้เขากลับมาจากการศึกแล้วค่อยรับภรรยาหน่อยมาอยู่กับเขาก็แล้วกัน ทว่าหลังจากที่เขาจากไปออกรบ ข้ายังคิดก็ยังไม่เข้าใจว่า หากเขาเพียงแค่นี้เป็นผู้ชายเจ้าชู้ เหตุใดคำพูดที่เขาพูดกับผู้หญิงคนนั้นเขาจึงไม่เคยพูดกับข้าเลย การโอบกอดแบบนั้นก็เช่นกัน เขาไม่เคยทำกับข้า...ข้าครุ่นคิดเรื่องนี้อยู่พักใหญ่ จนผมร่วงและนอนไม่หลับทุกคืน ระหว่างนั้นเอง ข้าได้ข่าวว่าท่านพี่ตกอยู่ในวงล้อม

ของข้าศึก

ท้ายที่สุดเขาสลัดใจในอ้อมอกข้า แต่กลับเพื่อถึงชื่อของหญิงอื่น ทว่าสิ่งที่ทำให้ข้าลงนงมากที่สุดคือ ผู้หญิงที่เขาเทิดทูนจนหมดหัวใจกลับเป็นนางรำในหอนางโลม ถึงแม้ว่าเขาจะสลับใจไปแล้ว แต่เมื่อคิดถึงตอนที่ตัวเองต้องอยู่เฝ้าบ้านอย่างโดดเดี่ยวทุกเมื่อเชิ่ววัน ในขณะที่เขากลับดื่มด่ำอยู่ในมวลบุปผา อิ่มเอมกับอาหารและสตรีเลอโฉม ความโกรธแค้นก็ยิ่งทวีสะสม ไม่มีที่ระบาย ต่อมาการที่เข้าไปเป็นนางรำที่หอนางโลมก็เกี่ยวพันกับความโกรธแค้นข้อนี้ไม่น้อย เหลืองทรงนับว่าโชคดีกว่าข้ามาก เพราะต่อมานางได้เป็นสนม ข้ายังเสแสร้งมานับปีนับน้องกับข้า เอาเงินทองมาให้ข้า จุดข้าออกมาจากน้ำลึกและไฟที่ลุกโชน ข้าไม่ยอมยกโทษให้นาง จึงเป็นนางรำอยู่ที่หอนางโลมจนกระทั่งสิ้นใจ

ไม่ใช่ข้าไม่เคยคิดแค้นหยางอวี่น ไม่ใช่ข้าไม่เคยคิดตัดใจจากเขาอย่างเด็ดขาด ข้ายังรู้ว่า ในเรื่องราวความรักของเขาทั้งสอง ข้าเป็นแค่ตัวละครสมทบ เป็นแค่อุปสรรคที่เพิ่มรสขชาติให้นิยายรักของพวกเขา ทว่าเมื่อเวลาผ่านไป ความแค้นก็เจือจาง จนสุดท้ายสิ่งที่ข้าจำได้เกี่ยวกับตัวเขาคงเหลือแต่เรื่องดีๆ

ที่หอคอยของตำหนักหน้าในคืนนี้ประดับประดาด้วยโคมไฟสว่างไสว แสงไฟส่องสว่างออกจากความมืดมิดที่อ้างว้าง ส่องไปตามทางจนแสงไฟกลืนหายไป ในม่านหมอก ยามเฝ้าประตูเมืองเหนือล้ำจนแทบหลับ พวกเขาจะไม่เห็นวิญญาณที่ลอยทะลุกำแพงไปมา ข้าลอยข้าๆอยู่ที่ประตูเมือง คิดถึงเมื่อหลายปีก่อนที่เคยส่งสามีไปออกรบนับครั้งไม่ถ้วน มองดูร่างสูงใหญ่จากด้านหลังของเขabenหลังม้าเฝ้าหวังว่าเขาจะกลับมาในเร็ววัน ขณะที่ข้ากำลังถอนหายใจและหาทางกลับไปยังปรโลก เมื่อเงยหน้าขึ้น ข้าก็เห็นเงาของร่างอันคุ้นเคยอยู่นอกประตูเมือง

ข้ารีตตามองเขาด้วยเกรงว่าตัวเองจะมองผิด ทว่าร่างนั้นคือหยางอวี่นจริงๆ เขาเดินก้าวยาวๆเข้ามาหาข้า รอยประทับรูปสี่เหลี่ยมขนมเปียกปูนสีม่วงอ่อนบนหน้าผากของเขาเปล่งแสงเล็กน้อย “วันนี้เป็นวันแต่งงานของเจ้า เหตุใดจึงขึ้นมาบนโลกมนุษย์คนเดียว”

ครั้นเห็นใบหน้าของเขาชัดเจนขึ้น ข้าก็ได้ยินเสียงพูดอันลั่นเทาของตัวเองว่า “ข้า...ข้าก็แค่นอนไม่หลับ จึงออกมาเดินเล่น”

หยางอวี่นยิ้มน้อยๆ “เป็นอย่างนี้เอง ไม่สนใจสามีทั้งสามคนแล้วหรือ”

ขณะนั้นข้ารู้สึกทุกข์ทนอยู่เต็มอก ข้าถอนหายใจครั้งหนึ่งแล้วตอบ “ต่อไปยังมีโอกาสอยู่ด้วยกันอีกมาก โอกาสในวันนี้ก็ปล่อยให้ผ่านไปเถอะ ว่าแต่...” ข้าคิดอยู่นานแต่คิดไม่ออกว่าควรจะเรียกเขาอย่างไรดี “ว่าแต่ท่าน ท่านมาทำอะไรที่นี่”

หยางอวี่นมองนัยน์ตาของข้าด้วยสายตาที่คาดเดาความหมายไม่ถูกเช่นเดิม “คงเป็นเพราะคิดถึงภรรยา เลยกลับมาเที่ยวบ้านเกิด”

๒

มดสาวย

แม้ว่าเรื่องราวความรักของหยางอวี่นกับเหลิ่งหรงจะสวยงาม แต่ก็ต้องจบลงเช่นโศกนาฏกรรม ตลอดชีวิตของพวกเขาไม่มีโอกาสแม้แต่หันมามองกันอย่างลับๆ หากจะว่ากันตามธรรมเนียม ข้าเป็นภรรยาเพียงคนเดียวของเขา แต่เมื่อครั้งยังมีชีวิตอยู่ เขาไม่เคยเอ่ยถึงเรื่องนี้ ทว่ากลับก่อเรื่องก่อราวเอาไว้แล้ว ปลอ่ยให้ข้ารับเคราะห์คนเดียว ในเมื่อเป็นเช่นนั้นข้าจำต้องระวังเขาให้มาก ข้ามองไปรอบๆ “ภรรยาคนแรกหรือ”

แววตาของเขาดูแปลกขึ้นจากเมื่อครู่เล็กน้อย เขามองเสียจนข้ารู้สึกอึดอัด ในที่สุดเขาก็ก้มหน้าพูดเสียงหนักแน่นกับข้า “ฮูหยิน ตอนนั้นข้าทำผิดต่อเจ้า”

ถ้าเช่นนั้นที่เขาพูดว่าคิดถึงภรรยา จะเป็นคำโกหกอีกหรือไม่ ข้าไม่มีแรงจะไถถามเขาตอนนี้ จึงตอบเสียงเบา “ไม่เป็นไร ข้าไม่ติดใจอะไร”

“ข้ารู้ สิ่งที่ข้าติดค้างเจ้า ไม่ว่าอย่างไรก็ไม่มีทางชดใช้ได้หมด และไม่ว่าจะด้วยเหตุผลใด ข้าก็ผิดทั้งนั้น ทว่าข้ายังมีเรื่องลำบากใจบางอย่าง ไม่รู้เจ้าจะยินดีฟังข้าอธิบายหรือไม่”

“เรื่องลำบากใจหรือ” ข้ากำหมัดสองข้างไว้แน่น ได้ยินเสียงพูดของตัวเอง ลั่นเล็กน้อย “เจ้าทำกับข้าถึงขนาดนั้นแล้ว ยังจะบอกว่ามีเรื่องลำบากใจอีกนั้นหรือ”

หยางอวี่นยังไม่ทันได้ตอบ เขียนจีซึ่งอยู่นอกประตูเมืองก็ตะโกนเรียก “เมียจ๋า เจ้ามัวแต่คุยกับใครอยู่ตรงนั้นเล่า มาที่นี่เร็ว ข้าเจอใครคนหนึ่ง”

หยางอวี่นมองไปทางที่เขียนจียืนอยู่ “สถานการณ์ตอนนี้ไม่เหมาะจะพูด

อะไรมาก ข้าไม่อยากทำให้เจ้าเดือดร้อน สองสามวันนี้ข้าจะอยู่ที่ตำหนักของท่านอ๋องฉู่เจียง หากเจ้าใคร่ครวญแล้วยินดีจะให้โอกาสข้าอีกครั้ง...ก็มาหาข้าได้”

เขาจากไปโดยกลายร่างเป็นควันสีดำ ข้ายังคงยืนตะลึงอยู่กับที่ พลันถูกเหยียนจี้ลากออกมานอกประตูเมือง เขาเข้าไปที่ชายหนุ่มคนหนึ่งซึ่งเป็นลมล้มพับอยู่ตรงข้างถนน “เจ้าดูสิ ตรงนั้นมีคนตายอยู่คนหนึ่ง”

ข้านั่งยองๆ ยื่นมือไปอังจมูกของเขาเพื่อดูว่ายังหายใจอยู่หรือไม่ “เขายังไม่สิ้นใจ แค่อึดใจเป็นลมไปเท่านั้น”

“ข้าจะไปหาของมาให้เขากินสักหน่อย”

ข้าเลิกคิ้วมองเหยียนจี้ “ท่านเหยียนจี้ ท่านกลายเป็นคนอ่อนโยนมีเมตตาเช่นนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่”

“ช่วยคนหนึ่งชีวิตได้บุญเสียยิ่งกว่าสร้างเจดีย์เจ็ดชั้น เจ้ารู้หรือเปล่า” เมื่อพูดจบเหยียนจี้ก็หายเข้าไปในเมืองเร็วปานสายฟ้าแลบ

ชายหนุ่มคนนั้นถือหนังสืออยู่ในมือ เขาอาจเป็นบัณฑิตที่รีบเดินทางมาสอบในเมืองหลวงก็เป็นได้ เมื่อมองดูใบหน้าของเขา ข้าเริ่มเข้าใจแล้วว่า...เจ้าไก่อ่อนผิวพรรณละเอียดคนนี้ตรงกับรสนิยมของท่านตัวนักรบเซ่เหยียน ไม่นานนัก จิ้งจอกจอมก่อวณก็กลับมาพร้อมกับเนื้อไก่ เขาป้อนเนื้อไก่ให้กับชายหนุ่มคนนั้นด้วยท่าทางอ่อนโยน ชายหนุ่มกินเนื้อไก่ทั้งที่ยังไม่ได้สติตื่นกว้างตาครึ่งหลับครึ่งตื่น คุ่นั่นมองที่เหยียนจี้ “ท่าน...ท่านเป็นเซียนใช่หรือไม่”

ดวงตาทรงเสน่ห์ของจิ้งจอกจอมก่อวณกลับจ้องเขม็งจนกลมโปน “เซียนจริงหรือ”

หลังจากนั้นข้าก็อยู่เป็นเพื่อนเขา ดูแลบัณฑิตหนุ่มคนนั้นจนฟ้าสว่าง เมื่ออรุณรุ่งทองแสง เหล่าผีและวิญญาณที่มีอยู่เต็มท้องถนนต่างก็หายไปในอากาศราวกับหมอกระเหย ข้ากับเหยียนจี้กลายร่างเป็นคน แล้วพาบัณฑิตหนุ่มไปส่งที่โรงเตี๊ยม จากนั้นจึงกลับไปยังตำหนักผู้พิพากษาในเมืองโยวตูด้วยกัน เพื่อไม่ให้ท่านพ่อตกใจ เราจึงย่องเข้าเรือนหลังใหม่ทางหน้าต่างด้านหลัง...พออย่างเท่าเข้าไป ก็เห็นเขี่ยป้อ่านหนังสืออยู่ที่โต๊ะ เขาถอดหมวกเจ้าบ่าวและเครื่องประดับออกแล้วแต่ยังอยู่ในชุดมงคลสีแดง เขาเหลือบตามองเราแล้วพูดว่า “ท่านพ่อโกรธมาก

เมื่อรู้ว่าเจ้าหนีไป ท่านเรียกเล่าซิงไปอบรมเมื่อชั่วยามก่อน ตอนนี้ยังไม่เลิก เพราะฉะนั้นเมียจำ คุณชายเหียน พวกท่านเตรียมตัวไว้ให้ดีทีละแล้วกัน”

ข้าตกใจ “ท่านพอรู้ได้อย่างไร”

“ข้อนี้คงต้องถามจากท่านอ่อนน้อม”

ทั้งเล่าซิงควบคุมตัวเองไม่ได้เช่นเคย ข้ากับเหียนจีสบตากันครู่หนึ่ง กำลังปรึกษากันว่าจะวางแผนรับมืออย่างไร เชียป้ออันพลันกล่าว “ท่านพอตาเห็นว่าพวกเจ้าไม่ได้ออกไปด้วยกัน และรู้ว่าคุณชายเหียนไม่ค่อยสันตติเรื่องผู้หญิงเท่าใด ความคิดอย่างว่าก็หยุดคิดเสียเถอะ”

“ข้าขอไปดูลาดเลาก่อน เมียจำ เจ้าจัดการเรื่องนี้ต่อเองแล้วกันนะ” แล้วเหียนจีก็วิ่งหายออกไป

ข้ารีบตามเขาออกไป “เข้าไปด้วย”

เซียป้ออันยืนขึ้น “รอเดี๋ยว”

“มีอะไรหรือ”

“มือของเจ้าเป็นแผล ข้าจะทำแผลให้เจ้า”

เมื่อเขาหักข้อมา ข้าก็นึกได้ว่าได้รับบาดเจ็บที่มือ จึงเพ็งร้องโอดโอย เชียป้ออันวิ่งไปค้นยาที่ห้องยาอยู่ครู่หนึ่ง แล้วกลับออกมาพร้อมกับกล่องยาสองกล่อง ครั้นเห็นเขาเอายากับผ้าพันแผลวางเรียงบนเตียงแล้วหยิบจับยาอย่างเชี่ยวชาญ ข้าก็อดแปลกใจไม่ได้ จึงนั่งลงตรงหน้าเขา “ป้ออัน แม้ว่าเจ้าจะเจ้าเล่ห์เพทุบายไปสักหน่อย แต่ไม่น่าเชื่อเลยว่าจะจัดการอะไรได้คล่องแคล่วไปเสียทุกอย่าง”

“ข้าหวังว่าจะได้ครองรักกับเมียจำไปจนแก่จนเฒ่า จึงต้องดูแลเมียจำเป็นอย่างดี ไม่เช่นนั้นเกิดเมียจำบันดาลโทษขึ้นมาแล้วอย่าขาดจากข้า หรือหนีไปจากเรือนหอพร้อมกับคุณชายเหียนเหมือนเมื่อคืน ข้ามิกลายเป็นสามีที่ถูกทอดทิ้งหรอกหรือ”

เขาพูดดักคอเสียจนข้าพูดไม่ออก จึงได้แต่เหม่อมองไปที่มุ้งสีแดง เขาจับมือและมองแผลบนมือของข้าอยู่นานก่อนจะกล่าวว่า “เจ้าถูกท่านผู้พิพากษาทำร้ายจนเป็นแผลนี้ใช่หรือไม่”

“ท่านดูออกหรือ”

“เจ้าคงไปพบคนรู้จักบนโลกมนุษย์มาใช้หรือไม่”

“อ้อ เจอท่านเหียนจี้กับพี่พันของท่าน แล้วก็คนรู้จักสองสามคนตอนที่ยังมีชีวิตอยู่ ไม่มีคนอื่นคนไกล”

เชียวป้อานมองข้าครู่หนึ่งเหมือนจะกล่าวอะไร แต่ก็ไม่ได้กล่าวออกมา เขาคลายนิ้วมือของข้าออก ไขยาล้างแผลให้ข้า เขายังมือเป็นระยะเมื่อมือข้าลื่น “ผิวของเมียดำช่างบอบบางสมกับเป็นผู้ดี บาดแผลเล็กน้อยก็เจ็บปวดถึงเพียงนี้”

หากคนที่อยู่ตรงหน้าข้าเป็นทั้งเล้าชิง ข้าคงพูดตอกกลับไปแล้วว่าถ้าเจ้าเก่งนักก็ลองไปให้ท่านผู้พิพากษาเฝ้าดูบ้าง แต่ทั้งเล้าชิงคงไม่พูดกับข้าอย่างที่เคยป้อานพูด เขาต่างหากที่เป็นผู้ดีผิวบอบบางตัวจริง ถ้าเขาเห็นบาดแผลของข้าคงเป็นลมล้มพับไปก่อนแล้วค่อยฟื้นขึ้นมาใหม่ จากนั้นค่อยโอบข้าไว้ในอ้อมกอดแล้วทำแผลให้ทั้งน้ำตา...เชียวป้อานเป็นบุรุษรูปร่างและไม่เสแสร้งที่หายาก ไม่รู้ข้าไปทำให้เขารู้สึกว่าข้าเป็นคุณหนูผู้บอบบางได้อย่างไร ถึงแม้จะมาจากตระกูลสูงศักดิ์ แต่ข้าก็อยู่ในบ้านที่มีท่านพ่อผู้ซื่อจนเชื่อในช่วงครึ่งชีวิตแรกและเลอะเลือนในช่วงครึ่งชีวิตหลัง ช่วงปีที่ครอบครัวเรามีชีวิตอย่างสุขสบายนับจำนวนด้วยนิ้วมือข้างเดียวก็เพียงพอ จะว่าไปคุณหนูผู้ตกยากยังสู้หญิงสาวสามัญชนไม่ได้...ข้าสายศิระเล็กน้อย ผืนเจ็บยึดมือให้ตรงมากขึ้นอีกเล็กน้อย ดีที่เชียวป้อานเป็นคนทำอะไรรวดเร็ว เพียงครู่เดียวก็ทำแผลให้ข้าเรียบร้อยแล้ว พอเก็บกล่องยาเสร็จ เขากับข้าจึงเดินไปที่ประตูเรือนใหม่ด้วยกัน พอเปิดประตูเสร็จเขาก็พูดว่า “เชิญ เมียดำ”

ข้าถอยหลังออกมา “ไม่ เชิญใต้เท้า”

“เชิญ เมียดำ”

“เชิญ ใต้เท้า”

“การได้เป็นสามภรรยากันเพียงหนึ่งวันก็มีบุญคุณผูกพันกันไปนับร้อยวัน เชิญเมียดำก่อนเถิด”

คำพูดประชดประชันแดกดันของใต้เท้าไปอยู่ฉงเป็นหนึ่งในปรโลกจริงๆ ข้าสู้เขาไม่ได้ จึงได้แต่หัวเราะแกล้งๆ แล้วผืนเดินออกไป เขาไม่ได้เดินตามข้าไปที่ห้องรับแขก แต่เดินไปเก็บกล่องยาที่ห้องยา ในห้องรับแขก สามีสองคนของข้า

กำลังถูกท่านพ่อซึ่งนัยน์ตาแดงก่ำอบรมอยู่ เมื่อเห็นข้าเข้าไป ท่านพ่อตบโຕະอย่างแรง แสดงสีหน้าท่าทางเจ็บปวดขณะกล่าว “ข้าไม่อยากจะเชื่อเลยจริงๆ ว่าลูกสาวของข้าจะหนีไปในคืนวันแต่งงาน เจ้าเอาธรรมเนียนปฏิบัติไปไว้ที่ไหน แล้วหน้าตาของตระกูลตงฟางจะเอาไปไว้ที่ไหน!”

“ท่านพ่อ จริงๆ แล้วเมื่อคืนเล่าซิงกับคุณชายเหียนต่างหากที่...”

“คุณชายเหียน นี่เจ้ายังเรียกเขาว่าคุณชายเหียนอยู่อีกหรือ นี่เจ้าจะทำให้พ่อโมโหเสียจนพินคินซีฟได้อยู่แล้ว” ท่านพ่อมองเหียนจิกกับทั้งเล่าซิงแล้วโบกมือบอกให้พวกเขากลับไปี่เรือนหลังใหม่ พอพวกเขาออกไป ข้าก็พูดขึ้นทันที “ท่านพ่อ โปรดฟังข้ออธิบายก่อน...”

“เจ้าจะอธิบายอะไร อธิบายว่าเจ้าหนีออกจากเรือนหอในคืนวันแต่งงาน อธิบายว่ากลางดึกก่อนวันแต่งงาน เจ้ายังไปชมจันทร์ที่บ้านของจ้อเซียวคนงามนั้นหรือ”

“อะไรนะ ท่านพ่อรู้เรื่องหมดแล้วหรือ”

“ผีเกือบทั้งปรโลกรู้เรื่องนี้กันหมดแล้ว ยังดีที่เจ้ากลับมาพร้อมกับสามีหลวง ไม่เช่นนั้นพ่อคงไม่รู้จะเอาหน้าไปไว้ที่ไหน เมย์เมย์ พ่อบอกเจ้าตั้งนานแล้วไม่ใช่หรือว่าให้อยู่ห่างๆ ฮวาจ้อเซียวเอาไว้ คนผู้นี้ใช้ไม่ได้เลย ใช้ไม่ได้” ท่านพ่อสายตาระแรงๆ อยู่สองสามที

“แค่ข้อบกพร่องเล็กน้อย ท่านพ่อไม่จำเป็นต้องว่าเขาถึงขนาดนั้นก็ได้อ”

“มดปลวกยังกัดกินเสาและคานให้ผุกร่อนได้ เหลือบรินไธยังกัดวัวควายจนรำคาญได้ แล้วนับประสาอะไรกับเขาที่มีข้อบกพร่องซึ่งผู้อื่นจับไม่ได้ พ่อบอกไว้แล้วไม่ใช่หรือว่า อย่านำอะไรเสียก็อย่าให้เจ้าแต่งงานกับเขา”

“ข้าไม่เคยบอกว่าจะแต่งงานกับเขาเลย แต่ข้าอยากรู้มากกว่าข้อบกพร่องของเขาคืออะไร”

“ฮ้อ” ท่านพ่อหลับตา สายหน้าอย่างเหนื่อยหน่าย “เจ้าดูสามีสองคนแรกของเจ้าสิ ล้วนแต่เชี่ยวชาญทั้งบุ๋นและบู๊ มีจรรยาความรู้ ท่านอ่องน้อยแม้ว่าจะไม่มีความสามารถ แต่ก็พัฒนาตัวเองขึ้นเรื่อยๆ จนมีเสน่ห์เป็นที่หมายปองของหญิงสาวถึงเพียงนี้ แล้วนี่เจ้ายังมีอะไรไม่พอใจอีกหรือ เหตุใดยังต้องล้งเล็ใจ

กับฮวาจื่อเซียวผู้มีข้อบกพร่องใหญ่หลวงผู้นั้น”

“แล้วที่ท่านพ่อว่ามาทั้งหมดเกี่ยวกับอย่างไร ท่านพ่ออย่าพูดวกไปวนมาอยู่เลย มีอะไรก็บอกเข้ามาตามตรงเถอะ”

ความสงสัยใคร่รู้ของข้าไม่เกี่ยวกับฮวาจื่อเซียวอย่างแน่นอน แต่ข้าสงสัยว่าปลาไหลเผือกอย่างท่านพ่อพูดกลบเกลื่อนญ่ไปได้ทุกเรื่อง แม้ว่าจะเป็นเรื่องการทำผิดกฎหมายก็ตาม ดังนั้นข้อบกพร่องที่ทำให้ท่านไม่พอใจนั้นต้องเป็นเรื่องหนักหนาเอการอยู่ หลังจากที่เห็นท่านอ้า ๆ อึ้ง ๆ อยู่นาน ในสมองของข้าพลันมีความคิดหนึ่งวูบผ่านเข้ามา “ท่านพ่อ หรือว่าเขาเล่นไพ่จนกระຈอกไม่เป็น”

ท่านพ่อลอบมองข้าครู่หนึ่ง แล้วหลับตาลงอีกครั้งพลงพยักหน้าสองสามทีด้วยท่าทางปวดร้าว

หลังจากผ่านพ้นคืนวันแต่งงาน ข้ากับสามีทั้งสามกลับไปยังหอยังเมฆา แยกห้องกันอยู่เหมือนที่ผ่านมา ฝึให้กำเนิดบุตรไม่ได้ จึงไม่มีใครบังคับให้พวกเราเข้าหอด้วยกัน เมื่อเวลาผ่านไป นอกจากทั้งเล่าซึ่งแล้วก็ไม่มีใครคิดถึงเรื่องเข้าหอ ส่วนเรื่องที่ข้าคิดถึงนั้นไม่เกี่ยวข้องกับพวกเขา เพียงแต่ยังตัดสินใจไม่ได้ว่าจะไปหาหยางอว้นดีหรือไม่ เขาเคยทั้งบาดแผลใหญ่ไว้ในใจข้า ถึงตอนนี้เมื่อคิดถึงที่ไรงี้ยังคงเจ็บปวด ข้าจึงไม่อยากไปเผชิญหน้า

วันหนึ่ง หลังจากที่ข้าเสร็จสิ้นงานลาดตระเวน และเหล่าญาติพี่น้องน้อยต่างก็กลับบ้านไปพักผ่อนแล้ว พอดคิดถึงสภาพที่ทั้งเล่าซึ่งกับเหียนจีทะเลาะกันที่บ้านทุกวัน ข้าก็รู้สึกปวดหัว จึงเดินเล่นคนเดียวตามตรอกซอกซอยอยู่หลายรอบ จนเดินมาถึงซานเมืองด้านประตูข้างของเมืองโยวตูอย่างไม่ได้ตั้งใจ เบื้องหน้าของข้าเป็นป่าทึบที่ไม่คุ้นเคย ตรงหน้าข้ามีต้นไม้โบราณสูงเสียดฟ้าอยู่ต้นหนึ่ง แผ่กิ่งก้านสาขามากมายและมีใบหนาทึบ ต้นไม้โบราณนี้มีแสงอ่อนสีเขียว ด้านบนมีผ้าไหมสีดำพันรอบซ้อนวงขึ้นไปเป็นชั้นๆ เมื่อมีลมพัดผ่านมา ผ้าไหมก็พลิ้วไหวไปตามสายลม ข้าไม่เคยมาที่นี่ ครั้นเห็นต้นไม้ต้นนี้มีรูปร่างแปลกแตกต่างจากต้นไม้อื่น ข้าก็เดินตรงไปข้างหน้าด้วยความอยากรู้ เมื่อเดินไปถึงใต้ต้นไม้แล้วมองขึ้นไป ข้าก็พบว่าสิ่งที่พันรอบต้นไม้อยู่ไม่ใช่ผ้าไหม แต่เป็นเส้นผมสีดำขลับ ด้านหลัง

ต้นไม้โบราณเป็นผืนป่ารกชัฏ มองไม่เห็นบริเวณป่าที่อยู่ลึกเข้าไป บรรยากาศชวนขนลุก ข้าถอยหลังมาสองก้าว วางแผนว่าครึ่งหน้าจะมาสำรวจบริเวณนี้ พร้อมกับเหล่าภูตยักษ์น้อย ทว่าพอข้าหันหลังกลับ ปอยผมยาวสีดำก็ค่อยๆ ห้อยลงมาจากกิ่งไม้ไผ่ไปมาราวกับกิ่งต้นหลิวบัดบังสายตาของข้าเอาไว้ โคนปอยผมยาวสีดำนั้นเป็นใบหน้ากลับหัว ข้าไม่มีร่างกาย รวกับว่าฝังร่างอยู่ในกิ่งไม้ของต้นไม้ต้นนี้ คงเป็นเพราะว่าผมยาวจนเกินไป ทำให้เห็นดวงตาบนใบหน้ากลับหัวนั้น เล็กแหลม ดูแล้วแปลกประหลาดน่ากลัวจนพูดไม่ออก ข้าปัดผมของข้าออก แล้ววิ่งไปทางประตูเมือง ปอยผมนั้นเคลื่อนตามข้ามารวกับโซ่ตรวน มันพันมือทั้งสองของข้าไว้แน่น ข้าหลับตาแล้วร้องขึ้นด้วยความตกใจกลัว “ปล่อยข้า ปล่อยข้า เราต่างก็เป็นผี เหตุใดจึงมาหลอกหลอนกันเองเล่า”

ข้าคืนรอนอยู่นานกว่าปอยผมที่พันข้าอยู่จะคลายออก ข้ายังตกใจกลัวไม่หาย ล้มลงกองกับพื้น เนื้อตัวเประอะเปื้อน เมื่อมองกลับไปทิศที่ผิตนนั้น ข้ากล่าวทั้งหยาดน้ำตาที่ทางตา “ช่วยข้าด้วยเถอะ...แม่นาง ช่วยข้าด้วย...” น้ำตาร่วงหล่นลงบนรากต้นไม้โบราณที่โผล่ขึ้นมาเหนือพื้นดิน แล้วรากไม้ก็ดูดซึมน้ำตากลับเข้าไปใหม่ ข้าลุกขึ้นยืนแล้วถามหลังจากพอเข้าใจเรื่องราว “ท่าน...เป็นอะไรหรือ”

“แม่นาง ข้าช่างน่าเวทนานัก...” เสียงของเข่าอ่อนแรง ประกอบกับใบหน้าทุกขระทม จึงดูแล้วไม่น่ากลัวเท่าตอนแรก “ข้าเกิดในตัวเมืองซีโจว จากนั้นก็จากบ้านเกิดไปแสวงโชคในเมืองหลวง ข้าตกหลุมรักแม่นางคนหนึ่งในเมือง แต่ถูกท่านพ่อกีดกัน ข้ากับแม่นางคนนั้นต่างก็รักกัน จึงลอบแต่งงานกัน ต่อมาวันหนึ่งข้ามาเหล้าแล้วถูกฆ่า เมื่อฟื้นขึ้นมาข้าก็กลายเป็นผีผด่าอยู่บนต้นไม้ต้นนี้...”

“ถ้าเป็นเช่นนี้ ท่านก็ไม่ต้องเสียเวลาตายของตัวเองนะสิ”

“ไม่รู้ แต่ข้าคิดว่าเรื่องนี้จะต้องเกี่ยวพันกับท่านพ่อแน่นอน เพราะต้นไม้ต้นนี้เป็นต้นไม้ที่เขาปลูกไว้ในลานบ้านของเรา ข้าเข้าใจว่าท่านคงเสียชีวิตไปแล้ว จึงให้ต้นไม้ผิตนนี้กักขังข้าไว้ ข้าเฝ้ารอให้เขาปรากฏตัวอยู่ทุกวันทุกคืน แต่ท่านกลับไม่เคยปรากฏตัวให้เห็น...แถวนี้มีผีผ่านไปมาน้อยมาก และถึงแม้ว่าจะมีมาบ้าง ก็เป็นแค่ผีที่ผ่านมาทางนี้ จึงไม่ยินดีฟังข้ออธิบาย ข้าติดอยู่ที่นั่นมาหนึ่งปีแล้ว เมียข้ายังรอข้าอยู่ที่บ้าน แม่นาง เจ้าช่วยข้าด้วยเถิด...”

จากบ้านเกิดเข้ามาอยู่ในเมืองหลวง แล้วยังรักกับหญิงสาวในเมือง ฟังแล้วคล้ายกับชีวิตของท่านพ่อท่านแม่ของข้าอยู่ไม่น้อย เพียงแต่ฝ่ายที่คัดค้านการแต่งงานนั้นเป็นฝ่ายของท่านแม่ ข้าอดสงสารพี่ผมดำตนนี้ไม่ได้ “ท่านวางใจเถอะ ข้าเป็นนายกองลาดตระเวนด่านประตูผีแห่งเมืองโยวตูที่เพิ่งรับตำแหน่ง ข้าจะนำเรื่องนี้ไปเรียนปรึกษาท่านอ๋อง ให้ท่านอ๋องทรงคืนความยุติธรรมให้ท่าน”

จริง ๆ เรื่องนี้ให้ทั้งเส้าซิงจัดการก็เรียบร้อย แต่งานตำแหน่งนายกองลาดตระเวนด่านประตูผีก็น่าเบื่อเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว และไม่ใช่งานที่ข้าจะมีโอกาสได้จัดการงานราชการในหน้าที่ ดังนั้นจึงควรแยกแยะเรื่องงานกับเรื่องส่วนตัวออกจากกันให้ชัดเจน ขณะที่ข้ากลับไปถึงเมืองโยวตู กำลังจะไปหาท่านอ๋องจู่เจียง ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของข้า ข้าก็ได้พบกับคนงามแห่งเมืองโยวตูในตำนาน ฮวาจื่อเซียวทักข้า “แม่นางตงฟาง เมื่อครู่ข้าเห็นเจ้าเดินไปทางต้นไม้อัฒนาที่อยู่ชานเมือง”

ตั้งแต่วังหนีมาจากบ้านของเขาครั้งก่อน ข้าก็ไม่ได้พบเขาอีกเลย มาพบกันคราวนี้ ท่าทีของเขากลับดูปกติราวกับว่าเหตุการณ์ที่ข้าพบเขาในร่างผีห่มหนึ่งคนได้แสงจันทร์นั้นไม่เคยเกิดขึ้น เมื่อเห็นใบหน้าอันงดงามของเขา ข้าพลันรู้สึกเย็นวาวขึ้นที่หลัง อยากจะถอยหลัง แต่ก็ไม่กล้า จึงได้แต่หันไปมองทางอื่นพลางตอบ “อ้อ ใช่” ที่จริงแล้ว ถ้าเทียบกับพี่ผมดำที่ไม่มีตัวมีแต่ผมตนนั้น ร่างผีของฮวาจื่อเซียวไม่ถึงว่าน่ากลัวเลย เขาไม่เหมือนกับผีห่มหนึ่งคนทั่วไป เพราะหนังและร่างของเขาเป็นหนังและร่างจริงของเขาเอง ทว่าความรู้สึกเย็นเยือกในใจข้ายังไม่หายไป ด้วยเหตุนี้เวลาพูดคุยกับเขา ข้าจึงระมัดระวังมากกว่าเดิม

ฮวาจื่อเซียวกล่าวต่อ “คดีของพี่ผมดำบนต้นไม้อัฒนาได้มีการพิจารณาตัดสินไปเรียบร้อยแล้ว เจ้าคิดจะพิจารณาคดีนี้ใหม่หรือ”

“อืม จากที่ฟังเขาเล่า ดูเหมือนว่าเขาจะถูกใส่ร้าย”

“ถ้าเช่นนั้นข้าช่วยเจ้าได้”

“ไม่ต้องหรอก ไม่ต้อง ต้องรบกวนคุณชายฮวาทุกครั้ง ข้ารู้สึกเกรงใจนัก เรื่องนี้เป็นเรื่องเล็กๆ ข้าจัดการเองดีกว่า”

“แม่นางตงฟางยังติดใจเรื่องเมื่อหลายวันก่อนอยู่หรือ” ฮวาจื่อเซียวเงิบ

ไปครู่หนึ่ง “ตอนที่ได้รับเทียบเชิญของเจ้า ข้าอยู่ที่เมืองเย่เล็ง ที่นั่นมีเรื่องด่วนมาก ที่ต้องรอเข้าไปจัดการ จึงกลับมาไม่ทัน ข้าต้องขอภัยอย่างยิ่งที่ไม่ได้ไปร่วมงาน”

“ฮาๆ เป็นเช่นนั้นเอง ไม่เป็นไร ไม่เป็นไร ข้าไม่ได้ติดใจอะไร” ข้าเกือบหลุดปากพูดบางอย่างที่ไม่สมควรออกไป เคาระห์ดีที่ยังมีสติฉุกเฉินได้ทัน ห้ามปากเอาไว้ได้ “อย่างไรเสียงานแต่งงานครั้งนี้ของข้าก็ไม่ได้สมบูรณ์แบบ สามีทั้งสามกับท่านพ่อต่างออกฤทธิ์ออกเดชจนเกิดเรื่องผิดพลาดมากมายขึ้นที่เรือนหอ แล้วข้ายังไปพบสามีคนแรกบนโลกมนุษย์โดยบังเอิญอีก เกิดเรื่องวุ่นวายขึ้นมากมาย”

“ถ้าเช่นนั้น ต่อไปข้าก็ยังช่วยเจ้าจัดการเรื่องนี้ได้”

“ได้ ได้สิ”

ข้าอยากจะทำแต่เรื่องบนหน้าผากเสียหน่อย ไม่เข้าใจเลยว่าเรื่องนี้เกิดขึ้นเพราะอะไร ที่จริงแล้วเราต่างก็เป็นผี ร่างผีของตัวเองก็น่าเกลียดน่ากลัวไม่ใช่น้อยแล้วเหตุใดข้าจึงไม่อาจยอมรับร่างผีห่มหนังคนของเขาได้ ถึงแม้จะรู้สึกเช่นนี้แต่ข้าก็ไม่ยอมเสียสัจจะ ข้ากับฮวาจื่อเซียวนัดกันว่าจะไปสืบคดีนี้บนโลกมนุษย์ เรานัดพบกันที่เดิมในวันต่อมา น่าเสียดายที่ในปรโลกมีพลังหยินมาก ซึ่งทำให้ฝนตกบ่อย วันนั้นฟ้าฝนไม่ค่อยเป็นใจ พอไปถึงประตูเมือง ฝนเริ่มตกพรำๆ พอฮวาจื่อเซียวเห็นว่าข้ามาถึง เขาก็ก้าวรุ่มออก ยกร่มสูงบังศีรษะไว้พาลงกล่าว “ข้าจะไปถามสถานะของเขาเมื่อครั้งยังมีชีวิตก่อน จะได้สืบคดีได้ง่ายขึ้น”

ข้าพยักหน้ารับ กำลังจะเดินตามเขาไป เขาก็พูดขึ้น “แม่นางตงฟางนอกเมืองเป็นทางโคลนลื่น เจ้ารอข้าอยู่ตรงนี้ดีกว่า”

“อืม”

คุณชายคนงามในชุดแดงรุ่มขาวกับอริยาบถสูงชันกันฝน ช่างสง่างามยิ่งนัก ทว่าความคิดแรกของข้าเมื่อเห็นเขาในท่านั้นคือ เขาคงกลัวว่าน้ำฝนจะชะล้างสีที่แต่งแต้มบนใบหน้าของเขา พอความคิดนี้ผุดขึ้นมา ข้าก็อดไม่ได้ที่จะตบหน้าตัวเอง ครั้งหนึ่ง ความคิดเช่นนี้แม้ว่าจะวนเวียนอยู่ในใจไม่ได้พูดออกมา แต่ก็ถือว่าเสียมารยาทนัก

ฮวาจื่อเซียวคุยกับผีผมดำอยู่นาน ส่วนข้ายืนฟังประตูเมืองอย่างเหม่อลอย ระหว่างนั้นมีรถม้าสี่ตัววิ่งมาอย่างรวดเร็ว แล้วมาหยุดตรงหน้าข้า ดูจากลักษณะ

ขององค์กรฯที่ข้าพเจ้าก็รู้ว่าคนในรถม้าต้องเป็นคนใหญ่คนโต ถ้ารถม้าคันนี้วิ่งผ่านย่านค้าขายพลุกพล่านในเมืองคงจะมีกลุ่มผีมามุงดูแน่นอน คนที่เบียดมาจากรถม้าลงมาก็คือหยางอวี่น “เมย์เหี้ยง ขำรอเจ้าอยู่นานมาก แต่เจ้าก็ไม่มา”

“หลายวันนี้ข้ายุ่งๆ เรื่องงานก็เลยลืมไป...” แต่ที่จริงแล้วหลายวันมานี้เป็นช่วงที่ข้าทรมานใจไม่น้อย ข้าไม่อยากไปเผชิญหน้ากับเขา การพบกับเขาอีกครั้งเช่นนี้ไม่ถูกกาลเทศะ หรืออาจเป็นไปได้ว่าโอกาสที่จะพบกับเขาในกาลเทศะที่เหมาะสมนั้นไม่มีอยู่เลย

“ถ้าเช่นนั้น เจ้ายังยินดีฟังข้าอธิบายหรือไม่”

ที่จริงแล้วช่วงเวลาขณะนั้นสั้นเกินไป ฮวาจื่อเซียวคงกลับมาหาข้าภายในเวลาไม่นาน แต่ข้ากลับพยักหน้ารับราวกับถูกคุณไสย หยางอวี่นถอนหายใจยาว “หลังจากที่เราแต่งงานกัน ข้าไปเที่ยวหอนางโลมกับเหล่าเพื่อนขุนนางจริง แต่คำพูดของข้าก่อนที่ข้าจะสิ้นใจเป็นคำพูดโกหกเจ้า...หากข้าไม่พูดเช่นนั้น ตอนนั้นเจ้าคงจะฆ่าตัวตายตามข้าไปแล้วใช่หรือไม่”

ข้าพยักหน้าช้าๆ หยางอวี่นไม่พูดต่อ แต่เขากลับรอคำตอบจากข้าอยู่เงียบๆ จะว่าไปแล้ว สาเหตุที่ข้ารู้สึกพิเศษกับฮวาจื่อเซียวน่าจะเป็นเพราะเขาคลายกับหยางอวี่นอยู่หลายส่วน เช่น คำพูดที่มักพูดเพียงเจ็ดส่วน ละไว้ให้คิดต่อเองอีกสามส่วน ข้าตอบไปอย่างไม่รักษาน้ำใจว่า “เพราะฉะนั้นท่านคิดว่า ขอเพียงแต่ข้ายังมีชีวิตอยู่ก็必将มีความสุขกว่าสิ้นใจไป ใช่หรือไม่”

“ข้าไม่รู้ว่าหลังจากนั้นเจ้าจะมีชีวิตอยู่อย่างลำบาก หากข้ารู้ ตอนนั้นข้าก็คงพาเจ้าไปด้วย” หยางอวี่นกล่าว เขาหลุบตามองข้า นัยน์ตาของเขาสะท้อนเงาสายฝน สิ่งนี้ทำให้ข้ามั่นใจขึ้นอีกว่า ก่อนหน้านั้นที่ข้ามองตาของฮวาจื่อเซียว แต่คนที่คิดถึงอยู่ในใจคือเขา “ถึงตอนนี้เจ้ายังจะให้ภัยข้าได้ไหม”

ที่จริงแล้วเมื่อเวลาผ่านไป ข้าก็ไม่อยากคิดถึงเรื่องราวร้ายๆ ในตอนนั้น โดยเฉพาะช่วงเวลาที่ข้าซบเซาหลบคราอยู่ที่หอนางโลม ข้าถูกรบราดาตาแก่แท้โถมพองัดขึ้นก็ถูกลากไปบูบตี ตอนนั้นข้าเอามือปิดกั้นที่ปวดระบมและคิดในใจว่า หากหยางอวี่นฟื้นขึ้นมาพูดคุยกับข้าได้ ต่อให้เป็นผี ข้าก็ยินดีลงไปยังอยู่ในปรโลกกับเขา ปกติเขาจะเงียบไม่พูดไม่จา แล้วจู่ๆ เขาก็มาระบายความในใจเสียสิ้น

เช่นนี้ทำให้ข้าตั้งตัวรับไม่ทัน ข้าเช็ดน้ำฝนบนหน้าผาก ยิ้มให้เขาแล้วตอบ “ท่านที่ไม่ต้องปฏิบัติต่อข้าด้วยความเกรงใจเช่นนี้อีก อย่างไรเสียเราก็เป็นสามิภรรยากัน จะโกรธแค้นกันข้ามคืนได้อย่างไร”

“เมย์เหียนยง” เขาเรียกข้าด้วยเสียงทุ้มครั้งหนึ่ง แล้วก็ดึงข้าไปทอด

สายฝนยังโปรยปรายลงมาไม่หยุด ข้ามองผ่านโหล่ของหยางอวี่น เห็นสาวจื่อเซียวยืนอยู่ไกลๆ ที่ได้ต้นไม้โบราณสูงเสียดฟ้าต้นนั้น ท่ามกลางใบตองใบใหญ่ในดงต้นกล้วย เขาถือร่มสีขาวที่หุบอยู่ มองมาที่เราเงียบๆ อยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นก็ประสานมือค้ำหน้าข้าครั้งหนึ่งแล้วกลับหลังหันเดินหายไปบนผืนป่าดำทะมึนนั้น ในผืนป่าที่เต็มไปด้วยสายฝนโปรยปราย เงาดำหลังของเขายังคงอยู่ในชุดแดง จากนั้นก็กลายเป็นวิญญาณหายวับไปในคืนพระจันทร์ทองแสง

คราวนี้แย่แล้ว ข้าทำให้คุณชายสาวไม่พอใจอีกคน ในสายตาของเขา ข้าคงเป็นผู้หญิงหน้าโง่ที่พอเห็นชายหนุ่มรูปงามก็ตามไป เหตุการณ์ครั้งนี้ถือว่าแต่เป็นสาวจื่อเซียวเลย ต่อให้เป็นฮ่องเต้แห่งสวรรค์ก็ไม่อยู่ในสายตาข้า หลังจากที่ยกกับหยางอวี่น ข้าก็คิดแผนการหย่าขาดกับสามิทั้งสามคน ข้าทำเช่นนี้ก็เพื่อให้พวกเขาได้รับความยุติธรรม ในเมื่อต่อไปข้าจะต้องอยู่กับหยางอวี่นทุกวัน ข้าฝ่าฝนกลับไปถึงห้องย้งเมฆา เตรียมจะเข้าครัวกับเหล่าสาวใช้ เพื่อเตรียมอาหารเลิศรสไว้คอยสามิทั้งสาม ใครจะคาดคิดว่าสามิทั้งสามกับบ่าวรับใช้จะอยู่กันครบ นอกจากเซียบ้ออันแล้ว คนอื่นๆ ต่างหน้ามัวคิ้วขมวด โดยเฉพาะอย่างยิ่งทั้งเส้าชิง คงเป็นเพราะไข่มุกกับเนื้อนุ่มๆ ที่กินเข้าไปเมื่อคืน ทำให้เขาจุจกไม่รู้สึกละบายตัวหน้าตังเป็นแท่งยาวเหมือนกุนเชียง ข้าคิดว่าจะเข้าไปปลอบเขาลักหน่อย แต่คิดไปคิดมาเรื่องเตรียมอาหารสำคัญกว่า จึงแค่เข้าไปตบไหล่เขาเบาๆ “เส้าชิง บ้ออัน คุณชายเหียนยง ข้ามีข่าวดีเรื่องหนึ่งจะบอกพวกท่าน”

สายตาของสามิทั้งสามมองมาที่ข้าพร้อมเพรียงกัน คิ้วของเหียนยงก็กับทั้งเส้าชิงยังขมวดอยู่ ข้านึกสงสัยอยู่ในใจว่า หรือพวกเขาจะรู้แล้วว่าข้าจะพูดอะไร เกรงว่าเมื่อข้าปลดตำแหน่งสามิของพวกเขาแล้วจะเสียหน้า

ข้ากระแอมครั้งหนึ่ง “วันนี้ข้ากับคนรักเก่าของข้าคืนดีกัน พวกท่านก็รู้นี้ว่าการแต่งงานครั้งนี้ท่านพ่อของข้าเป็นคนเจ้ากี้เจ้าการทุกอย่าง เราต่างไม่ได้เต็มใจ

ตั้งแต่นี้เป็นต้นไป ปี่อานกับเล่าชิง พวกท่านไปหาภรรยาดี ๆ เสีย ส่วนคุณชายเหยียน ท่านก็ไปหาสามีดี ๆ สักคน พวกเราอยู่ร่วมกัน และจากกันด้วยดีเถอะ”

อีกาบินผ่านนอกหน้าต่างไป ทั้งสามคนมีท่าที่ไม่ต่างกัน ทั้งเล่าชิงกุมมือข้าไว้ กล่าวทั้งน้ำตาเป็นประกายคลอแว้า “เมย์เหินยง เจ้า...เจ้า...เจ้าจะทิ้งข้าหรือ”

ข้ารีบตอบ “จะเรียกว่าทิ้งได้อย่างไร ไม่ใช่ทิ้งสามีแน่นอน ในเมื่อพวกเราต่างก็ไม่เต็มใจตั้งแต่ต้น...”

“ใครว่าข้าไม่เต็มใจ ข้าเต็มใจต่างหาก ถึงแม้ว่าจะต้องเป็นสามีน้อย ข้าก็เต็มใจ เจ้าดูอย่างไรถึงคิดว่าข้าไม่เต็มใจ”

ข้าฟังคำว่า ‘เต็มใจ’ จากเขาจนรู้สึกมึน ๆ “ก็นั่นสิ แบบนี้ถือว่าทำให้ท่านต้องลำบากใจ ดังนั้นข้าจึงตัดสินใจหลังจากใคร่ครวญแล้วว่า...”

คราวนี้มีคนมาต่อคำข้าอีก แต่คนที่เอ่ยปากเป็นเหยียนจี “ตอนที่ได้รับการหนังสือขอหมั้นหมายจากท่านพ่อตา อย่างน้อยๆ ข้าก็ได้คิดพิจารณาอย่างดีแล้ว จึงตัดสินใจออกจากภพปีศาจมาแต่งงานกับผี คราวนี้ได้รู้หนวายเป็นแล้วสิ เพิ่งแต่งงานก็ต้องกลับไปเพราะถูกทิ้ง ท่านพ่อของข้าจะได้งามหน้าจริงๆ ก็คราวนี้”

“คุณชายเหยียน วาจาไปปดมดเท็จเช่นนี้ย่อมนำความเดือดร้อนมาสู่คนอื่น” เมื่อพูดจบ ข้าเห็นเขามีสีหน้าไม่ไว้ใจ จึงส่งสายตาขอความช่วยเหลือสุดท้ายไปที่เชี่ยปี่อานที่กำลังพลิกดูสมุดบัญชีที่หัวหน้าบ่าวรับใช้ส่งมาให้ เขามองมาที่ข้าแล้วกล่าว “ที่ว่าไม่เต็มใจก็มีแค่เมย์จำคนเดียวว่ะมั้ง ไม่มีใครบังคับพวกเราเลย” พอพูดจบเขาก็ดูสมุดบัญชีต่อ

“ได้ ถ้าเช่นนั้น ใครก็ได้ไปเชิญท่านพ่อของข้ามาที่”

การใช้ชีวิตแบบภรรยาหนึ่งคนกับสามีสามคนเช่นนี้ ข้ารับไม่ได้จริงๆ อย่างไม่เสียดินนี้จะต้องคุยกับท่านพ่อให้เข้าใจ ให้รู้ตัวรู้แฉกันไป ทว่านานๆ ครั้งที่ข้าจะวางอำนาจบาตรใหญ่ขึ้นัวสั่งงาน แต่กลับไม่มีแม้แต่เสียงขยับตัวมารับคำสั่งเลย มองไปรอบๆ ยังเห็นทุกคนยังมีสีหน้ากัลลัสมอยู่เหมือนเดิม ข้าจึงได้แต่ส่งสายตาขอความช่วยเหลือไปที่เชี่ยปี่อานอีกครั้ง เขาถือพู่กันอยู่ในมือแต่เมย์พู่กันทำสัญลักษณ์ลงในสมุดบัญชี คราวนี้เขากล่าวขึ้นโดยไม่ละสายตาจากสมุดบัญชี “เมย์จำไม้อู้อหรือว่า เมื่อครู่ท่านพ่อตาเพิ่งออกจากบ้านไป”

“ท่านไปไหน ไปหาท่านพญายมหรือ”

“ท่านกลับมาจากตำหนักเหียนหลัวหวังและแะมาที่นี่แล้ว ตอนนี้งำลังจะไปตีมน้ำแกง”

“ตีมน้ำแกง?”

ทั้งเล่าซิงกล่าวด้วยเสียงเศร้าๆ “น้ำแกงลืมนวดของยายเมิ่ง”

ข้ามองไปรอบๆ ห้องโถงสบตากับทุกคนอยู่นาน ก่อนจะหายตัวออกไปอย่างรวดเร็ว

ห้องฟ้าเว้งว้าง แผ่นดินกว้างใหญ่ ท่านพ่อแท้ๆ ของข้ากำลังจะไปเกิดโดยไม่บอกให้ข้ารู้สึกคำ ประพฤติตนสมกับเป็นท่านอ๋องแล้วหรือ เควะหัดดีที่ข้าเฝ้าเท่าเร็ว ข้าวิ่งอย่างสุดกำลังมาจนถึงสะพานโน้หนะ ก็เห็นท่านพ่อถือชามน้ำแกงร้อนๆ ในมือ พลังเล่นไฟไปด้วย ท่านกำลังคุยเรื่องหน้าไฟชุดต่างๆ ของไฟนกกกระจอกอยู่กับยายเมิ่ง “ท่านได้เฝ้าตงฟาง ท่านต้องเลือกครุฑที่จะไปเกิดให้ดีล่ะ”

“แน่นอน ข้ากับท่านพญายมสนิทกันแค่ไหนเจ้าก็รู้ ตั้งแต่ครั้งปีก่อน เขาก็ได้เล็งครุฑของหญิงในตระกูลที่มีความสัมพันธ์กับตระกูลใหม่ของภรรยาข้าไว้ให้แล้ว ตอนนั้นก็ได้เวลาที่จะต้องไปแล้ว...” พอพูดถึงตรงนี้ ข้าก็เดินไปตบไหล่ท่านพ่อสองสามที ท่านพ่อหันหน้ากลับมา สะอื้นอยู่ครู่หนึ่งแล้วเรียกข้า “เมย์เมย์!”

คาดว่าจะเป็นเพราะสีหน้าข้าไม่สู้ดีนัก ท่านพ่อจึงมองข้าอยู่นานกว่าจะพูดต่อ “เมย์ ลูกเมย์เมย์ เจ้าต้องให้อภัยพ่อนะ พ่อเฝ้ามองท่านแม่ของเจ้าเจริญเติบโตขึ้นทุกวัน พ่อทนไม่ได้จริงๆ ถ้าพ่อยังไม่ไปเกิดอีก พ่อคงเป็นได้แค่ลูกชายของนางแล้ว”

“จริงหรือ ท่านเห็นท่านแม่ด้วยหรือ ข้าอยากเห็นท่านแม่บ้าง”

ท่านพ่อหยิบกระจกบานหนึ่งขึ้นจากเก้าอี้ของยายเมิ่งมาให้ข้าดู ในกระจกบานนั้นมีภาพเด็กผู้หญิงถูกจุกคนหนึ่งอายุราวเจ็ดแปดขวบกำลังเปลี่ยนผ้าอ้อมให้ทารกชายคนหนึ่ง ข้ากะพริบตาสองสามครั้ง “ท่านแม่นี่เยี่ยมจริงๆ ท่านพ่อดูสิ อายุเท่านี้ก็มีหน้าตาคมเข้ม ต่อไปจะต้องเป็นสาวงามแห่งยุคแน่นอน ท่านพ่อท่านนี้โชคดีจริงๆ”

ท่านพ่อปิดมือปฏิสถูปลังกาแล้ว “แม่ของเจ้าเพิ่งไปเกิดได้ปีเศษ จะโต

ขนาดนั้นได้อย่างไร นั่นมันลูกพี่ลูกน้องของแม่เจ้า ทารกชายที่เด็กหญิงอุ้มอยู่นั้นต่างหากคือท่านแม่ของเจ้า”

“อะ อะไรนะ นั่นมันทารกชายชัดๆ”

“ตอนนั้นแม่ของเจ้าจะเลือกครรรค์ทารกเพศหญิงจากบัญชีของท่านพญายม แต่ไม่รู้ว่าไฉ่สารเลวคนไหนคาบข่าวไปฟ้องแม่เจ้าว่าพ่อเสียพนันมากมายอีกแล้ว แม่เจ้าโมโหมากจึงตัดสินใจเลือกไปเกิดในตระกูลชื้อหม่าซึ่งเป็นตระกูลจอหงวนฝ่ายปู้ผู้ยิ่งใหญ่ ข้ายังบอกว่าถึงแม้จะต้องเป็นวีรบุรุษตายในสนามรบ ก็จะไม่ให้ท่านพ่อไปขัดใจอีก”

“ถ้าเช่นนั้นท่านพ่อ ท่านมีต้อง...”

ท่านพ่อกุมไฟไฉ่แน่นพลางกล่าว “เจ้าวางใจเถอะ ท่านแม่ของเจ้าหนีพ่อไม่พ้นหรอก ครรรค์ที่พ่อเลือกคือครรรค์ที่แม่เจ้าเลือกไว้ก่อนหน้านี้”

จำได้ว่าหลังจากที่บ้านเกิดเรื่องขึ้น ท่านแม่ก็ไม่พอใจมาตลอด ท่านบอกว่าหากภพชาติหน้ามีจริง ท่านจะไปเกิดในตระกูลฮ่องเต้ จะได้ไม่มีใครมาหาเรื่องท่านได้ “หรือว่าท่านแม่จะไปเกิดใน...”

“ต่อไปถ้าเจ้าเห็นองค์หญิงหวนเฉาพระราชธิดาแห่งองค์ฮ่องเต้ จำไว้นะ นั่นคือพ่อเอง” ท่านพ่อเหม่อมองไปยังแม่น้ำลี้มอดิต แล้วหันมามองข้า “อ้อ ลูกนี่เจ้ามาหาพ่อมีเรื่องอะไรหรือ”

ข้าตั้งกระดาดและพู่กันมาจากด้านข้าง “ท่านพ่อ ท่านต้องจัดการเรื่องแต่งงานให้ลูก”

ท่านพ่อยิ้มแฉ่งพร้อมรับพู่กันไว้ “ทำไม ตกหลุมรักเจ้าหนุ่มรูปงามนั้นอีกแล้วหรือ”

“ไม่ใช่ ลูกอยากให้ท่านพ่อช่วยเขียนหนังสือขอหย่าร้างกับสามีให้ ปลดตำแหน่งสามีทั้งสามคนในบ้าน...” ข้ายังพูดไม่ทันจบ ท่านพ่อก็โยนพู่กันทิ้งลงแม่น้ำโน้หน่อไปเสียแล้ว จากนั้นท่านก็ดื่มน้ำแกงลี้มอดิตจนหมดภายในอีกเดียว ข้าตกใจอ้าปากกว้างจนคางแทบจืดฟัน “ท่านพ่อ ท่าน ท่าน นี่ท่านทำอะไร...”

ท่านพ่อมองข้าครุ่นหนึ่ง “เจ้าเป็นใครกัน”

ยายเม้งตบไหล่ท่านพ่อครั้งหนึ่ง “ได้เท่าเนี่ยจ้ะ ทำไมถึงทำแบบนี้กับ

บุตรสาวตัวเองได้ นางไม่ชอบสามีก็ให้นางบอกเลิกไปเสีย ปรโลกนี้กว้างใหญ่ ทรัพยากรก็สมบูรณ์นัก ผู้ชายแบบไหนล้วนมีทั้งนั้น” แล้วยายเมิ่งก็หันหน้ามาพูดกับข้า “แม่นางตงฟาง เจ้าอย่าไปเชื่อท่านพ่อของเจ้า เขากำลังแสดงละคร เมื่อตีมน้ำแกงแล้ว ต้องข้ามสะพานไฉ่เหอไปก่อนจึงจะลืมนิเวศในชาตินี้...”

ยายเมิ่งสารยายไม่หยุด ข้าชี้ไปที่ท่านพ่อ กำลังจะเอ่ยปากถาม ยายเมิ่งก็โบกมือโบกมือด้วยความมั่นใจ “เจ้าไม่ต้องเป็นห่วง เวลาของเขายังมาไม่ถึง ถ้าลงไปเกิดใหม่ตอนนี้ ก็ยากจะรับประกันได้ว่าจะไปเกิดเป็นหมูหมาหรือต้นไม้หญ้าหรือเปล่า เจ้าคุยกับเขาให้เข้าใจเถอะ...”

ในที่สุดยายเมิ่งก็สังเกตเห็นสีหน้าที่ผิดปกติของข้า แล้วมองตามนิ้วที่ข้าชี้ไปที่ท่านพ่อวังกุมศีระไปถึงอีกฟากหนึ่งของสะพานไฉ่เหอเสียแล้ว หลังจากนั้นหนึ่งชั่วยาม ท่านพญายมก็ปิดสมุดบันทึกการเกิดดับ แล้วยื่นสมุดนั้นให้ยมทูตหัววูและยมทูตหน้าม้าที่อยู่ข้างๆ พลาญพูดกับข้า “หลังจากที่ตาย พ่อของเจ้าก็รักและให้ความสำคัญกับแม่เจ้ามาตลอด แต่ตอนนี้กลับไปเกิดในไซของแม่ไก่อในบ้านที่แม่เจ้าอยู่ ถือว่าผิดพลาดครั้งใหญ่นัก ทำคุณบูชาโทษแท้ๆ”

ข้าทำใจอยู่นานกว่าจะยอมรับได้ว่าท่านพ่อไปเกิดเป็นไก่หลังจากที่ท่านพญายมปลอบใจข้าอยู่หลายรอบ “ตอนนี้ท่านพ่อของข้าไม่ได้อยู่ในปรโลกแล้ว ข้าจะเขียนหนังสือขอหย่าร้างกับสามีด้วยตนเองได้หรือไม่”

“เรื่องนี้ง่ายมาก เพียงแค่เจ้าตีมน้ำแกงลืมนิเวศแล้วไปเกิดใหม่เหมือนกับพ่อของเจ้า การแต่งงานก็จะถือเป็นโมฆะไปเอง”

เรื่องไปเกิดใหม่ของท่านพ่อจบลงแล้ว เรื่องหย่าร้างกับสามีต้องพักไว้ก่อน สามีทั้งสามที่บ้านก็ไม่แสดงความเห็นใดๆ ส่วนเรื่องของผีผมนั้นยังจัดการไม่เรียบร้อย ข้าคิดว่าก่อนหน้านั้นข้าได้เสียมารยาทกับคุณชายสวา จึงตัดสินใจไปขอโทษเขาถึงที่บ้าน สวาก็เชื่อว่าเป็นคนที่ได้รับการอบรมมาดี ข้ายังไม่ทันกล่าวคำขอโทษที่เตรียมไว้จนจบ เขาก็ดับทอย่างสุภาพ “ที่ข้าเดินจากมาก่อนนั้น เพราะรู้สึกว่าจะไม่ควรเข้าไปรบกวน ไม่ใช่เพราะไม่พอใจแต่อย่างใด แม่นางตงฟางโปรดอย่าคิดมาก”

ในเมื่อเขาพูดเช่นนี้ ข้าก็รู้สึกโล่งใจ จากนั้นข้าจึงทำตามแผนงานที่ตั้งใจไว้

โดยแปลงกายเป็นคนเข้าไปในเมืองหลวงเพื่อไปสืบหาที่อยู่ของผีผมดำตนนั้น งานนี้เป็นงานที่ง่ายมากสำหรับฮวาจื่อเซียว เพราะเขาไม่เคยมีชีวิตอยู่ในช่วงราชวงศ์นี้ เพียงแค่เขาห่มหนังเขียนของตัวเอง ก็เดินไปมาบนท้องถนนได้ตามใจชอบ ทว่าในเมืองหลวงแห่งนี้ ไม่ว่าจะป็นเชื้อพระวงศ์ ชนชั้นสูง หรือแม้แต่ชาวบ้านทั่วไป จำนวนไม่น้อยล้วนเคยเห็นข้ากันทั้งนั้น ทั้งยังมีคนจำนวนไม่น้อยที่รู้ว่าข้าตายไปแล้ว ข้าจึงต้องเอาผ้าไหมสีชาวลุมศิระะไว้ ให้ผ้าบังโบทหน้าครึ่งหนึ่ง แล้วเดินจ้ออย่างหลบๆ ซ่อนๆ ตามหลังฮวาจื่อเซียวไป

ภรรยาของผีผมดำเป็นบุตรสาวของเจ้าแก่อ๋อขายเพชรพลอยแห่งหนึ่งในเมืองหลวง บ้านที่พักอยู่ด้านหลังอาคารหลังนั้นเอง แต่ตอนกลางวันเราเข้าไปในบ้านด้วยร่างคนไม่ได้ จึงได้แต่เดินวนไปวนมาอยู่ภายในร้าน ต้องรองจนตกกลางคืนจึงกลายร่างเป็นผีเข้าไปในบ้านได้ กิจการหอเพชรพลอยแห่งนี้นับว่าดีเลยทีเดียว ภายในร้านมีเพชรพลอย ไข่มุก และหยกงามละลานตา บรรดาสุหยินและคุณหนูแห่งตระกูลผู้มั่งมีต่างพากันมาสั่งทำเครื่องประดับจนแน่นร้าน ที่แรกข้าคิดว่า จะเข้าไปเสียบๆ ไม่ให้เป็นที่สังเกต แต่แม้ว่าข้าจะเอาผ้าคลุมหน้าไว้แล้ว ก็ไม่อาจปิดบังประกายความงามของฮวาจื่อเซียวไว้ได้ เมื่อเราเดินเข้าประตูใหญ่ของร้าน เสียงของผู้คนในร้านก็ค่อยๆ เบาลงจนเสียบกริบ ข้าดึงผ้าไหมลงมาปิดใบหน้า แสร้งทำเป็นเลือกเพชรพลอยหลากสีสนับกับฮวาจื่อเซียว เมื่อเลือกเพชรพลอยกันอยู่เสียบๆ สักพัก เสียงของผู้คนในร้านก็ค่อยๆ ดังขึ้นเหมือนเดิมอีกครั้ง เหล่าสุหยินกับคุณหนูทั้งหลายก็ยั้งหันมามองเราเป็นระยะ ขณะที่ข้ากำลังคิดอยู่ว่าการที่ข้ามาที่นี่กับเขาเป็นวิธีที่ไม่ฉลาดสักเท่าไร ทันใดนั้นข้าก็ได้ยินเสียงคนพูดชื่อข้า ทำเอาข้าสะดุ้งตกใจ

“ถึงว่าไง ผู้หญิงนั้นจะสวยหรือไม่สวยไม่สำคัญ แต่สำคัญว่าชะตาชีวิตลิขิตไว้อย่างไร ดูอย่างหน้ารักของตงฟางเม่ย์กับบุตรชายของท่านผู้ตรวจการแผ่นดินสิ ถือเป็นคติเลียดตัวอย่างได้เลย”

“ก็นั่นละสิ ต่อให้สวยกว่านี้ก็ไม่มีประโยชน์ สุดท้ายก็ต้องตายอย่างน่าอนาถ ข้ายังไม่ได้ไปตี เกือบถูกทางบ้านสามีชุดศพขึ้นมาจากหลุม น่าสมเพชเสียจริง”

ข้าตะลึงงันไปพักหนึ่ง ไม่กล้าเงยหน้ามองท่าทีของฮวาจื่อเซียว ที่จริง

ตอนที่ยังมีชีวิตอยู่ ข้าได้ฟังคำเสียดสีนินทาทำนองนี้มาไม่น้อย แต่คิดไม่ถึงเลยว่า เมื่อตายแล้วคนยังซุกคืบขึ้นมาินินทาว່ร้ายอีก

“ข้าจะบอกให้ เรื่องนี้เกี่ยวกับโหงวเฮ้ง คางของแม่นางตงฟางพิฆาตสามี เหลลมเสียนปกตันหอมได้ ใบหน้านางไม่มีราศีของความมั่งมีแม้แต่น้อย มิน่าเล่า ชะตาชีวิตจึงอาภัพนัก”

“นั่นสินะ ต้องสูญหนี้ลี้โหงวเฮ้งดี ดูก็รู้ว่าเป็นใบหน้าแห่งความมั่งคั่งมี...”

เมื่อได้ยินคำพูดนี้ จิตใต้สำนึกของข้าก็สั่งให้มองกระจกทองแดง ภาพข้าในกระจกนั้นมีผ้าไหมสีขาวห้อยลงมาปกคลุมใบหน้าไว้ครึ่งหนึ่ง ริมฝีปากสีแดงคล้ำ อยู่บนผิวหน้าซีดขาว รวากลิบดอกไม้สีแดงที่แต่งแต้มไว้บนใบหน้า ไม่เหมือน ใบหน้าของคนเป็นแม้แต่น้อย หากข้าเกิดวู่วามแล้วลายร่างปรากฏตัวในร่างผีตอนนี้ เกรงว่าจะได้ฉายา ‘ซากศพตงฟางหลอกหลอนคนทั้งหอ’ เพิ่มมาอีกชื่อ บ่าวชาย ที่ชายเพชรพลอยเดินเข้ามากล่าวว่า “คุณชายท่านนี้ ท่านกับภรรยาต่างก็รูปร่าง สดกับเป็นกึ่งทองใบหยก ท่านจะซื้อกำไลให้ภรรยาสักคู่ไหม”

ข้ากล่าว “เขาไม่ใช่สามีของข้า แต่เป็นพี่ชาย”

“จริงหรือ อ้อ แต่ดูๆ แล้วหน้าตามีส่วนคล้ายกันอยู่หลายส่วน ข้าคิดว่า หน้าตาคล้ายกันเพราะมีชะตาเป็นคู่สามีภรรยา กันเสียอีก”

“ภรรยาของข้าค่อนข้างชั่วร้าย จึงพูดแบบนั้นไป” ฮวาจื่อเซียวยกข้อมือ ของข้าขึ้นมา แล้วหยิบกำไลทองขึ้นมาวงหนึ่ง “เมื่อยจำ ข้าว่ากำไลวงนี้เหมาะกับ สีสผิวของเจ้ามาก ลองใส่ดูสักหน่อยเถิด”

เมื่อถูกเขาแตะเนื้อต้องตัว ข้ารีบหดมือกลับราวกับถูกไฟดูด ข้าลองสวม กำไลด้วยตัวเอง มองกำไลอย่างไม่ตั้งใจพลางกล่าว “ใช้ได้ทีเดียว”

บรรดาสุหยินกับคุณหนูที่มองฮวาจื่อเซียวอยู่ต่างเบนสายตามามองข้า สุหยิน ซึ่งเป็นภรรยาของขุนนางที่พูดถึงข้าเมื่อครูนั้กล่าวว่า “สุหยินท่านนี้...ข้าเคยเห็นท่าน ที่ไหนมาก่อน”

ข้าตื่นตกใจเสียนจนเหงื่อแตก คราวนี้เกือบถูกจับได้แล้ว จะทำอย่างไรดี

ฮวาจื่อเซียวพูด “สุหยินก็รู้จักคุ้นหน้านางหรือ นางหน้าตาคล้ายกับตงฟางเม่ ยมาก”

เห็นได้ชัดว่าสุหยินท่านนั้นไม่พอใจเข้ามานานแล้ว เพราะสามีของนางเคยคิดจะใช้จ่ายเงินก้อนใหญ่ซื้อตัวข้า แต่นางร่ำอย่างช้าแต่ไหนแต่ไรมาก็ไม่รู้จักที่สูงที่ต่ำ และยังถูกโกโสเกณิ ข้ายอมถูกทุบตี แต่อย่างไรก็ไม่ยอมพบเขาด้วยเหตุนี้ เมื่อได้ยินซื้อข้า เขาก็ขมวดคิ้ว “คุณชายดูเป็นผู้มีความสามารถ ทั้งวาจาก็ไพเราะ เหตุใดจึงต้องแต่งงานกับหญิงที่มีรูปร่างหน้าตาคล้ายกับตงฟางเมยเล่า” สุหยินผู้นี้ช่างสมกับเป็นภริยาขุนนาง แม้คำพูดที่กล่าวจะไม่น่าฟัง แต่กิริยานั้นไม่หยาบคาย แม้แต่น้อย

ฮวาจื่อเซียวยิ้ม “สุหยินเข้าใจผิดแล้ว เหตุที่ข้าแต่งงานกับนางก็เพราะนางมีรูปร่างหน้าตาคล้ายกับแม่นางตงฟาง”

“นางรำชั้นหนึ่งก็เป็นเพียงตำแหน่ง แต่ที่จริงแล้วนางคือนางรำที่เต้นกินรำกิน ข้ายังพิฆาตสามีจนสิ้นใจไปสามคน เช่นนี้แล้วคุณชายยังคิดว่าไม่เป็นไรนั้นหรือ หากมีคนกล่าวดูถูกภรรยาของท่านด้วยคำว่านางรำ ท่านไม่กลัวว่านางจะโกรธหรือ”

“นางไม่ถือสาหรอก” ฮวาจื่อเซียวมองข้าด้วยแววตาหวานซึ่งครุ่นหนึ่ง “เพราะนางรู้ว่าข้าจริงใจกับแม่นางตงฟาง ต่อให้ต้องอยู่กับป้ายวิญญาณของแม่นางตงฟางทุกเมื่อเชื่อวัน ข้าก็ยินยอมอ่อนน้อมรับความชอกช้ำนั้น”

สีหน้าของภริยาขุนนางผู้นั้นซีดเผือด บรรดาสาวน้อยสาวใหญ่ที่เฝ้าออกไปกับนางก่อนหน้านั้นล้วนนิ่งงันไปตามๆกัน ฮวาจื่อเซียวคิดแผนการตลบหลังพวกนางได้ดีกว่าข้ามาก ถ้าเทียบกับวิธีที่เขาตั้งผ้าคลุมหน้าออกแล้วบอกรักข้าต่อหน้าทุกคน การที่เขากล่าวไปเช่นนั้น น่าจะเป็นการตบหน้าพวกนางฉลาดใหญ่ได้ดีเสียยิ่งกว่า ท้ามกลางสายตาคู่คู่มองมา ฮวาจื่อเซียวพาข้าเดินไปยังกำไลหยกที่อยู่ใกล้ช่องสี่แดงประดับดินทองใบใหญ่ จังหวะพอดีกับที่สามีภรรยาคู่นี้กำลังจะหยีบกำไลวงนั้น หญิงวัยกลางคนคนขายเพชรพลอยก็ทำท่าปัดด้วยแขนเสื้อ “ถอยไปซะ ถอยไป นี่เป็นกำไลหยกโบราณของสนมเอกในราชวงศ์ก่อน ถือเป็นของล้ำค่าของร้านเรา พวกเจ้ายืนห่างๆหน่อย ระวังจะชนแตกแล้วชดใช้คืนไม่ไหว”

ฮวาจื่อเซียวพูดกับนางว่า “ช่วยหยีบกำไลวงนี้ให้ภรรยาข้าลองหน่อย”

นางกวาดตามองฮวาจื่อเซียวอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นหยีบกำไลหยกออกมาแล้วส่งให้ข้าอย่างระมัดระวัง กระซิบบอกราคากำไลหยกที่ข้างหูฮวาจื่อเซียว คงเป็น

เพราะเคยลำบากมามาก ครั้นได้ยืมราคาของกำไลนั้น ข้าเกือบจะทำกำไลหล่น “ท่านรีบเก็บกำไลวงนี้ให้ดิเถอะ”

“ข้าจะซื้อกำไลวงนี้ รมกวณช่วยหอกำไลทองวงนั้นด้วย วงนั้นข้าก็จะซื้อ”

ฮวาจื่อเซียวใช้จ่ายมือหนักเช่นนี้ ทำให้คนที่อยู่รอบๆ ตกตะลึงกันถ้วนหน้า หญิงคนขายรับกำไลหยกแล้วเดินเข้าไปหลังร้านตามคำสั่งอย่างว่าง่าย ข้ามองตามหลังนาง ถอนหายใจแล้วพูดว่า “ถ้าตอนกลางคืนนางพบว่าเงินที่ท่านให้ไปเป็นเงินกระดาก คงตกใจสุดขีด”

“ใครว่าข้าจะจ่ายเงินกระดากให้นาง”

ข้าแปลกใจ “หรือว่าท่านจะจ่ายด้วยเงินจริง”

“ที่ร้านเงินตราในปรโลกสามารถแลกเงินที่ใช้บนโลกมนุษย์ได้ เจ้าไม่รู้หรือ” ฮวาจื่อเซียวหยิบเงินออกมาวางบนโต๊ะ “ถึงแม้ข้าจะทำการค้าในปรโลก แต่หากต้องทำธุระบนโลกมนุษย์ ข้าก็ต้องทำให้ถูกต้อง ไม่คดโกง”

“แต่ของชิ้นนี้แพงเกินไป ซื้อไปก็ไม่มีประโยชน์อะไร”

ฮวาจื่อเซียวยิ้มรับแล้วกล่าวด้วยน้ำเสียงที่เปลี่ยนเป็นน้ำเสียงปกติของเขา “เมียจ๋า เจ้าอย่าได้กังวลไปเลย เจ้าย่อมรู้ว่าตั้งแต่แม่นางตงฟางสิ้นใจไป ไข่ใจของข้านั้นรักษาไม่หายเสียที เวลาที่ข้ามองดูเจ้าสวมกำไลวงนี้ ก็เหมือนกับข้าได้เห็นแม่นางตงฟางสวมกำไลนี้อยู่...เจ้าอยากให้ข้ามีความสุขไม่ใช่หรือ ถ้าเช่นนั้น ก็รับกำไลไว้เถอะ”

ฮวาจื่อเซียวคิดจะยั่วโมโหบรรดาฮูหยินกับเหล่าคุณหนูทั้งหลาย เมื่อหญิงคนขายหอกำไลทองอีวงเสร็จก็เอามาให้ เขาให้ข้าสวมกำไลหยกเลยในตอนนั้น แล้วจูงมือข้าเดินออกไป ขณะกำลังจะออกจากประตูใหญ่ของร้าน ภายในหอเพชรพลอยนั้นเงียบเสียจนได้ยินเสียงลม พอออกมาจากร้าน เขาก็ปล่อยมือข้า “ข้าเสียมารยาทกับเจ้า”

ที่จริงแล้วนี่ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร แต่พอเขากล่าวเช่นนั้น ข้ากลับทำตัวไม่ถูก ข้ากุมมือตัวเอง หันไปยิ้มให้เขา “คุณชายฮวาช่างมีน้ำใจกล้าหาญนัก ถึงขนาดสิ้นเปลืองเงินทองเพื่อแก้ต่างแทนข้า ข้าต้องเลี้ยงอาหารท่านให้อิ่มหนำสำราญสักมื้อ”

“เจ้าเกรงใจเกินไปแล้ว ข้าไม่ได้ทำอะไรมาก นอกเสียจากเวลาและลงเงิน
 มากหน่อย ข้าก็แค่ยื่นมือเข้าไปช่วยเล็กน้อย” ฮวาจื่อเซียวหยุดพูดครู่หนึ่ง “แม้ว่า
 ในปรโลกจะคิดคักพลุกพล่าน แต่ผีแทบทุกคนล้วนเป็นเพียงแขกผู้มาเยือน เมื่อ
 ตีมน้ำแกงลืมหืมตไปแล้วต่างก็กลายเป็นคนแปลกหน้า ไม่ง่ายเลยที่ข้ากับแม่นาง
 ตงฟางจะรู้สึกคุ้นเคยตั้งแต่เพื่อนเก่าตั้งแต่แรกพบ ต่อไปหากมีอะไรที่ข้าช่วยได้ ขอให้
 บอกได้เลย ข้าจะช่วยสุดกำลัง มิให้เสียทีที่ได้รู้จักกัน”

กลางดึกคืนนั้น ข้ากับฮวาจื่อเซียวลอบเข้าไปในจวนของผีผดดำด้วยกัน
 ภายในจวนวังเวง ท่ามกลางความมืดมิดมีเพียงแสงไฟจากโคมกระดาดบนกำแพง
 ไม่กี่ดวงซึ่งไหวเบาๆ ตามสายลม ตรงลานบ้านมีวิญญาณของบ่าวรับใช้สองตน
 ที่เพิ่งตายลอยไปลอยมา เมื่อเข้าไปสำรวจพักหนึ่งพบว่าบนประตูบานใหญ่ทุกบาน
 มียันต์ไล่ผีแปะอยู่หลายใบ

“ยันต์นี้ไม่มีประโยชน์อะไรเลย” ข้าหลบยันต์ไล่ผีแล้วลอยทะลุนั่งเข้าไป

คุณหนูกับคนในครอบครัวต่างก็ย้ายจากเรือนใหญ่ไปอยู่เรือนหลังอื่นแล้ว
 ในเรือนใหญ่มีเพียงผู้คุ้มกันกับสาวใช้ที่คอยเก็บกวาดเรือน ฮวาจื่อเซียวมองสำรวจ
 บริเวณรอบๆ อยู่ครู่หนึ่ง “ดูท่าสถานที่แห่งนี้มีเงื่อนงำบางอย่างอยู่ เราไปดูด้านหน้า
 กันเถอะ” เงามีในชุดแดงของเขาพลั้วไหวอยู่ในคำคืนมืดมิด ผผดดำลั้วสลายดุจ
 สายหมอก ขณะที่ตามหลังเขาไป จู่ๆ ข้าก็รู้สึกว่่าที่จริงแล้วผีกับเซียนนั้นไม่ต่างกัน
 มาก เพราะต่างก็เป็นสิ่งว่างเปล่า ปรากฏให้เห็นเป็นแขนเสื้อล่องลอยไปมา
 พลั้วไหวดังลม จะต่างกันก็เพียงผีเป็นหยิน แต่เซียนเป็นหยาง ผิอยู่ในปรโลก
 แต่เซียนอยู่ในหอยก ระหว่างที่ลอยทะลุนั่งนอกออกในตามเขาเข้าไปในหอยก
 ได้พักหนึ่ง จู่ๆ เขาก็หันหน้ากลับมาบอกข้า “ตามติดข้าให้ดี อย่าหลงหายไปล่ะ”

มันล่ายปักที่อยู่ด้านหลังเขาประดุจหมอกคว้น แม้จะเห็นเพียงใบหน้า
 ด้านข้าง แต่ดวงตาและคิ้วของเขาดำเข้มดุน้ำหมึก ดวงตาสีดำเข้มคู้้นัดกับ
 สันจมูกที่งามราวสลักจากหยกขาวอย่างชัดเจน สายตาที่มองมายิ่งทำให้รู้สึก
 ราวกับอยู่คนละภพชาติ ข้าลืมหืมไปชั่วขณะว่าภายใต้หนังที่เขาห่อหุ้มนั้นเป็นเพียง
 โครงกระดูกแห้ง ติดตามเขาไปประหนึ่งต้องมนตร์ ในที่สุดเราก็มาหยุดอยู่ที่หน้า
 ประตูเรือนพักใหญ่หลังหนึ่ง ป้ายบนประตูบานนี้เขียนชื่อของลูกเขยไว้ น่าจะ

เป็นที่พักของผีผมดำ บนกำแพงหินสองข้างของประตูมียันต์จินกักรูปเทพจงชุย แผนภูมิปากว้า และแถบปิดสถานที่เปะซ้อนๆ กันอยู่เต็มไปหมด ดูราวกับหิมะ กองหนา ทุกครั้งที่ผีผมพัดมา แถบปิดสถานที่ก็จะปลิวขึ้นลงตามลม ข้าพหมวดคิดว่า “ทำเช่นนั้นก็เกินไปกระมัง”

ฮวาจ้อเซียวกว่า “ปิดไว้แน่นหนาเช่นนี้ก็เชื่อว่าเราจะเข้าไปไม่ได้ แต่เพื่อป้องกันสิ่งที่คาดไม่ถึง เรารอกันก่อนดีกว่า”

เราอยู่ที่หน้าบ้านของผีผมดำจนถึงรุ่งสาง ข้าถ้อยันต์จินกักรองสามใบปรากฏกายที่ด้านนอกประตูบ้าน แล้วยืนดักผู้คุ้มกันคนหนึ่งที่กำลังหามน้ำมา พลังถาม “พี่ชายท่านนี้ ยันต์นี่ปลิวออกมาจากจวนที่ท่านอยู่ ขอถามหน่อยเถาะว่ามีอะไรเกิดขึ้น”

ผู้คุ้มกันแบกไม้คานเดินต่อไปข้างหน้า เขาส่ายหัวไปตลอดทาง “เฮ้อ จวนของเรามีผีมาหลอกหลอนอยู่ตลอด โดยเฉพาะที่เรือนของลูกเขย ผีหลอกหนักซัอนัก ช่วงนี้เขาหายสาบสูญไป จึงติดแถบปิดสถานที่เอาไว้ป้องกันไม่ให้มีสิ่งชั่วร้ายเข้าไป ข้าว่านะ รีบย้ายไปอยู่ที่นี่ดีกว่า”

หลังผู้คุ้มกันเดินจากไป ฮวาจ้อเซียวครุ่นคิดอยู่พักหนึ่ง “แม่นางตงฟาง เจ้าไปรอข้าที่โรงเตี๊ยมฝั่งตรงข้ามสักครู่ ข้าไปครู่เดียวแล้วจะกลับมา”

“ท่านกำลังจะไปทำอะไรหรือ”

“หาทางเข้าไปอย่างเปิดเผย ไม่ต้องหลบๆ ซ่อนๆ”

ข้าปกปิดใบหน้าขณะส่งน้ำชาหนึ่งกา แล้วนั่งพักอยู่ในโรงเตี๊ยม เวลาผ่านไปประมาณไม่ถึงครึ่งชั่วยาม ข้ายังไม่เห็นฮวาจ้อเซียว จึงคิดจะไปหาเขา ขณะนั้นเอง ข้าก็หันไปเห็นผู้ชายร่างบึกบึนคนหนึ่งนั่งอยู่ข้างๆ เขาเขย่าเหยือกเหล้าในมือไปมา ลูบหนวดหนา “โอ้ น้องสาว ออกมาข้างนอกคนเดียวเช่นนี้ช่างอันตรายนัก ให้พี่คุ้มครองเจ้าเถาะ”

ข้ามองเขาปราดเดียวผ่านผ้าคลุมหน้า แล้วก้มหน้าดื่มชาต่อ ชายร่างใหญ่คนนั้นยิ่งได้ใจ ขยับหน้าเข้ามาใกล้ขึ้นอีก พูดทั้งกลืนเหล้าตลบอบอวล “ยังไม่เรียกคนมาเก็บเงินอีก อายหรือ” เขาพูดพลางวางมือลงบนไหล่ข้า ลูบคลำอย่างหยาบคาย

“ไปให้พ้น” ข้าพุดด้วยน้ำเสียงแข็งกร้าว

ชายร่างใหญ่ตกตะลึงไปครู่หนึ่ง “เจ้าว่าไงนะ”

ข้ายกถ้วยชาขึ้นมา พลังมีอำนาจที่ร้อนจัดทกลู่ทางเงงของเขา เขาร้องด้วยความเจ็บปวดครั้งหนึ่ง กุมเบ้าทางเงงไว้แล้วด่าทอยกใหญ่ “นั่งหญิงชั่วกล้าทำกับข้าถึงเช่นนี้ ถ้าวันนี้ข้าไม่จัดการเจ้า...”

เขางอตัว นัยน์ตาแดงก่ำ เงยหน้ามองข้า ข้าค่อยๆเปิดผ้าไหมคลุมหน้าสีขาวพลางยิ้มให้เขา “พี่ชายท่านนี้ ท่านพูดว่าอะไร น้องฟังไม่ถนัดนัก”

เขาทำท่าจะอำปากร้องเสียงดัง ข้าใช้ฝ่าถ้วยชาปิดปากของเขาไว้ “อย่าส่งเสียงแล้วเดินออกไปซะ”

เห็นได้ชัดว่าชายร่างใหญ่สร้างเมฆจนเกือบคืนสติแล้ว พยักหน้าหงิกๆ เชื่อฟังแต่โดยดี ปิดปากเงียบและหนีออกจากร้านไปด้วยความหวาดกลัวสุดขีด ข้าล้วงกระจกทองแดงออกจากกระเป๋าสี้อตรงหน้าออกมาส่องดูหน้าตัวเอง ที่จริงข้าก็เสียใจอยู่ไม่น้อยที่หน้าผิของข้าไม่เหมือนกับหน้าตาคนปกติ แต่ก็ไม่น่าจะถึงขนาดทำให้ชายออกสามศอกปัสสาวะรดทางเงงได้ ขณะที่ข้ายกกาน้ำชาจะรินชาให้ตัวเองนั้น มือเรียวยาวของใครคนหนึ่งก็กดมือข้าไว้ หญิงสาวคนหนึ่งอายุรุ่นราวคราวเดียวกับข้านั่งลงข้างๆ แม้ว่าใบหน้าของนางจะใหญ่ไปเล็กน้อย โหนกแก้มจะกว้างไปหน่อย และเธอก็ไม่บางนัก แต่ดวงตาคู่นั้นช่างงดงามเกินบรรยาย เมื่อนางยิ้มน้อยๆ ก็งามดังนางฟ้าจำแลง “แม่นางตงฟางช่างกล้าบ้าบิ่นเสียจริง”

ที่แรกข้าจะถามว่านางคือใคร แต่เมื่อคิดเจียบๆ อยู่ครู่หนึ่ง ข้าก็นึกได้ “...คุณชายฮวา?”

“ฉลาดมาก”

ข้ารู้สึกงุนงงบอกไม่ถูก “หน้าที่ท่านหม่อมนั่งนี้เป็นหนังของใคร”

เขาตอบด้วยการยิ้มให้ข้า จากนั้นก็พาข้ามาที่หน้าประตูเรือนพักของผีผมดำ เท้าสะเอวข้างหนึ่งพลางชี้ไปที่ประตู “แกะแถบปิดสถานที่พวกนี้ออกให้หมด อย่าให้เหลือแม้แต่แผ่นเดียว ติดแถบพวกนี้อาไว้ ท่านเขยก็ไม่กลับมาหรอก ข้าจะเข้าไปดูเสียหน่อย”

“แต่...แต่นายท่านสั่งไว้ว่า...”

“ท่านเขยไม่กลับมาหานานขนาดนี้ ต้องเป็นเพราะเสียใจเรื่องพ่อสามีของข้าแน่ ข้าจะเข้าไปจุดธูปหอมสักดอก บอกให้วิญญาณพ่อสามีรับรู้และช่วยคุ้มครองท่านเขย ให้กลับมาอย่างปลอดภัย เรื่องวันนี้ไม่ว่าใครหน้าไหนก็ห้ามบอกนายท่าน! แล้วต่อไป ก็ห้ามเอ่ยถึงเรื่องนี้กับใครเป็นอันขาด!”

“ขอรับ”

ระหว่างที่มองดู ‘คุณหนู’ เจ้าก็เฝ้าการสั่งงานผู้คุ้มกันอย่างคล่องปากนั้น ข้อตงสงสัยไม่ได้อยู่หลายครั้งว่า จริงๆ แล้วคนคนนี้อาจจะไม่ใช่สาวจื่อเซียว จนเมื่อแถบปิดสถานที่ถูกแกะออกหมด บ่าวรับใช้ต่างแยกย้ายกันไปแล้ว เขาลักประตุเข้าไป แล้วส่งสายตาให้ข้าซึ่งกำลังล่องหนอยู่ ข้าจึงแน่ใจว่าเป็นเขาและตามเข้าไป “เยี่ยมจริงๆ คุณชายสาว”

“ชมเกินไปแล้ว”

ภายในบ้านเก่าโหล่มกร้าง ข้าวของระเกะระกะ แผ่นยันต์กระดาษกับแผ่นภูมิปากว่าปลิวว่อนทั่วบริเวณ สาวจื่อเซียวลักประตุไม้แดงที่มีฝุ่นเกาะหนา ให้เปิดออก แล้วเข้าไปสำรวจภายในห้องของผีผดดำ ขณะที่มองดูร่างใหม่ของเขา จากด้านหลัง ในที่สุดข้าก็ทนไม่ได้จึงต้องถาม “ท่านฆ่าคุณหนูหรือ”

สาวจื่อเซียวหยุดครู่หนึ่งขณะที่กำลังยกที่นอนขึ้นแล้วตอบ “เปล่า”

“ถ้าเช่นนั้นหนึ่งคนนี่...”

“ข้าหาคนตายได้คนหนึ่ง เอาหนึ่งของเขามาว่าเป็นรูปร่างหน้าตาของคุณหนู” สาวจื่อเซียวไม่ได้หันหน้ามาตอบ เพียงแต่หยุดคั่นครู่หนึ่ง “ดังนั้นเราต้องบริหารจัดการ ให้เสร็จ ไม่เช่นนั้นถ้าคุณหนูตัวจริงกลับมา ความก็จะแตก”

ข้าถอนหายใจโล่งอก จากนั้นข้าพบล่องไม้ไผ่หนึ่งในตู้หนังสือ จึงหยิบออกมา “กล่องนี้ใส่กุญแจไว้”

“ข้าจัดการเอง”

สาวจื่อเซียวเดินมาเอาฝ่ามือลูบบนกล่องไผ่นั้นรอบหนึ่ง ทันใดนั้นแม่กุญแจก็ถูกปลดออก คงเป็นเพราะสายตาของข้าที่มองอยู่ตกตะลึงมาก เขาจึงอธิบาย “ฤทธิ์เซียนของข้ายังพอหลงเหลืออยู่บ้าง”

ในกล่องไผ่นั้นมีจดหมายจากที่บ้านมากมายหลายฉบับ จดหมายแทบ

ทุกคนบ่นลงชื่อท่านปู่จ้าวซึ่งเป็นบิดาของผีผดดำ ดูจากลายมือในจดหมายก็เดาได้ว่า ผู้เขียนได้รับการศึกษาน้อย จดหมายฉบับแรกๆ เป็นจดหมายไถ่ถามสารทุกข์สุกดิบทั่วไป แต่ฉบับหลังๆ ท่านปู่จ้าวเขียนว่าโรคเก่าของตนกำเริบกำลังป่วยหนัก จึงอยากเห็นหน้าลูกชายตนเองสักครั้ง จดหมายฉบับสุดท้ายท่านปู่จ้าวเขียนถึงต้นไม้ที่บ้าน ต้นไม้ต้นนี้อายุเกือบหกสิบปีแล้ว เป็นต้นไม้ใหญ่ที่แตกกิ่งก้านสาขาและมีดอกใบงามบานสะพรั่ง ถือว่าเป็นของมีค่าที่สุดในบ้าน สุขภาพของท่านปู่จ้าวแย่ลงทุกวัน เกือบจะตาใกล้จะถึงชาติ แต่ลูกชายไม่ได้กลับมาเยี่ยมบ้านนานมากแล้ว ท่านปู่จ้าวปลงไม่ตก จึงตัดสินใจโค่นต้นไม้ต้นนั้นเพื่อขายเอาเงินซื้อยามากิน หากทำเช่นนี้ก็จะสามารถมีชีวิตอยู่รอเห็นหน้าลูกชายได้อีกสามสี่ปี ทว่าจดหมายฉบับนี้เป็นจดหมายฉบับสุดท้าย เมื่อข้ากับสวเจ้าเอี้ยอ่านจดหมายจบ ข้าก็เอ่ยว่า “ในเมื่อต้นไม้ต้นนั้นปรากฏในปรโลก ย่อมหมายความว่าต้นไม้ต้นนั้นถูกโค่นไปขายแล้ว แต่เหตุใดบิดาของเขาจึงสิ้นใจแล้วเล่า”

สวเจ้าเอี้ยพยักหน้าไปครู่หนึ่ง “เราไปสำรวจที่บ้านเกิดเขากันเถอะ”

จากเมืองหลวงไปยังบ้านเกิดของผีผดดำต้องนั่งเกวียนไปหลายวันหลายคืน แต่เราไปจากทางลัดในปรโลก จึงไปถึงหมู่บ้านเล็กๆ ที่เป็นบ้านเกิดของเขาภายในคืนนั้นเอง หน้าบ้านของเขามีสบิเวณกว้างอยู่ บ้านดินหลังเล็กนั้นถูกปล่อยร้างมานานปี ที่ลานบ้านมีหลุมใหญ่อยู่หลุมหนึ่ง ดูแล้วน่าจะเป็นบริเวณที่เคยปลูกต้นไม้ข้างๆ หลุมนั้นเป็นสุสานที่ก่อด้วยอิฐอย่างลวกๆ บนสุสานมีหญ้าขึ้นรกไปหมด บนแผ่นป้ายไม่มีชื่อของบิดาผีผดดำเขียนอยู่

ขณะที่กำลังจะเดินเข้าไปสำรวจก็มีหญิงชราคนหนึ่งถือผักเดินมาพูดว่า “ผู้เฒ่าจ้าวตายไปหลายปีแล้ว ไม่ต้องดูหรอก”

สวเจ้าเอี้ยถาม “ว่าแต่ ต้นไม้ต้นนี้หายไปไหน”

“อ้อ เจ้าไม่รู้เรื่องต้นไม้หรือ ต้นไม้นี้เป็นต้นไม้มงคลที่พ่อแม่ของผู้เฒ่าจ้าวปลูกตอนเขาเกิด ตอนเขาแต่งงานต้นไม้ก็ออกดอก ตอนลูกชายเขาคลอดก็ออกผล คักดีสิทธ์มาก ตอนแรกที่เขาคิดจะโค่นต้นไม้ต้นนี้ พวกเราพูดหว่านล้อมไม่ให้เขาโค่น ในเมื่อต้นไม้มงคลต้นนี้เป็นรากเหง้าของชีวิตเขา ถ้าถอนรากถอนโคนต้นไม้ต้นนี้แล้ว ย่อมเท่ากับตัดรากตัดชะตาชีวิตของตัวเอง แต่สุดท้ายเขาก็ไม่เชื่อ บอกว่า

อยากเจอหน้าลูกชาย ต้องขายต้นไม้เพื่อเอาเงินไปซื้อยา แล้วเป็นยังไงเล่า พ่อโค่นต้นไม้แล้วเขาก็ป่วยหนักขึ้น ต่อให้หาซื้อยามาได้ก็รักษาไม่หาย หลังจากนั้นไม่กี่วัน เขาก็สิ้นใจ”

“แต่ลูกชายของเขาไม่ได้อยู่ที่เมืองหลวงหรือหอกหรือ ลูกชายเขาน่าจะตอบจดหมายกลับมาบอกบ้างว่าตัวเองอยู่ดีมีสุข”

“พวกเราต่างก็เข้าใจว่าลูกชายเขาตายแล้ว หลังจากไปเมืองหลวงก็ไม่ได้ส่งข่าวกลับมาเลย”

หลังจากออกจากโลกมนุษย์กลับมาถึงซานเมืองเมืองโยวตู ฮวาจื่อเซียวก็ไปที่ตำหนักเหียนหลัวหวัง แล้วจึงไปหาผีผมดำกับข้าอีกครั้งหนึ่ง เมื่อผีผมดำเห็นฮวาจื่อเซียวภายในใต้หลังคนผืนใหม่ก็ตกตะลึง “เมียจ๋า เมียจ๋า ทำไมเจ้าถึงมาที่นี่ได้ หรือว่าเจ้าก็ถูกทำร้ายจนสิ้นลมแล้ว”

“นี่ไม่ใช่ภรรยาเจ้า เขาคือฮวาจื่อเซียวที่ปลอมตัวเป็นภรรยาของเจ้าต่างหาก” ข้าเดินเข้าไปใกล้ผีผมดำอีกนิด “บิดาของเจ้าสิ้นใจได้อย่างไร เจ้ารู้หรือไม่”

ผีผมดำตอบอ้อๆ อึ้งๆ “ข้าไม่รู้...”

ข้าหยิบจดหมายของบิดาเขาออกมา “แล้วจดหมายพวกนี้คืออะไร ท่านเขียนจดหมายถึงเจ้ามากขนาดนี้ แต่เจ้ากลับไม่ตอบแม้แต่ฉบับเดียว”

“ท่านพ่อตามีธุระให้ข้าช่วยจัดการอยู่ตลอดเวลา ข้าจึงไม่มีเวลาเขียนจดหมายตอบเลย”

“พ่อตาของเจ้าสำคัญ หรือว่าพ่อของเจ้าสำคัญกันแน่”

“ความสัมพันธ์ระหว่างพ่อตากับลูกเขยย่อมสำคัญเทียบเท่ากับสายใยของพ่อกับลูก” ผีผมดำอธิบายด้วยเหตุผลต่อไป “ข้าพ่อข้ายังไม่มีธุระอันใด เพียงแค่อยากให้ข้ากลับไปเยี่ยม ไปกินไปเที่ยวเล่นในชนบทที่เท่านั้น ท่านนายกองฯตงฟาง ข้าแต่งงานมีครอบครัวใหม่แล้ว จะให้กลับบ้านเดิมบ่อยๆ นั้นคงไม่ได้”

“แล้วเหตุใดเจ้าจึงไม่ตอบจดหมาย ปล่อยให้พ่อเจ้าตายไปแบบนี้โดยไม่ทำอะไรเลย”

ผีผมดำอึ้งไป ก่อนพูดเสียงดัง “แล้วนี่ข้าจะทำเช่นไรดี ตอนนี้อยู่กำลังสาปแช่งข้าอยู่ ท่านดูสิ ข้าไม่เพียงถูกทำร้ายจนสิ้นใจ ตอนนี้อยู่ถูกพ่อที่กลายร่าง

เป็นต้นไม้ที่รัดไว้แน่น ผลกรรมเหล่านี้ที่ข้าได้รับก็น่าจะสาสมแล้ว นี่จะให้ข้าติดอยู่ที่นี้ไปถึงเมื่อไรถึงจะถือว่าชาติใช้กรรมหมด!”

“ต้นไม้นี้ไม่ใช่พ่อของเจ้า” ฮวาจื่อเซียวมองขึ้นไปบนกิ่งก้านของต้นไม้ที่มีใบดกหนาแล้วพูดต่อ “ต้นไม้นี้เพียงแต่ทวงความยุติธรรมคืนให้พ่อเจ้าจริงๆ แล้วพ่อของเจ้าตกนรกสิบแปดชุมไปนานแล้ว”

“...นรกสิบแปดชุม? ทำไมเล่า”

“ที่จริงแล้วคนที่ต้องตกนรกสิบแปดชุมคือเจ้า แต่ท่านรับโทษแทนเจ้า เจ้าเพียงแค่ออกมาได้ไฉนๆ แต่พ่อของเจ้าต้องโทษทรมานอยู่ในนรกภูเขาน้ำแข็ง เจ้าควรจะพอใจในสิ่งที่ตัวเองได้รับแล้ว” เมื่อพูดจบ ฮวาจื่อเซียวก็หันมาพูดกับข้า “แม่นางตงฟาง เรากลับกันเถอะ”

พอเราเดินออกมาไม่กี่ก้าว ผีผมหอมดำก็ตะโกนมาจากด้านหลัง “รอเดี๋ยว รอเดี๋ยว...แล้วข้าจะหลุดไปจากตรังนี้ได้เมื่อไรละ”

ฮวาจื่อเซียวตอบโดยไม่หันหน้ากลับไป “รอให้ต้นไม้หายแก่นก่อน ตอนนั้นมันก็จะปล่อยเจ้าไป”

ระหว่างที่เดินกลับเข้าเมืองด้วยกัน ข้ายิ้มเจื่อนๆ พลงกล่าว “ถึงขนาดนี้แล้ว เขาก็ยังคิดถึงแต่ตัวเอง ไม่ได้คิดถึงบิดาบังเกิดเกล้าเลย”

“ใจของบิดานั้นอยู่ที่บุตร แต่ใจของบุตรกลับอยู่ที่ผู้อื่น คนแบบนี้มีมากมายนัก”

ข้าหันกลับไปมองต้นไม้ที่รัดผีผมหอมดำไว้แน่นต้นนั้น ถอนหายใจครั้งหนึ่ง “ท่านปู่จ้าวโค่นต้นไม้แล้วหายไป แต่ต้นไม้กลับไม่ติดใจ ทั้งยังแก้แค้นแทนข้าด้วย แม้แต่ต้นไม้ใบหญ้าก็ยังมิหวั่นใจ แต่คนกลับมีน้ำจิตน้ำใจสู้ต้นไม้ใบหญ้าไม่ได้”

ฮวาจื่อเซียวมองข้าแวบหนึ่ง หลุบตาลงแล้วยิ้มเล็กน้อย เขาเงยไปนานก่อนจะตอบกลับมาสั้นๆ “คงเป็นเช่นนั้นกระมัง”

ข้ายิ้มพลงพูด “เรื่องวันนี้ต้องขอบคุณคุณชายฮวามาก ตอนนี้อย่างไรหรือไม่ว่า ไปนั่งเล่นที่บ้านข้าไหม”

“ได้สิ แต่เจ้ารอข้าประเดี๋ยว ข้าไปเพียงครู่เดียวแล้วจะกลับมา”

ฮวาจื่อเซียวถือห่อผ้าห่อหนึ่งเดินเข้าไปในบ้านร้างหลังเล็กๆ ข้างทาง ข้ารออยู่นอกประตูบ้านครู่หนึ่ง ระหว่างที่รอข้าเกิดอยากรู้อยากเห็นขึ้นมา จึงแหม่มประตูแล้วมองไปข้างใน หญิงสาวในบ้านวางห่อผ้าบนโต๊ะแล้วเปิดห่อผ้านั้นออก ในห่อผ้า นั้นมีหนังสือเล่มหนึ่งเนื้ออ่อนนุ่มของหญิงงามในชุดสีแดง เขาเอามือทั้งสองวางที่ หายหอย ดึงหนังสือเบาๆ ทำให้หนังสือตรงไปหน้าคล้ายออก เผยให้เห็นด้านหลัง ของกะโหลกสีขาว ข้าหลับตา กลับหลังหันแล้วไม่หันกลับไปมองอีก เวลาผ่านไป ครึ่งชั่ววิบชา ฮวาจื่อเซียวผลึกประตูออกมา ผมยาวดูละม้ายเหมือนของเขากึ่งตัวบน ชุดแดง ดวงตาสีดำลึกลับมองมาที่ข้า เขายิ้ม “แม่นางตงฟาง เราไปกันเถอะ”

รูปโฉมที่ว่างามครองใจคนทั้งเมืองก็มีเพียงเท่านี้เอง หลังจากที่มีความคิด ลับสนเกิดขึ้นในใจข้าครู่หนึ่ง ข้ากลับพุดออกมาว่า “ข้าเพิ่งนึกขึ้นได้ว่ามีธุระที่บ้าน วันนี้คงจะรับรองคุณชายฮวาไม่ได้”

ฮวาจื่อเซียวนิ่งไปครู่หนึ่งแล้วกล่าว “เป็นเช่นนั้นเอง บังเอิญว่าข้าก็มีธุระต้องทำ ถ้าเช่นนั้นเอาไว้ค่อยไปเยี่ยมที่บ้านเจ้าวันหลัง”

ข้าตอบเหมือนพุดลอยๆ “ได้”

ฮวาจื่อเซียวรักษามารยาทอย่างดีมาตลอด แม้เวลาที่ยังดูเย็นชาห่างเหิน ปกติข้าจึงดูไม่ออกเลยว่าเขาคิดอะไรอยู่ คราวนี้ข้าสังเกตเห็นมือของเขาก็กว้าง ห่อผ้าไว้โดยไม่ตั้งใจ ดูเหมือนว่าเขาถือห่อนั้นไว้นานมาก เกร็งจนสีนิ้วมือซีด ทว่าใบหน้าของเขากลับไม่แสดงอารมณ์ใดๆ เขายิ้มพลางกล่าว “ถ้าเช่นนั้นวันนี้ ข้าขอลาตรงนี้”

ตามที่นัดหมายกันไว้ก่อนหน้านั้น หยางอวินจะมาหาข้าที่หอยังเมฆาช่วงบ่ายวันรุ่งขึ้น วันนั้นข้าจึงตื่นแต่เช้า คอยควบคุมบ่าวชายหญิงให้ปัดกวาดบ้านจนสะอาดเอี่ยม แล้วเข้าครัวลงมือทำอาหารด้วยตัวเอง ให้เหยียนจี้ช่วยจัดวางชามกับตะเกียบ ขณะที่กำลังหันผัดในครัวอย่างมีความสุข ข้าร้องเพลงเบาๆ อย่างสบายอารมณ์ จู่ๆ ข้างตัวข้าก็มีเงาปรากฏขึ้น ทำให้ตกใจจนแทบจะหั่นมือตัวเอง “ท่านได้เฝ้า ท่านไปอยู่ฉาง ท่านได้เฝ้าผู้สูงศักดิ์ คราวหน้าอย่าเผลอมาโดยไม่ให้ลู่ไม่ให้เสียงแบบนี้ อีกได้หรือไม่”

ดูเหมือนว่าเซี่ยป้ออันจะไม่ได้ยิน เขาหยิบมันดูตัว^๑ที่ข้าเตรียมจะหั่นขึ้นมา ด้วยท่าทางจริงจัง “เจ้า...ทำกับข้าวเป็นด้วยหรือ”

“อย่างไรเสียข้าก็เคยแต่งงาน ถือเป็นเรื่องปกตินี่”

“เจ้าไม่ใช่คุณหนูที่นั่งเล่นเครื่องหยกเพชรพลอย ซื้อผ้าตัวกับแพรไหม มาเซยชมที่บ้านหรือทำหรือ เหตุใดถึงทำกับข้าวเป็นด้วย”

ข้ารับมันดูได้มาด้วยความเหนื่อยอ่อน “ข้าทำอะไรลงไปหรือ ถึงทำให้ท่าน มองข้าแบบนี้”

“มือของเจ้า”

ข้ามองเขาด้วยความสงสัยแล้วมองมือตัวเองก็พบว่า เป็นปกติดี นิ้วไม่ตัวน กระดูกไม่หัก แต่ข้าก่อน นี่เขากำลังชมข้าอยู่หรือ แต่ข้อสงสัยนี้ก็ยังไม่ได้รับการ ตอบ เพราะเขี่ยนจิตตามเข้ามาอย่างรวดเร็ว เขาวิ่งเร็วปานบินเข้ามาแล้วถามด้วย ท่าที่ชิงชัง “บอกมาซะ เจ้าเอาตงฟางเมยไปซ่อนไว้ที่ไหน เจ้าเป็นผีห่มหมั้นคน ใชหรือไม่”

ข้าอึ้งไป แล้วถามขึ้นว่า “หมายความว่าอย่างไร”

“ไม่อยากจะเชื่อเลยจริง ๆ” เซี่ยป้ออันทำเสียจู้ๆ แล้วกล่าวชม “เมียจำ ช่างเป็นศรีภรรยาแท้ๆ แต่รูปร่างหน้าตาเช่นนี้ออกจะเสียเปรียบอยู่สักหน่อย”

ครั้นได้ยินคำว่า ‘ศรีภรรยา’ ข้าพลันคิดถึงหยางอว้นซึ่งเคยพูดคำคำนี้กับข้า เช่นกัน นึกแล้วก็อดไม่ได้ที่จะก้มหน้าหันผัดต้อไปอย่างมีความสุข เขี่ยนจิต แหงนหน้ามองข้า หรีดวงตาเรียวเล็กของเขาพลางพูดว่า “เอ...เจ้าหยางอว้นนั่นมีอะไร ดึงดูดเจ้าหรือ เจ้าจึงหลงใหลเขาถึงเพียงนี้”

ความจริงแล้วข้าก็จุ่มมกับคำถามนี้ อารมณ์ความรู้สึกของคนนั้นช่างซับซ้อน การชอบหรือไม่ชอบใครสักคน บางทีก็สับสนลังเล ตัดสินใจเด็ดขาดไม่ได้ มีเพียง หยางอว้นเท่านั้นที่ทำให้ใจข้าหวั่นไหวตั้งแต่แรกพบ ถึงขนาดปวดใจอยู่ลึกๆ ราวกับ ว่าความรู้สึกคะเนิงหาที่ฝังลึกตั้งแต่ชาติปางก่อนนั้นถูกปลุกขึ้น เมื่อออกมาจาก หองครว้ ก็พบว่าหยางอว้นมารออยู่ที่หน้าโถงรับแขกแล้ว ข้าดึงแขนเสื้อเขาให้เดิน

^๑ 土豆 มันฝรั่ง

ตามเข้ามา ถอดเสื้อคลุมให้เขา แล้วยกกับข้าวทุกจานมาวางเรียงบนโต๊ะด้วยตัวเอง จากนั้นก็ตักน้ำแกงให้เขา “วันนี้ท่านพี่เหนื่อยมา ต้องกินให้มากหน่อย”

“อ้อ” หยางอว้นยืมขณะดื่มน้ำแกง

ข้าอ้อมไปข้างหลังเพื่อนวดให้เขา “กับข้าวถูกปากไหม”

“อืม น้ำแกงอร่อยมาก”

เมื่อได้ยืมน้ำเลี้ยงอ่อนโยนเหมือนเมื่อก่อนของเขา หัวใจของข้าก็เต้นไม่เป็นจังหวะ เชี่ยป้ออันกับเหียนจี้ที่อยู่ข้างๆ มองกิริยาท่าทางของข้าแล้วก็ตกตะลึงไปตามๆกัน ข้ารู้สึกว้าวจริงๆแล้วพวกเขาประหลาดใจเกินเหตุ ข้าจึงตั้งใจงดไหลให้ท่านพี่โดยไม่ได้นสนใจพวกเขา จนกระทั่งเหียนจี้พ่นน้ำแกงออกมา “นี่มันอะไรเนี่ย ทำไมถึงรสชาติแบบนี้”

“นี่น้ำแกงไก่ตุ๋นโง่เล่า” ข้าตอบอย่างงุนงง ดื่มน้ำแกงของหยางอว้นคำหนึ่งแล้วกล่าว “รสชาติก็ดีนี่”

เชี่ยป้ออันชิมน้ำแกงดูคำหนึ่งก็เอาหลังมือปิดปากไว้ สีหน้าซีดลง “เมื่อยเจ้า...ประสาทรับรสเสียหรือ”

“พวกท่านพูดอะไรกัน ข้าทำน้ำแกงให้ท่านพี่กินตั้งหลายปี เขาก็ว่าไม่เลว เหตุใดพอพวกท่านกินจึงกลายเป็น...” ข้าดื่มน้ำแกงอีกหนึ่งคำ “ท่านพี่ ท่านว่า น้ำแกงรสชาติเป็นอย่างไรบ้าง”

หยางอว้นยิ้มพลางตอบว่า “ข้าชอบมาก”

เหียนจี้กล่าวอย่างตกใจ “ท่านอ๋องหยาง ท่านแน่ใจว่าประสาทรับรสของท่านไม่มีปัญหาแน่หรือ นี่...นี่มันผิดวิสัยคนปกติแท้ๆ...”

ขณะที่กำลังจะเถียง ข้าก็นึกขึ้นได้ว่าครั้งหนึ่งข้าทำกับข้าวให้ท่านพ่อ ท่านพ่อป่วยหนักไปพักหนึ่ง หลังจากนั้นไม่ว่าข้าจะทำกับข้าวอะไร ท่านพ่อกับท่านแม่ต่างก็อ้างเหตุผลสารพัดเพื่อบายเบี่ยงไม่กินอาหารที่ข้าทำ หรือว่า...ข้าลุกขึ้นยืน “ไม่ได้ ข้าต้องให้เส้าชิงมาพิสูจน์อีกคน...แล้วเส้าชิงเล่า”

เหียนจี้ตอบ “เขาไม่ได้บอกเจ้าหรือว่าเขาไปไหน”

เชี่ยป้ออันดื่มชาเข้มๆไปหลายอีก เขาเอามือกุมหน้าผากไว้ สีหน้าของเขาซีดขาว “ท่านอ๋องน้อยบอกว่าตนเองซ้ารักเกินเยียววลา เลยไปเกิดใหม่แล้ว”